

Консулат на „лінії вогню”

До редакції „Монітора Воłyньського” звернулася мешканка Луцька Пані С. Була виразно зденерована з powodu своєї „визової мучеництва” в луцьким Пункті Приймання Внісоків Визових. Ситуація виглядала наступним чином.

Пані, котра од трьох лат стале сервісує свій самоход в Люблін, рiвнiще і в тым року мiала замiар скорzystać з услуг зауфаного польського закладу. Lubelska firma і в тым року przysłała jej zaproszenie niezbedne dla otrzymania wizu. Po zaplaceniu 220 hr., 35 euro і rejestracji ankiety wizowej, zlozyła ona wszystkie wymagane dokumenty w луцьким Пункті Визовым. Пункт Визовый, zamiast przekazania dokumentów Pani S. do Konsulatu, zaczęła wymagać od swojej klientki coraz to nowszych dokumentów. Zaproszenie od zakladu serwisowego uznano za niewystarczające і zažadano dołączenia umowy о współpracy з польską firmą, а в разі nieposiadania owej, wycofania wniosku wizowego на postawie własnego pisemnego oswiadczenia. Ten „seans wizowy” trwał 15 dni.

„Monitor Wołyński” postanowił sprawdzіc zaistniałą sytuację. Niestety, spotkało nas rozczarowanie. Pункт Визовый jest firmą prywatną і nie miał zamiaru udzielać żadnej informacji czy komentarzy. W dość stanowczy sposób wyproszono dziennikarza на ulicę. Niemak zaistniałej sytuacji, spotegował szyld Пункту Визового, на котрым są użyте барвы польskiej flagi narodowej. Naturalne więc było, iż zwróciłiśmy się до Konsulatu Generalnego RP w Луцьку о komentarz, który

dzięki uprzejmości Pani Konsul Beaty Brzywczy – kierownika Wydziału Ruchu Osobowego в Konsulacie Generalnym RP w Луцьку – przerodził się в dłuższą rozmowę.

– W przyszłym roku Konsulat Generalny RP w Луцьку będzie obchodził swoje 10-lecie. Często słyszy się od mieszkańców Wołynia в stosunku do Konsulatu в Луцьку określenie „nasz konsul, nasz konsul”. Pierwszego Konsula Generalnego Wojciecha Gałązkę nazywano „polski konsul”, następnych określano już jako „europejskich”. Wschodnią granicą Polski stała się wschodnią granicą Unii Europejskiej. Pani Konsul, czy można powiedzieć, że polskie placówki dyplomatyczne znalazły się на „linii ognia”?

– Pogład taki rzeczywiście jest в pełni uzasadniony. Liczba wniosków wizowych, które składane są в konsulatach на Ukrainie rośnie з każdym роком. W ubiegłym roku było takich wniosków і udzielonych wiz około 500 tys. W тым року spodziewamy się, że będzie 650 tys., co pewnie на тіе innych krajów UE, uwzględniając bliskość geograficzną Polski з Ukrainą jest jak najbardziej uzasadnione.

– Czy луцька placówka ma więcej pracy, зe względu на przygraniczne usytuowanie?

str. 2

Консульство на „лінії вогню”

До редакції „Волинського Монітора” звернулася мешканка Луцька Пані С. Була помітно знервована своїм «визовим мучеництвом» у луцькому Пункті прийому визових анкет. Ситуація виглядала наступним чином.

Пані, яка упродовж трьох років постійно обслуговує свій автомобіль у Люблін, в нинішньому році також мала намір скористатися послугами польського підприємства, оскільки довіряє саме йому. Люблінська фірма вкотре надіслала їй запрошення, необхідне для отримання візи. Після сплати 220 гривень, 35 євро і реєстрації візової анкети, вона склала всі необхідні документи в луцький візовий пункт. Там, замість того, щоб передати документи Пані С. до консульства, почали вимагати від своєї клієнтки щоразу новіших документів. Запрошення від сервісної фірми визнали недостатнім аргументом для видачі візи. Від клієнтки почали вимагати, аби вона представила договір про співпрацю з польською фірмою, а в разі його відсутності, щоб вона, на підставі власної письмової заяви, забрала заявку на візу. Такий «визовий сеанс» тривав 15 днів.

«Волинський Монітор» вирішив з’ясувати ситуацію, що склалася. На жаль, нас чекало розчарування. Візовий пункт – приватна фірма. Він не мав наміру надавати будь-яку інформацію чи коментарі. У ризикі форми журналіста попросили вийти з приміщення. Неприємний осад від ситуації, що склалася, підсилила ви-

віска візового пункту, на якій використано кольори польського національного прапора. З огляду на це, ми попросили Генеральне консульство РР у Луцьку прокоментувати. Відповідь люб’язно погодилася надати пані Консул Беата Бжівчи, керівник Відділу особового руху в Генеральному консульстві РР у Луцьку, проте коментар перерік у розлогу розмову.

– У наступному році Генеральне консульство РР у Луцьку відзначитиме своє 10-річчя. Мешканці Волині часто кажуть про консульство в Луцьку: «наш консул, наше консульство». Першого Генерального консула Войцеха Галонзку називали «польський консул», про наступних говорили вже як про «європейських». Східний кордон Польщі став східним кордоном Європейського Союзу. Пані Консул, чи можна сказати, що польські дипломатичні представництва опинилися на «лінії вогню»?

– Такий погляд справді повністю обґрунтований. Кількість візових анкет, які подаються в консульства на території України, збільшується щороку. У минулому році таких анкет та виданих виз було близько 500 тис. У нинішньому році ми очікуємо, що їх буде 650 тис.

Борозна
Bruzda

Ніщо в нашому житті не робиться випадково. Nic в naszym życiu, nie dzieje się przypadkiem.

str. 6

„Сенат шаленців” у Луцьку
«Senat szaleńców» w Луцьку

Голова «димить» від мислення, а комина нема! Głowa «dymi od rozważań, a komina nie ma!»

str. 7

Казімеж Дольний – «Мекка» митців
Kazimierz Dolny – «Mekka» artystów

У місті найбільша в країні приватна річкова флотилія. W mieście jest największa в kraju prywatna flotylla rzeczna.

str. 10

Вулиця із дивною назвою
Ulica z zagadkową nazwą

Так було приборкано Глушець
Tak został pokonany Gluszc.

str. 8

Фото Крашевського – найдавніше у музеї
Zdjęcie Kraszewskiego – najstarsze w muzeum

Світлина можна датувати 1859 роком. Fotografia może być datowana 1859 rokiem.

str. 17

Наш передплатний індекс: 49053

...z comiesięcznej statystyki liczby wniosków, składanych we wszystkich konsulatach na Ukrainie, wynika, że Łuck już kolejny miesiąc zajmuje trzecie miejsce.

– Так, choć tutaj pewnie zaskoczę Pana, dlatego że z comiesięcznej statystyki liczby wniosków, składanych we wszystkich konsulatach na Ukrainie, wynika, że Łuck już kolejny miesiąc zajmuje trzecie miejsce. Wiodącym urzędem konsularnym w liczbie składanych wniosków i wydawanych wiz jest Lwów, a na drugim miejscu znalazł się Kijów.

– To ciekawe. Rozumiem, że lwowski okręg ma duży obszar. Ale Kijów? Przecież Kijowski okręg konsularny nie jest wielki.

– Zastanawiamy się, jakie są powody tego zjawiska, skąd wynika ten spadek aplikacji wizowych. Przyczyn jest pewnie wiele. Poza okresem prac sezonowych w Polsce spada liczba wniosków wizowych w celu podjęcia zatrudnienia, co ma wpływ na ogólną liczbę składanych wniosków, ponadto – część dotychczasowych klientów może posiadać już wizy z długim terminem ważności, co pozwala na ograniczenie częstotliwości wizyt składanych w celu złożenia wniosku. Kolejną przyczyną może być także kwestia zamożności społeczeństwa.

– Wizerunek Konsulatu zaczyna się przed bramą placówki. KG w Łucku już nie pierwszy raz jest koronowany z aferymi wizowymi. W kolejkach często można usłyszeć nazwiska konsulów i kwoty, za jakie można załatwić swój interes. W jaki sposób usunąć prywatnych „pośredników”, oferujących różnego rodzaju usługi wizowe łącznie z Kartą Polaka?

Pragnę stanowczo podkreślić, że uzyskanie polskiej wizy nie jest skomplikowane i nie wymaga korzystania z usług „pośredników”.

Jedynymi podmiotami, które mogą legalnie reprezentować Konsulat, choć w ograniczonym zakresie, są punkty wizowe.

– Rzeczywiście, Konsulat zaczyna się tuż za bramą, natomiast my, jako pracownicy Konsulatu, mamy ograniczony wpływ na to, co się za nią dzieje. Jako goście na ukraińskiej ziemi i w tym mieście, oczekivalibyśmy pomocy władz lokalnych w stworzeniu wokół Konsulatu, w tym bezpośrednim sąsiedztwie, bezpiecznych warunków dla naszych klientów, aby nie byli nękani przez „lokalnych pośredników”, którzy podsyżają się pod pracowników lub współpracowników Konsulatu. „Prywatni pośrednicy” pojawiają się tuż za ogrodzeniem Konsulatu czy w pobliżu punktów wizowych oferując różnorodne usługi, które – co należy podkreślić – nie są usługami wykonywanymi na zlecenie Konsulatu, ani tym bardziej za jego zgodą. Od skarżących się na ten stan rzeczy osób słyszałam, i to pewnie nie jest tajemnicą, o działaniach tychże pośredników stojących bardzo często na granicy prawa, tj. polegających na uzyskiwaniu albo oferowaniu pomocy w uzyskiwaniu dokumentów (często wyłudzonych lub sfalszowanych), które potwierdzają celowość wyjazdu do Polski – zezwoleń na pracę, zaproszeń od przedsiębiorców z Polski i innych dokumentów, które później są wykorzystywane jako autentyczne w procedurze wizowej. Pragnę więc stanowczo podkreślić, że uzyskanie polskiej wizy nie jest skomplikowane i nie wymaga korzystania z usług „pośredników”, czego też odradzam naszym klientom. Godząc się na skorzystanie z usług „nielegalnego pośrednika” nie mogą mieć państwo pewności, że usługa, którą świadczą na państwa rzecz jest usługą wiarygodną, a tym bardziej klient nie może mieć pewności, że zagwarantuje uzyskanie wizy. Procedura złożenia wniosku wizowego jest prosta: klient, po uprzednim zarejestrowaniu wizyty na określony termin, może złożyć wniosek bezpośrednio w Konsulacie albo w jednym z dwóch punktów wizowych. Oprócz samego wniosku wizowego klient powinien dostarczyć dokumenty potwierdzające cel wyjazdu, których wykaz jest ściśle określony. Często w tym obszarze jest miejsce na nieuczciwą ofertę w stosunku tzw. pośredników, w szczególności w odniesieniu do dokumentów zezwalających na podjęcie zatrudnienia w Polsce lub współpracy handlowej z polskimi podmiotami.

Dlatego też chciałabym stanowczo zachęcić przyszłych aplikujących o korzystanie jedynie ze sprawdzonych ofert zatrudnienia w Polsce. Natomiast, jeżeli jako klient chciałabym pojechać do Polski, by poznać ten kraj, skorzystał z oferty kulturalnej lub handlowej albo też przy okazji pojechać do innego kraju strefy Schengen, to składam wniosek o wizę „na zakupy”, dla której uzyskania wymagane jest złożenie – jako dokumentacji dodatkowej – jedynie prośby o udzielenie takiej wizy. Wiza „na zakupy” jest wizą Schengen, co oznacza, że daje konkretne, szersze uprawnienia. Pierwsza wiza w tym celu jest wizą jedнокrotną. Przy kolejnym wniosku wizowym i po przedstawieniu faktur potwierdzających dokonanie zakupów w Polsce udzielana jest wiza wielokrotna. I nie trzeba szukać pośrednictwa podejrzanych osób, żeby uzyskać dokumenty, których niewiarygodność może wypłynąć na etapie weryfikacji wniosku i postawić taką osobę w zupełnie niekomfortowym położeniu.

Słyszałam też od osób, które tu u nas, w różnych sprawach się pojawiają, gdy zadałam pytanie „Gdzie Pan/Pani wypełnił tę ankietę wizową?” odpowiedzieli – „Tutaj u was w Konsulacie, obok za ścianą”. Więc wyjaśniam, że „obok za ścianą”, to już nie jest Konsulat, to nie są nasi pracownicy, to są osoby, które absolutnie nie mają żadnej legitymacji do tego, by nas reprezentować. Jedynymi podmiotami, które mogą legalnie reprezentować Konsulat, choć w ograniczonym zakresie, są punkty wizowe.

Trudno mi natomiast się odnieść do doniesień medialnych, dotyczących prawdopodobnego zaangażowania osób zatrudnionych w Konsulacie w jakąkolwiek działalność łamiącą prawo Ukrainy lub RP i naruszających dobry wizerunek urzędnika państwowego. Z pewnością ta sprawa jest badana przez odpowiednie organy w Polsce. My jako urzędnicy nie mamy dostępu do tych informacji.

Chciałabym żeby Konsulat i my, tutaj pracujący, odzyskali zaufanie społeczeństwa ukraińskiego, zaufanie mieszkańców tych dwóch obwodów, w których pracujemy, aby nie sądzono, że w Konsulacie pracują osoby powiązane z nielegalnymi „pośrednikami”, które chcą czerpać dodatkowe zyski z wykonywanej pracy kosztem obywateli Ukrainy. Jeżeli takie jest przekonanie o nas, to chcielibyśmy ten wizerunek zmienić. Staramy się udowodnić to swoją codzienną pracą. Mam nadzieję, że tę naszą pracę i zaangażowanie ktoś kiedyś dostrzeże i skwituje jakimś dobrym komentarzem.

– Problem chyba leży również i po stronie obywateli ukraińskich – gdyby nie było popytu, nie byłoby podażi.

– Rzeczywiście, niekiedy jest to efekt braku dostatecznej wiedzy ze strony samych obywateli Ukrainy, często ich naiwność polega na myśleniu, że jeżeli powierzą swoją sprawę nielegalnemu „pośrednikowi” za stosowną, dość wysoką opłatą, mogą liczyć na „załatwienie sprawy”. Często po prostu na takie osoby „połują” pośrednicy, którzy organizują różne zaświadczenia i dokumenty. My później je weryfikujemy i niestety okazuje się, że są to dokumenty wyłudzone albo dokumenty, które tak naprawdę nigdy nie zostały w Polsce stworzone. A tak jak wspominałam na wstępie – konsultacje w swoich decyzjach są samodzielnymi i nie są uwikłani w żadne formalne lub nieformalne układy, które mogłyby rzutować na ich bezstronność. Sam proces decyzyjny jest sformalizowany i jednocześnie anonimowy, dając tym samym gwarancję przejrzystości decyzji.

– Osoba, która przeprowadziła nieuczciwą transakcję wizową z „konikiem podkonsularnym”, dostała odmowę. Została „wbita” w rejestr komputerowy. Z pytaniem o swój status wizowy zwraca się do Konsulatu. Konsulat kieruje taką osobę do Centrali – do Warszawy. Centrala daje odpowiedź, że ze względu na zamieszkanie tej osoby nie może udzielić informacji, ponieważ dla korespondencji wymagany jest polski adres. Czy placówka tutaj, na Ukrainie, nie może być takim adresem?

– Nie. Zmiany w Kodeksie Postępowania Administracyjnego przewidują, że we wszystkich sprawach administracyjnych osoba skarżąca, wnosząca, aplikująca, która ma miejsce zamieszkania poza granicami RP, musi wskazać albo pełnomocnika do prowadzenia sprawy, albo pełnomocnika do doręczeń w Polsce. I to dotyczy nie tylko spraw sfery wizowej. Dotyczy to często spraw z zakresu obywatelstwa polskiego i wiem, że z tym jest największy problem, szczególnie, gdy ktoś nie ma takiej zaufanej osoby i musi uciekać się do poszukiwania pośrednictwa kancelarii prawniczych, gdzie za usługę w pośrednictwie w odbiorze

Ce, na foni innych krajów Europejskiego Sojuszu ta wraховуючи географічну близькість Польщі з Україною, якнайбільше обгрунтоване.

– Чи лудьке дипломатичне представництво має більше роботи, з огляду на прикордонне розташування?

...щомісячні статистичні дані про кількість візових анкет, що подаються в усіх консульствах в Україні, свідчать, що Луцьк вже кілька місяців підряд займає третє місце.

– Так. Хоч тут, мабуть, я Вас здивую, оскільки щомісячні статистичні дані про кількість візових анкет, що подаються в усіх консульствах в Україні, свідчать, що Луцьк вже кілька місяців підряд займає третє місце. Провідною консульською установою, з огляду на кількість поданих візових анкет і виданих віз, є Львів, а друге місце зайняв Київ.

– Це цікаво. Я розумію, що Львівський консульський округ має велику територію. Але Київ? Адже Київський консульський округ не більший.

– Нас цікавить, якими є причини цього явища, звідки береться зменшення кількості візових анкет у Луцькому консульському окрузі. Причини, мабуть, багато. Коли закінчується період сезонних робіт у Польщі, кількість візових анкет, що подаються з метою працевлаштування, зменшується. Це має вплив на загальну кількість поданих анкет. Крім цього, частина нинішніх клієнтів може вже мати догтовтривалі візи, що дозволяє зменшити частоту візитів, які здійснюються з метою подання документів на візу. Наступною причиною може бути також рівень зможності суспільства.

– Імідж консульства починається перед воротами представництва. Генеральне консульство в Луцьку вже не вперше асоціюється з візовими аферами. У черах часто можна почути привітання консулів і суми, за які можна залагодити свою справу. Яким чином усунути приватних „посередників”, що пропонують різного виду візові послуги, включно із отриманням Карты поляка?

...прагну рішуче підкреслити, що процес отримання польської візи не є складним і не вимагає послуг „посередників”.

Єдиними суб'єктами, які мають право легально представляти консульство, є візові пункти, хоч і їхні повноваження обмежені.

– Дійсно, консульство починається одразу за воротами. Проте ми, як працівники цієї установи, маємо обмежений вплив на те, що за ними робиться. Ми – гості на українській землі і в цьому місті, тому очікуємо на допомогу місцевої влади у створенні належних умов для наших клієнтів, щоб їх не турбували „місцеві посередники”, які видають себе за працівників або співпрацівників консульства. «Приватні посередники», що з'являються одразу за парканом дипломатичного представництва чи поблизу візових пунктів, пропонують різноманітні послуги, які, і це варто підкреслити, не є ані послугами, що здійснюються за дорученням консульства, ані, тим більше, послугами, що здійснюються за його згодою. Від тих, хто скаржився на таку ситуацію, я чула, і це навряд чи таємниця, про діяльність посередників, яка часто перебуває на межі права. Вона полягає в наданні або пропозиції надання допомоги у справі отримання документів (часто одержаних за допомогою хитрощів або підроблених), які би підтвердили мету візиту до Польщі – дозволив на роботу, запрошень від підприємців із Польщі та інших документів, які пізніше використовуються як автентичні у візовій процедурі. Тому прагну рішуче підкреслити, що процес отримання польської візи не є складним і не вимагає послуг „посередників”. Не раділа б нашим клієнтам користуватися їхньою допомогою. Погоджуючись на допомогу „нелегального посередника”, не можна бути впевненим, що послуга,

яку вам надають, дійсно є послугою. Тим боля, клієнт не може бути впевненим, що вона гарантуватиме отримання візи. Процедура подання документів на візу проста: клієнт, після попередньої реєстрації візиту у визначений термін, може подати документи безпосередньо в консульстві або в одному з двох візових пунктів. Крім самої візової анкети клієнт повинен подати документи, що підтверджують мету поїздки. Список цих документів чітко окреслений. Часто в цій ситуації з'являється місце для неординарної пропозиції з боку так званих посередників. Це стосується, зокрема, документів, які дають дозвіл на працевлаштування в Польщі або торгівельної співпраці з польськими суб'єктами. Тому я хотіла би також рішуче спонукати тих, хто в майбутньому подаватиме документи на візу, користуватися лише з перевірених пропозицій працевлаштування у Польщі. Натомість, якщо я хотіла би поїхати до Польщі, щоб пізнати цю країну, скористаюся культурною або комерційною пропозицією, або, при нагоді, поїхати до іншої країни Шенгенської зони, то я б подала документи на шопінг-візу. Для її отримання необхідні, як додаткові документації, подати всього лише прохання про надання такої візи. Шопінг-віза – це шенгенська віза, тобто вона дає ширші можливості. Перша шопінг-віза видається як одноразова. Під час наступного подання документів на візу потрібно представити чеки, які підтверджують здійснення покупок у Польщі. На їх підставу дається багаторазова віза. Причому не потрібно шукати посередництва підозрілих осіб для того, щоб отримати документи, недостовірність яких може бути виявлена на етапі ознайомлення із документами, поданими для отримання візи. До того ж це створить для такої особи цілком некомфортну ситуацію.

Деякі особи, котрі приходять до нас у різних справах, коли я у них запитувала, де вони заповнили цю візову анкету, відповідали: «Тут, у вас в консульстві, поряд, за стіною». Хочу пояснити, що «поряд, за стіною» – це вже не консульство, це не наші працівники. Це особи, котрі абсолютно не мають жодного посвідчення, щоб мати можливість нас представляти. Єдиними суб'єктами, які мають право легально представляти консульство, є візові пункти, хоч і їхні повноваження обмежені.

Натомість, мені важко оцінити повідомлення в мас-медіа про ймовірне ангажування осіб, котрі працюють у консульстві, в будь-яку діяльність, що суперечить законам України або Польщі і руйнує позитивний імідж державного чиновника. Впевнено можна сказати, що ця справа виважить відповідні органи в Польщі. Ми, як чиновники, не маємо доступу до такої інформації.

Я хотіла би, щоб консульство і ми, ті, хто тут працює, повернули довіру українського суспільства, довіру мешканців тих двох областей, у яких ми працюємо, щоб вони не думали, що в консульстві працюють особи, пов'язані з неlegalними „посередниками”, котрі хочуть отримувати додаткові прибутки за рахунок громадян України. Якщо таке переконання про нас існує, то ми хотіли би це змінити. Ми намаємося довести це своєю щоденною роботою. Маю надію, що нашу роботу і ангажування помітять і підтримають добрими коментарями.

– Проблема, мабуть, і в самих українських громадянах: якщо не було попиту, не було б пропозицій.

– Дійсно, іноді це ефект відсутності достатньої інформації серед самих громадян України. Часто їхня найвища полягає в тому, що вони думають: якщо доручать свою справу нелегальному „посередникові” за відповідну, доволі високу оплату, то можуть розраховувати на „залагодження справи”. Часто на таких осіб проsto „полюють” посередники, які організують різні дивідки і документи. Ми пізнаємо їх вивчаємо і, на жаль, виявляється, що це підроблені документи або документи, які насправді ніколи не були створені в Польщі. Як я згадала на початку, консули у своїх рішених самостійні і не вилугані у жодні формальні або неформальні домовленості, які могли б викликати сумнів у їхній об'єктивності. Сам процес прийняття рішення формалізований і, водночас, анонімний, що дає гарантію прозорості прийняття цього рішення.

– Особа, котра здійснила неординарний візову транзакцію з «підконсульським реалізатором», отримала відмову. Її внесено до ком'ютерного реєстру. З питанням про свій візовий статус вона звертається до

кореспонденції są pobierane opłaty według pewnych regul, którymi dana korporacja się kieruje.

My niestety nie możemy być takim podmiotem. To musi być osoba fizyczna, mająca miejsce zamieszkania w Polsce. Słyszałam takie głosy, że zostanie zmieniony ten przepis. On jest dość nowy, bo obowiązuje od kwietnia 2011 r. I wiele placówek otrzymuje sygnały od osób mieszkających poza Polską, które mówią, że trudno im znaleźć pełnomocnika. W związku z tym Ministerstwo uzyskało taką listę profesjonalnych pełnomocników, reprezentujących korporacje prawnicze, które zgadzały się być pośrednikami w takich sprawach. Również MSZ poinformowało, że jest toczona dyskusja o zniesieniu tego przepisu, który wymusza na cudzoziemcu albo na zamieszkałym za granicą obywatelu polskim, wyznaczenie pełnomocnika rezydującego na terenie Rzeczypospolitej.

– Ale Konsulat chyba jest terenem Rzeczypospolitej?

– Tak. Tylko my jesteśmy trochę eksterytorialni w innym kraju. Niestety musi być to ktoś z adresem zamieszkania w Polsce. Jest mi bardzo przykro, że nie rozwiążemy tego problemu. Sprawa wymusza zmiany prawa na poziomie ustawy.

– Szkoda, bo definicja „nasz konsul, nasz konsulat” by się spętowała.

– Miejmy nadzieję, że w przyszłości to nastąpi, że rzeczywiście będzie taka sytuacja.

– Pani Konsul, w wielu miastach Ukrainy zostały otwarte Punkty Wizowe. W Łucku się mówi o ich działaniu, że to kolejny konsularny „szlaban”, przy którym się płaci. Powstały po to, żeby legalnie pośredniczyć czy żeby prowadzić swój „geszeft” w poprzednim „podkonsularnym stylu”?

Staramy się na szkoleniach, które organizujemy, uzmysłowić pracownikom punktów wizowych, jaka jest ich rola, że ona ogranicza się tylko do pewnych ściśle określonych zadań.

– Jesteśmy w bieżącym kontakcie z kierownictwem punktów outsourcingowych. Mamy dobrą współpracę, nasze uwagi są wysłuchiwane, a płynące z nich wnioski – realizowane. Przez menedżera firmy odpowiadającego za zachodnią Ukrainę zgłaszamy wszystkie zaobserwowane zarówno przez nas, jak i przez klientów nieprawidłowości, wymuszając zmiany praktyki. Sprawdzamy, ile osób ubiega się o wizę, ile wniosków wizowych składanych jest każdego dnia, jak wygląda lista zapisów na dni kolejne. Jeżeli z ich strony pojawiają się pytania, to nie wiemy, jak w konkretnej sprawie postąpić, to kontaktujemy się z nami i pytają, czy w tej konkretnej sprawie wymagamy takich czy innych dokumentów. Staramy się na szkoleniach, które organizujemy, uzmysłowić pracownikom punktów wizowych, jaka jest ich rola, że ona ogranicza się tylko do pewnych ściśle określonych zadań i nie mogą rościć swoich uprawnień na inne obszary. Wymagamy, żeby rygorystycznie przestrzegali obowiązujących przepisów wizowych, w tym w szczególności wykażu dokumentów wymaganych na potwierdzenie celu ich wyjazdu. Wyjaśniamy, że jeżeli byłaby potrzeba uzupełnienia dokumentów, uzyskania dodatkowych informacji, to osobą, która może o to się zwrócić i już nie za pośrednictwem punktu, a najczęściej poprzez bezpośredni kontakt z konkretnym aplikującym jest właśnie konsul. Konsul może taką osobę zaprosić na spotkanie w celu wyjaśnienia pewnych wątpliwości, może poprosić o przedstawienie jakiegoś dokumentu, jeżeli pewne załączone dokumenty wzbudzają albo jego niepewność, albo nie wyjaśniają całej istoty sprawy.

– Czy ta osoba jest zawiadamiana i zapraszana do konsula przez Punkt Wizowy?

Rolą pracowników, zatrudnionych w Punkcie Wizowym, jest jedynie przyjmowanie aplikacji wizowych, a nie ich merytoryczna ocena.

...nie jest rolą pracownika punktu wizowego jakiegokolwiek sugerowanie czy radzenie albo wręcz wymuszanie konkretnych zmian w ankiecie wizowej.

– Dzwonimy my, jeżeli chcemy daną osobę zaprosić na rozmowę. Natomiast zdarzają się też przypadki, że korzystamy z pośrednictwa Punktu Wizowego, szczególnie tego w Równem w sytuacji, gdy prosimy o dostarczenie dodatkowych dokumentów. Czynimy to za ich pośrednictwem, by ułatwić aplikującemu możliwość złożenia dokumentu bezpośrednio w Punkcie, gdyż Punkt ten dostarczy nam ten dokument dnia następnego.

Rolą pracowników, zatrudnionych w Punkcie Wizowym, jest jedynie przyjmowanie aplikacji wizowych, a nie ich merytoryczna ocena. Zażądałam także zaniechania nagannej praktyki przekreślenia i poprawiania danych zawartych w ankietach wizowych, których to czynności dokonywano na wyraźną sugestię lub prośbę pracownika Punktu. Wyjaśniłam, że to aplikujący sam określa, na jaki okres potrzebna mu jest wiza, a konsul podejmujący decyzję albo może uwzględnić ten wniosek w całości, albo udzielić wizy innego rodzaju lub na inny okres ważności. Natomiast nie jest rolą pracownika punktu wizowego jakiegokolwiek sugerowanie czy radzenie albo wręcz wymuszanie konkretnych zmian w ankiecie wizowej.

– Pani Konsul, to tak pięknie wygląda, ale oni robią swoje. Przykładem może służyć wymieniona na początku rozmowy sprawa pani S.

– Jeżeli jest to taki włoski strzyk, czyli opóźnianie i generowanie problemów, przyjmując bardzo poważnie tę informację, jak również wszelkie informacje, które do nas wpływają albo będą wpływać. Jeżeli ktoś jest niezadowolony z działalności Konsulatu czy któregośkolwiek z punktów wizowych, bardzo prosimy nas informować. Jeżeli ktoś chce zachować anonimowość, może ją zachować. Prosimy o kierowanie do nas wszelkich зауваżeń i stwierdzonej nieprawidłowości. Będzie to miało wpływ na ocenę dalszej współpracy z tym kontrahentem, jak wiadomo bowiem umowa o świadczenie usług outsourcingo-

konsultwa. Konsulstwo skerowie tuż osobu do centralnego urzędowania – w Warszawie. Centralne urzędowanie dać odpowiedź, że z oglądu na miejsce проживання цієї особи, не може надати інформацію, оскільки для кореспонденції необхідна польська адреса. Чи дипломатичне представництво тут, в Україні, не може бути такою адресою?

– Ні. Зміни в Адміністративному кодексі передбачають, що у всіх адміністративних справах особа, котра подає скаргу чи робить подання і проживає за межами Республіки Польща, повинна вказати або уповноваженого для ведення справи, або уповноваженого для доручень у Польщі. Це стосується не тільки візових справ. Це часто стосується справ, пов'язаних зі злобуттям польського громадянства. І я знаю, що з цим є найбільша проблема, особливо, коли хтось не має такої довіреної особи і повинен скористатися із посередницьких послуг юридичних компаній, де за ці послуги, за посередництвом в одержанні кореспонденції, повинен заплатити згідно з певними правилами, якими керується ця компанія.

Ми, на жаль, не можемо бути таким суб'єктом. Це повинна бути фізична особа, що проживає в Польщі. Я чула такі думки, що цю норму змінити. Кодекс доволі новий, бо діє від квітня 2011 р. Багато представників отримували сигнали від тих, хто проживає поза Польщею, що їм важко знайти уповноважену особу. У зв'язку з цим Міністерство закордонних справ отримало такий список професійних уповноважених, що представляють юридичні компанії, які погодилися бути посередниками. Також МЗС поінформувало, що ведеться дискусія про відміну цієї норми, яка змушує іноземця або громадянина Польщі, що проживає за кордоном, вказати уповноваженого, котрий є резидентом Республіки Польща.

– Але консулство – це територія Республіки Польща?

– Так. Тільки ми екстериторіальні в іншій країні. На жаль, це повинен бути хтось із адресою проживання в Польщі. Мені дуже прикro, що ми не вирішимо цієї проблеми. Sprawa вимагає змін на законодавчому рівні.

– Шкода, бо визначення «наш консул, наше консулство» у такому випадку підсилює би.

– Надіємось, що в майбутньому насправді складеться така ситуація.

– Пані Консул, у багатьох містах України були відкриті візові пункти. У Луцьку про їхню діяльність говорять, що це це один консульський «шлагбаум», біля якого треба платити. Вони з'явилися для того, щоб вести свою діяльність у попередньому «підконсульському стилі»?

Візові пункти виконують лише дві функції з тих, які мають виконуватися консульствами, і ці функції технічні.

– Візовий кодекс ЄС, який увійшов у життя 5 квітня 2010 року, передбачив можливість, щоб консульські установи держав-членів ЄС могли користуватися послугами зовнішніх суб'єктів, які надаватимуть частину консульських послуг. Чітко визначено перелік тих послуг, які можуть надаватися цими суб'єктами від імені консульства. І думка про аутсорсинг у МЗС у Варшаві з'явилася тоді ж, тобто в 2010 році. Потрібно тільки було трохи часу, щоби втілити її в життя.

Нині аутсорсинг діє в трьох країнах, тобто в тих країнах, де подається найбільше документів на візу – в Туреччині, Україні і Росії. Візові пункти виконують лише дві функції з тих, які мають виконуватися консульствами, і ці функції технічні. По-перше, це прийняття документів на візу, перевірка, чи дані, вказані у документах клієнтом, відповідають даним представленої паспорту. І по-друге, визначення, яку суму конкретна особа повинна заплатити за розгляд візових документів, беручи до уваги норми ЄС. Окрім цього, візові пункти передають ці документи нам у терміни, визначені нами, забираючи готові рішення і закордонні паспорти та передають їх клієнтам. За цю діяльність вони додатково стягують оплату, яка, згідно з договором, підписаним із фірмою, становить 19,5 євро в перерахунку на

місцеву валюту.

Як обрали ці фірми? Візовий кодекс ЄС передбачає можливість доручити певну діяльність зовнішньому суб'єктові. Участь у тендері в Україні взяли 6 фірм, що пропонували послуги, якими були зацікавлені консульські установи. У ході тендеру комісія, що складалася із представників Польського Республіки Польща в Україні, фахівців у сфері консульської проблематики та фахівців із питань держзамовлень з МЗС, вибрала фірму «VFS Global», яка надає на території України свої послуги за допомогою субпідрядника, тобто зареєстрованого в Україні дочірньої фірми. Це відповідає і нашому законом про держзамовлення, і українським законодавством.

– Візові пункти декларують свою діяльність як посередництво між клієнтом та Генеральним консульством і як незалежну від консульства. Вони часто виконують функції, що не належать до їхньої компетенції, наприклад, вимагають надати додаткову інформацію або документи. Чи консулство якимось чином може контролювати діяльність візового пункту?

Ми намагаємося на організованих нами навчальних семінарах дати зрозуміти працівникам візових пунктів, якою є їхня роль, що ця роль обмежується тільки до виконання певних, чітко визначених, завдань.

– Ми постійно контактуємо з керівництвом аутсорсингових пунктів. Маємо добру співпрацю, наші зауваження у пунктах вислуховують, а пропозиції, що випливають з них, реалізують. Через менеджера фірми, який відповідальний за Західну Україну, ми повідомляємо всі зауваження нами та клієнтами порушення, вимагаючи виправити їх у діяльності пунктів. Ми перевіряємо, скільки осіб подає документи на візу, скільки візових анкет подається щодня, як виглядає список записів на наступні дні. Якщо у працівників візових пунктів з'являються питання і вони не знають, як у конкретній справі вчинити, то вони контактують з нами і запитують, чи у цій конкретній ситуації ми вимагаємо якісь додаткові документи. Ми намагаємося на організованих нами навчальних семінарах дати зрозуміти працівникам візових пунктів, якою є їхня роль, що ця роль обмежується тільки до виконання певних, чітко визначених, завдань, і працівники пунктів не мають повноважень у інших сферах. Ми вимагаємо, щоб вони суворо дотримувалися діючих візових норм, зокрема, і у вимогах, що стосуються списку документів, необхідних для підтвердження мети поїздки. Ми пояснюємо, що якщо була б потреба у додаткових документах, отриманні додаткової інформації, то особую, яка може цього вимагати, і вже не за посередництвом пункту, а найчастіше через безпосередній контакт з конкретним клієнтом, є саме консул. Консул може таку особу запросити на зустріч, щоб з'ясувати певні сумніви, може попросити представити якийсь документ, якщо певні залучені документи або викликають у нього сумніви, або не пояснюють суті справи.

– Чи цю особу повідомляє і запрошує до консула візовий пункт?

Роль працівників візового пункту полягає тільки у прийнятті документів на візу, а не в оцінці їхньої суті.

...працівник візового пункту не повинен давати будь-які рекомендації чи поради або просто вимагати конкретних змін у візовій анкеті.

– Якщо ми хочемо цю особу запросити на розмову, телефоноемо її. Трапляються також випадки, коли ми користуємося посередництвом візового пункту, особливо пункту в Рівному, наприклад, коли просимо надати додаткові документи. Ми робимо це за допомогою посередника, щоб полегшити ситуацію для клієнта, даючи йому можливість надати документ безпосередньо в пункт, оскільки візовий пункт передає нам цей документ вже наступного дня.

Роль працівників візового пункту полягає тільки у прийнятті документів на візу,

Пункти визові виконують zasadniczo dwie funkcje w zastępstwie konsulatów i to są funkcje bardzo techniczne.

– Wspólnotowy Kodeks Wizowy, który wszedł w życie 5 kwietnia 2010 roku, przewidział możliwość, żeby urzędy konsularne państw członkowskich mogły korzystać z podmiotów zewnętrznych, które będą realizowały część usług konsularnych. Ścisłe określono zakres tych usług, które mogą być wykonywane przez te podmioty w imieniu Konsulatu. I w MSZ w Warszawie myśl o outsourcingu zakiełkowała wówczas, czyli w 2010 roku. Trzeba było czasu, żeby ją wdrożyć w życie.

W tej chwili outsourcing działa w trzech krajach, czyli w tych krajach, gdzie jest największe wizowskich wizowych – w Turcji, na Ukrainie i w Rosji. Punkty wizowe wykonują zasadniczo dwie funkcje w zastępstwie konsulatów i to są funkcje bardzo techniczne. Po pierwsze, jest to przyjmowanie wniosków, sprawdzanie, czy dane, podane we wniosku przez klienta, są danymi zgodnymi z okazanym dokumentem paszportowym. I po drugie – określanie, jaką opłatę dana osoba powinna wnieść za rozpatrzenie wniosku wizowego, uwzględniając przepisy wspólnotowe. Poza tym dostarczają te wnioski do nas, w terminie przez nas określonym odbierając gotowe decyzje i paszporty oraz przekazują je klientom. Za tę działalność pobierają dodatkowo opłatę, która zgodnie z umową, jaka została podpisana z firmą, wynosi 19,5 euro w przeliczeniu na miejscową walutę.

A jak doszło do wybrania tej firmy? Wspólnotowy Kodeks Wizowy przewiduje możliwość powierzenia pewnych czynności podmiotowi zewnętrznemu. Do przetargu na Ukrainie stanęło łącznie 6 firm, które oferowały usługi, na jakich zależało urzędowi konsularnym. W wyniku tego przetargu, komisja składająca się z przedstawicieli zarówno Ambasady RP na Ukrainie, jak i fachowców z zakresu problematyki konsularnej i spraw zamówień publicznych z MSZ, wybrała firmę VFS Global, która realizuje na terenie Ukrainy swoje usługi za pośrednictwem podwykonawcy, czyli zarejestrowanej na Ukrainie spółki-córki. Jest to zgodne i z naszą ustawą o zamówieniach publicznych, i z prawem ukraińskim.

– Punkty wizowe deklarują swoją działalność jako pośredniczącą między petentem, a Konsulatem Generalnym i jako niezależną od placówki. Często pełnią czynności nie należące do ich kompetencji, np. wymaganie dodatkowej informacji lub dokumentów. Czy Konsulat w jakiś sposób może kontrolować działalność punktu wizowego?

зbadania przez Straż Graniczną. Zresztą Straż Graniczna na skutek naszych prób, które wynikają w trakcie całej procedury wizowej, gdzie konsultujemy też konkretne wnioski, budzące nasze wątpliwości, wydaje nam często opinie, na podstawie których odmawiamy udzielenia wizy, bo okazuje się, że podmiot zapraszający jest nieuczciwy. Wystawia np. tysiączone zaproszenie, a tak naprawdę żadna z tych osób nigdy nie podjęła pracy w firmie, która taką pracę oferowała.

– Jakie najczęściej spotykane błędy popełniają wizowiy wnioskodawcy? Czy KG ma zamiar podjąć działania informacyjno-prewencyjne za pomocą szerszego informowania w lokalnych mediach? Może warto założyć tzw. gorąca linia e-mailowa. I rzeczywiście proszę nie zapominać, że Monitor Wołyński zawsze służy pomocą.

...zawsze warto wystąpić o wizę ważną dłużej, niż składać częściej wnioski o wizy na krótsze okresy, o ile oczywiście zarówno cel, jak i warunki wyjazdu nie zmieniają się. Natomiast bez wniosku o wizę dłuższą takiej wizy nie możemy po prostu udzielić.

– Nie ma jakichś ściśle określonych błędów, za to reguły przy występowaniu o kolejną wizę

wniosek wypełnia się podobnie. Zresztą system, który akceptuje te ankiety, nie przyjmuje wniosków z błędami. Często aplikanci występują o wizy krótkoterminowe w sytuacji, kiedy tak naprawdę mogliby być posiadaczami wiz, ważnych przez okres dłuższy, niż sami chcą. Ale to jest kwestia braku informacji i pewnej ostrożności. Zawsze łatwiej wystąpić o wizę krótszą niż o dłuższą. Ja powiedziałabym, że zawsze warto wystąpić o wizę ważną dłużej, niż składać częściej wnioski o wizy na krótsze okresy, o ile oczywiście zarówno cel, jak i warunki wyjazdu nie zmieniają się. Natomiast bez wniosku o wizę dłuższą takiej wizy nie możemy po prostu udzielić.

Bardzo dziękuję za deklarację współpracy. Rzeczywiście „Monitor Wołyński” jest pierwszą gazetą, która sama się do nas zgłosiła. Ale też chcieliśmy udzielać wywiadów, przygotować pewne oświadczenia, żeby szerzej cały problem wizowy wyjaśnić w sposób prosty i zrozumiały dla odbiorców. Oczywiście będziemy się starali te informacje w różny sposób przekazywać. Myślę, że media lokalne są najlepszym źródłem takich informacji. Jesteśmy też na etapie opracowania ulotki informacyjnej, która w przystępny sposób odpowiadać będzie na najczęściej zadawane pytania i jednocześnie informować o procedurze wizowej. „Gorąca linia” to jest rozwiązanie dobre.

Powiem tylko, że u nas telefon nigdy nie milknie.

Rozmawiał Walenty WAKOLUK

W Łucku została otwarta wystawa ikon

Młodzi ukraińscy i polscy ikonopisarze przedstawili swoje prace, które powstały podczas dwóch plenerów. Otwarcie wystawy odbyło się 30 listopada b.r. w Łuckiej Galerii Sztuki.

Na wystawie w Galerii Sztuki wyeksponowano 75 ikon. Prace powstały podczas II Międzynarodowego Pleneru Ikonopisów na Wołyniu „Wędrujący Święci” w rejon lubemelski w obwodzie wołyńskim, Ukraina) i IV Międzynarodowych Warsztatów Ikonopisów w Nowicy (województwo małopolskie, Polska). Dyrektor Galerii Sztuki Wołodymyr Marczuk powiedział, że od strony ukraińskiej w plenerach uczestniczyli przeważnie studenci albo absolwenci Katedry Sztuki Sakralnej na Lwowskiej Akademii Sztuk Pięknych.

„Tu prawie nie ma jakiejś zawodowej przewagi. Ikony zostały napisane przez ludzi młodych, którzy są przedstawicielami różnych konfesji religijnych. Na wystawie są eksponowane bardziej kanońskie i klasyczne ikony. Są także ikony wykonane w interpretacji autorskiej” – powiedział Wołodymyr Marczuk.

Do Łucka wystawa została przywieziona ze Lwowa. Podczas Świąt Bożego Narodzenia prace ikonopisarzy zostaną pokazane w Warszawie. W wyniku obu plenerów powstał także katalog, w którym zebrano i dokładnie opisano wszystkie ikony.

Otwarcie wystawy rozpoczęła wspólna modlitwa „Ojciec Nasz”. Oprócz duchowości różnych konfesji w imprezie uczestniczyli malarze, przedstawiciele Konsulatu Generalnego RP w Łucku, mieszkańcy miasta, którzy interesują się sztuką sakralną. Przeor klasztoru Św. Wasylija Wielkiego w Łucku Ukrainiejskiej Greckokatolickiej Cerkwi ks. Terentij zaznaczył, że na wystawie oprócz ikon ka-

nonicznych można zobaczyć także dzieła sztuki, które też mają prawo do istnienia. Według ks. Terentija, aby pisać ikonę, trzeba przede wszystkim dostać błogosławieństwo od księdza i pracować w oparciu o pewne kanony. Powiedział także, że: „Są to prace utalentowanych malarzy. Za pomocą prawie każdego swojego utworu, artysta demonstruje swoją wiarę”.

Oksana CYMBALUK

Informacja:

Projekt opiera się o doświadczenie plenerów ikonopisów, tradycyjnie odbywających się w ws. Nowica. Kierownikiem naukowym i artystycznym projektu jest Kierownik Katedry Sztuki Sakralnej na Lwowskiej Akademii Sztuk Pięknych prof. Roman Wasylyk. Organizatorzy – Konsulat Generalny RP w Łucku we współpracy z grupą ikonopisarzy „Droga Ikony” z Polski, Wołyńska Organizacja Narodowego Związku Artystów Ukrainy, Lwowska Akademia Sztuk Pięknych.

Smію стверджувати, що персональні зміни, які тут відбулися, не повинні вплинути де-факто на те, яким чином ми співпрацюємо і як ми реалізуємо цю політику, бо вона є одна. Натомість, питання про те, чи її обличчям є та чи інша особа, має бути другорядним.

– Пані Консул, як боротися з nepopядністю? У Польщі з'явився бізнес, пов'язаний з видачею фіктивних запитань. Чи консульство перевіряє ці польські фірми?

– Так, ми перевіряємо достовірність запитань і дозволів. Але наші можливості обмежені. Ми можемо всього-на-всього зверитися, чи конкретне запитання було зареєстроване в Управлінні праці, можемо також зателефонувати до інституції, яка запрошує, і запитати, на який період і з якою метою запрошується людина. Можемо також, і ми це робимо, звернутися до відповідних служб у Польщі з проханням про перевірку інституції, яка запрошує. З польської сторони також трапляються непорядні організації, які хочуть отримати матеріальні вигоди від діяльності такого типу. Якщо потрапляють до нас будь-які документи або інформація, з якої випливає, що таке заняття процвітає на території Польщі і в це zaangażовані конкретні особи або конкретні фірми, то ми передаємо такі справи для вивчення Прикордонній службі. Зрештою, Прикордонна служба на наші прохання, що з'являються в процесі цілої визової процедури, під час якої ми також консулюємося стосовно конкретних документів сумнівного походження, часто видає нам інформацію, на підставі якої ми відмовляємо у видачі візи, бо виявляється, що інституція, яка запрошує, непорядна. Наприклад, видає тисячне запитання, а насправді жодна із запрошених осіб ніколи не розпочала роботи у фірмі, яка таку роботу пропонувала.

– Які помилки, що їх роблять визові заявники, трапляються найчастіше? Чи Генеральне консульство має намір провести інформаційно-превентивні заходи за допомогою ширшого інформування в місцевих медіа? Може, варто утворити, так звану, гарячу лінію для надсилання мейлів. І, звісно, прошу не забувати, що «Волинський Монітор» завжди готовий допомогти.

...завжди варто подати документи на довшу візу, ніж подавати частіше документи на короткотермінові візи, якщо, звичайно, мета та умови поїздки не змінюються. Натомість, без прохання надати довготривалу візу такої візи ми просто не можемо дати.

– Немає якихось чітко визначених помилок, бо, як правило, при поданні документів на наступну візу анкета заповнюється подібно. Зрештою, система, яка їх приймає, не приймає анкети з помилками. Часто заявники просять надати короткотермінову візу в ситуації, коли насправді могли би отримати візу на довший період, ніж самі хочуть. Але це питання відсутності інформації і певної обережності. Завжди легше подати документи на коротшу візу, ніж на довшу. Я б сказала, що завжди варто подати документи на довшу візу, ніж подавати частіше документи на короткотермінові візи, якщо, звичайно, мета та умови поїздки не змінюються. Натомість, без прохання надати довготривалу візу такої візи ми просто не можемо дати.

Дуже дякую за пропозиції співпраці. Дійсно, «Волинський Монітор» – перша газета, яка сама до нас прийшла. Ми хотіли би дати інтерв'ю, готувати певні заяви, щоб ширше пояснити цілу визову проблему прямим і зрозумілим для реципієнтів способом. Звичайно, ми будемо намагатися цю інформацію передавати по-різному. Думаю, що місцеві мас-медіа – це найкраще джерело такої просвітницької діяльності. Ми також розробляємо зараз інформаційну листівку, яка буде доступно відповідати на питання, що ставляться найчастіше, і, водночас, інформуватиме про визову процедуру. «Гаряча лінія» – це добре рішення.

Скажу тільки, що у нас телефон ніколи не замовкає.

Розмовляв Валентин ВАКОЛУК

У Луцьку відкрили виставку ікон

Молоді українські та польські іконописці представили свої роботи, які створили під час двох плenerів. Відкриття виставки відбулось 30 листопада в Галереї мистецтв у Луцьку.

На виставці у Галереї мистецтв представлено 75 ікон. Вони були написані під час II Міжнародного плenerу іконопису на Волині «Мандруючі святі», який відбувся у селі Замлиння (Любомльський район, Волинь) та IV Міжнародного плenerу іконописців у Новоїці (Малопольське воєводство, Польща).

За словами директора Галереї мистецтв Володимира Марчука, більшість українських учасників заходу – студенти або випускники кафедри сакрального мистецтва Львівської національної академії мистецтв.

«Тут немає якоїсь професійної переваги. Ікони писали молоді люди різних конfesій і віросповідань. На виставі показані більш канонічні і класичні ікони,

а також ікони в авторській інтерпретації», – сказав Володимир Марчук.

До Луцька виставка приїхала зі Львова. Після Волинської роботи іконописці покажуть на різдвяні свята у Варшаві. Підсумком обох плenerів став виданий каталог із зображенням та детальним описом ікон.

Відкриття виставки розпочалося зі спільної молитви «Отче наш». Окрім свя-

чеників різних конfesій, на захід прийшли луцькі художники, представники Генерального консульства РП у Луцьку, лучани, котрі цікавляться сакральним мистецтвом.

Настоятель луцького монастиря Святого Василя Великого Української Греко-Католицької Церкви отець Терентій зазначив, що на виставці можна побачити канонічні ікони і твори мистецтва, які теж мають право на існування.

Отець Терентій розповів, що, аби писати ікону, треба, перш за все, отримати благословення від свідника і дотримуватися певних канонів. Він також зазначив: «Це праці талановитих художників. Через кожній твір художник, великою мірою, висловлює свою віру».

Оксана ЦИМБАЛУК

Довідка:

Проект заснований на досвіді плenerів іконопису, що традиційно відбуваються у польському селі Новоїці. Науковим і художнім керівником є завідувач кафедри сакрального мистецтва Львівської національної академії мистецтв професор Роман Василик. Організатори – Генеральне консульство РП у Луцьку у співпраці з художньою групою «Дорога ікони» з Польщі, Волинська організація Національної спілки художників України, Львівська національна академія мистецтв.

Bruzda Борозна

Na jego przedstawieniach nigdy ani reżyser, ani aktorzy nie wychodzą na brawa. To, że spektakl Leszka Mądziaka w Łucku nie miał, według wielu wielbicieli sztuki teatralnej, logicznego końca, chyba wywołało w widzach pytanie – „Co to było?”

W sobotę 1 grudnia b.r. w Katedrze Św. Piotra i Pawła w Łucku, aktorzy Sceny Plastycznej KUL wystąpili ze spektaklem „Bruzda”, którego reżyserem, scenografem i jednocześnie odtwórcą głównej roli, był Leszek Mądziak.

O tym spektaklu mówią, że dotyka kondycji człowieka, że jest egzystencjalny, że mówi o drodze krzyżowej, że ma nietypową strukturę. Reżyser natomiast uważa, że chcąc wytłumaczyć spektakl, próbując go intelektualizować, oddalamy się od prawdy.

Spektakl raczej jest skierowany na emocję, niż na jakąś analizę intelektualną. W tym spektaklu trzeba się znaleźć, a nie być tylko obserwatorem. To nie jest spektakl, który jest grany aktorsko. On jest pewnym stanem przeżyć, który w sobie wyzwalamy. Ten nasz dialog jest autentyczny – mówi Leszek Mądziak.

Cały dramat dzieje się bez słów. Reżyser jako przewodnik sztuki, wwozi na taczkach i zrzuca na ziemię papierowe kokony. Kieruje na nie strumienie ziarna. Wykluwają się z nich cztery osoby, którym mistrz pomaga przebić się przez przegrody i przejść przez wypełnioną wodą bruzdę. Postacie kolejno znikają za kurtyną. Następnie ich śladem, bez najmniejszych przeszkód, przechodzi ubrane w białe szaty dziecko, które siada z nimi za jednym stołem.

Fabula jest pewnym skrótem drogi krzyżowej człowieka i wędrówki w czasie. To właśnie czas, według reżysera, jest bohaterem tego spektaklu. Rodzi się z kokonu, od którego rozpoczyna się nasz proces przemijania, proces, który nas powoli zabiera... Spektakl, mimo napięcia, nie pokazuje tragedii człowieka, który staje się bezsilny w walce z czasem. Umysławia nam, że człowiek nosi w sobie jakąś tajemnicę i że nic w naszym życiu, nie dzieje się przypadkiem. To moment, kiedy na scenie pojawia się dziwny, biały anioł w postaci dziecka - symbol

go m.in. w Drohobyczu i we Lwowie. Reżyserem i autorem scenariusza jest Leszek Mądziak. Kopalnią, z której reżyser, jak sam mówi, czerpie, jest KUL, skąd zawsze ma młodych ludzi na bieżąco grających w teatrze. Z tą uczelnią reżyser jest związany od ponad 40 lat. Zespół, który gra „Bruzdę”, jest zmienny. Autorem muzyki jest estoński kompozytor, wielki sakralny twórca Arvo Pärt.

Pісля закінчення його вистав ніколи ані режисер, ані актори не виходять до глядачів. Те, що спектакль Лешка Мондзіака в Луцьку не мав такого логічного для багатьох поціновувачів театрального мистецтва завершення, мабуть, викликало у глядачів запитання: «Що це було?»

вільно забирає. Spektakl, незважаючи на напругу, не показує трагедії людини, яка стає безсилою у боротьбі з часом. Дає нам зрозуміти, що людина носить у собі якусь таємницю і ніщо в нашому житті не робиться випадково. Це момент, коли на сцені з'являється диво – білий ангел у вигляді дитини, яка є символом чистоти, невинності і віри. Апогеєм спектаклю є цілковита тиша у глядацькій залі і, може, певний «недобір», який ще довго супроводжує глядачів.

Януш Бухоскі, один з акторів, котрі зіграли в «Борозні», говорить, що йому ця вистава дозволила поглянути на себе, на своє життя зі сторони, він навчився відокремлювати своє «Я» заради мистецтва, роздумів про своє життя, пошуків себе і власного місця у просторі. На його думку, після спектаклю глядач залишається з образом, яким спектакль закінчився, і повинен переосмислити усе самотійно.

«Scena Plastyczna KUL» виступає із цим спектаклем вже кілька років. «Борозну», зазвичай, показують у святинях. З'явилася вистава також у святині – в Казімежі Долному. Її показували також у театральних залах і на класичних сценах. «Але цей спектакль найкраще себе почуває у святині. Просто природність глядачів дає передчуття, яке веде нас до сакруму, адже ніщо так сильно в архітектурі цього не передасть, як святиня,» – говорить Лешек Мондзіак.

У суботу, 1 грудня нинішнього року, в Кафедральному костелі Святих Петра і Павла в Луцьку актори театру «Scena Plastyczna KUL» виступили зі спектаклем «Борозна», режисером і сценографом якого, а також виконавцем головної ролі, є Лешек Мондзіак.

Про цей спектакль говорять, що він впливає на стан людини, що він екзистенціальний, що говорить про хресну дорогу, що має нетипову структуру. Режисер, натомість, вважає, що бажаючи інтерпретувати спектакль, пробуючи його інтелектуалізувати, ми віддаляємося від правди.

Спеktakl, радше, спрямований на емоцію, ніж на якийсь інтелектуальний аналіз. У ньому потрібно знайти себе, а не бути тільки спостерігачем. Цей спектакль не потребує акторської гри. Він є певним станом переживань, які ми в собі звільняємо. Цей наш діалог автентичний, – говорить Лешек Мондзіак.

Ціла драма відбувається без слів. Режисер, як головний у спектаклі, ввозить на візку і скидає на землю паперові кокони. Спрямовує на них струмені зерна. З коконів з'являються чотири особи, котрим Творець допомагає пробитися через перепони і пройти по наповненій водою борозні. Постаті по черзі зникають за завісою. Потім, услід за ними, без найменших перешкод проходить одягнена у біле вбрання дитина, яка сідає з ними за одним столом.

Фабула спектаклю – це Хресна дорога людини та її мандрівка у часі, показані за короткий час. Саме час, на думку режисера, є героєм цього спектаклю. Він народжується з кокона, від якого розпочинається відлік часу нашого життя, процес, який нас по-

czystości, niewinności i wiary. Apogeuem sztuki jest zupełna cisza na widowni, i może jeszcze pewny „niedosyt”, który towarzyszy widzom dłuższy czas.

Janusz Buhoski, jeden z aktorów, którzy zagraли w „Bruzdzie”, mówi, że nauczył się w niej dystansu do siebie, do życia, pozbycia się własnego ja w imię sztuki, przemyslenia swojego życia, odnalezienia siebie i swojego miejsca w przestrzeni. Jego zdaniem po tym spektaklu widz pozostaje z obrazem, jakim się spektakl zakończył i powinien przeżyć sobie to wszystko.

Scena Plastyczna KUL występuje z tym spektaklem już od kilku lat. „Bruzda” zazwyczaj jest grana w świątyniach. Powstała także w świątyni – w Kazimierzu Dolnym. Grana była także w salach teatralnych i na klasycznych scenach. «Ale ten spektakl najlepiej czuje się w świątyni. Po prostu ta naturalność widzów daje przeczuć, które nas prowadzi jednak do sacrum, a przecież nic silniej w architekturze tego nie odda, jak świątynia» – mówi Leszek Mądziak.

Spektakl gościł już na Litwie, w Niemczech, w Czechach, w Peru. Na Ukrainie pokazywano

Reżyser pozytywnie mówi o ukraińskiej widowni, uważając, że nie jest jeszcze skalana chorobą komercjalizacji, materializacji.

Po prostu przeżywam tutaj taką widownię, która szybciej w tę naszą materię wchodzi, w tę ekspresję i dramat, który chcemy pokazać. Jest coś szybszego w kontakcie. To pomaga i daje taką wiarę, że jest sens, by ten spektakl istniał nadal.

Gdy powiedzieliśmy reżyserowi, że widzenie po ukończeniu spektaklu nie wychodził, siedzieli w zupełnej ciszy, ponieważ oczekiwali na to, że reżyser i aktorzy wyjdą do nich, Leszek Mądziak powiedział:

Ten spektakl ma taką potrzebę, żeby samemu chcieć więcej zobaczyć, ale w sobie. My go w pewnym momencie przenosimy na wrażliwość i na wyobraźnię widza. Nigdy u nas aktorzy nie wychodzą do braw, aby nie zburzyć nastroju i napięcia, które było przez cały spektakl budowane.

Natalia DENYSYUK

Natalia DENYSYUK

Premiery utworu Janusza Korczaka zebrały pełne sale

Прем'єрні постановки твору Януша Корчака пройшли з аншлагами

Dwa razy z rzędu sztuka «Senat szaleńców» Ludowego Amatorskiego Studium Teatralnego «HaRmYdEr» Łuckiego Rejonowego Domu Kultury zgromadziła w Łucku tłumy widzów. Przedstawienie zrealizowano na podstawie pracy słynnego polskiego pisarza i pedagoga Janusza Korczaka. Zaden z widzów nie pozostał obojętny...

23 listopada i 2 grudnia, odbyły się premiery sztuki, według Janusza Korczaka. Spektakl zgromadził pełną widownię. Część widzów oglądała spektakl na stojąco, ponieważ na widowni przysłowiowemu jabłku nie było gdzie spaść.

Spektakl został obsadzony w większości przez aktorów płci męskiej, ponieważ zagrało w nim dziesięciu chłopców i trzy dziewczyny. Jedną z aktorek (Maria Marczenkova) wcieliła się w rolę męską i kobiecą, więc widz mógł mieć kłopoty ze zrozumieniem, kim ona jest.

W sztuce aktorzy przenoszą widza do szpitala psychiatrycznego, gdzie ten ma okazję zobaczyć posiedzenie senatu szaleńców. Szaleńcy siedzą przy kwadratowym stole i omawiają zjawiska życiowe: od powszedniego braku kultury do wojen i rewolucji, posadzając ludzkość o jej beznymne istnienie. Wszystkie ich słowa są przeniknięte nie zwykłymi ocenami, a tym, co najbardziej doczeka każdemu psychicznie choremu. Powstają wyraźne obrazy ludzi, którzy uważani za szalonych, przekazują widzom życiowe prawdy.

Zabójca (Andrzej Fatkulin) trafił do szpitala, bo postrzelił obywatelkę Barbarę Schultz (Julia Jacun), dlatego że nie zamknęła drzwi tramwaju. Przekazuje prawdę o tym, że ludziom brak kultury i że są podli i okrutni. Restaurator (Włodimir Tyszczuk) mówi, że «światem rządzi żołądek».

Nie może pojąć, dlaczego ludzkość tak wiele czasu poświęca naturalnemu procesowi odżywiania się, natomiast mniej uwagi skupia na procesie opróżniania się. «Założyć kluby (spółki) opróżniania się» - nasmiewają się szaleńcy. Niewątpliwie pierwowzorem każdego z bohaterów, jest jakaś duchowa choroba współczesnego społeczeństwa, która prowokuje tak ostre wypowiedzi o życiu. Powstaje pytanie: a gdzie jest miejsce dla wiary i miłości? Smutny brat (Pawło Poryckij) mówi, że trzeba «znaleźć i przyprowadzić Boga» do ludzi, bo wiary w Niego zaczęto analizować, jak przedmiot badawczy. Z powodu tego wszystkiego głowa «dymi od rozważań, a komina nie ma!» - krzyczą szaleńcy, wpadając w stan ostrego szału.

«Nie wolno gwałcić ducha, nawet gdy on szaleje» - opisuje to zjawisko Doktor (Dmytro Bezwerbny) w dialogu z Profesorem (Jarosław Psenychny). On nie powstrzymuje naturalnego procesu szaleństwa, bo wcześniej czy później, chory się zmęczy i sam uspokoi. Jednak, gdy ustanie kiedykolwiek to szaleństwo?

Przez godzinę aktorzy przełączają uwagę widza z jednego tematu na drugi, ich występy są przeniknięte ostrymi emocjami, które doprowadzają ich do szaleństwa, otwartości, nawet perwersji. Przecież każdy z tych tematów, dotyka naszego umysłu.

Po pierwszej premierze widzowie zaczęli poszukiwać tekstu

sztuki. Skończyło się to niepowodzeniem, nawet w Naukowej Bibliotece imienia Ołeny Pciłki. Samym harmyredowcom pomogła w tym, jedna z lwowskich bibliotek. Żeby dostosować dzieło do teatru, trzeba było «pokroić» dość złożony tekst Janusza Korczaka. «Wszystkie momenty, które do dziś są aktualne, pozostawiliśmy w tekście. Trudność wyboru polegała na tym, że mistrz takiego poziomu nie posiada niczego przypadkowego, a taki złożony materiał filozoficzny należy dawkować» - mówi reżyser sztuki Rusłana Porycka. Akompaniament muzyczny zapewnił teatrowi zespół «SAT», którego utwory, według reżysera, bardzo harmonijnie połączyły się ze sztuką.

Interesującym pozostaje moment podobieństwa do sytuacji politycznej naszego kraju. Na przykład, wyraz Błażna (Oleksij Stadiuk) «Zdrowie Julki» wywołała ożywioną reakcję u widzów. Rusłana Porycka uznaje, że to była prowokacja, chociaż żadnych uzupełnień tekstu nie było: «Tak wszystko, jak tam było. Chcieliśmy sprowokować publiczność do uczuć i myślenia, odrzucenia schematów. Nasz widz przyzwyczaił się, że oferowana sztuka teatralna jest tradycyjna i pragnie oglądać historię z wyraźnym zarysem fabuły, aby potem komuś współczuć, kogoś osądzić, albo z kogoś zadrwić. W «Senacie szaleńców» ten schemat nie działa i widz się gubi. Jednak ten dramat nie jest wyzwaniem intelektualnym, bo w rzeczywistości jest bardzo prosty. Przywołuje do otwarcia czy nawet obalenia swoich uczuć i aktywizacji myśli».

Sztuka «Senat szaleńców» została wystawiona na Ukrainie po raz pierwszy przez teatr «HaRmYdEr» przy wsparciu Konsulatu Generalnego Rzeczypospolitej Polski w Łucku. Senat Polski ogłosił rok 2012 Rokiem Janusza Korczaka.

Maria DOMAŃSKA,
zdjęcia Włodzimiera JAROSZA

Dwicz pospіль wista «Senat szaleńców» Narodnego amatorskiego teatru-studii «Garמידер» Луцького районного будинку культури зібрала аншлаг у Луцьку. Постановка твору зnanого польського письменника і педагога Януша Корчака не залишила байдужим жодного глядача.

ховна хвороба нинішнього суспільства, яка зверталася до того ж таки суспільства із гострими запитаннями про його неідеальне життя. Постає запитання: а де ж віра і любов? Сумний брат (Павло Порицький) каже, що треба «розшукати і доставити Бога» до людей, бо віру в нього почали вивчати як об'єкт дослідження. Через усе це голова «димить від мислення, а комина немає!», - кричать шаленці, впадаючи у гостре божевілля.

«Не можна гвалтувати дух, навіть, коли він шаліє», - описує це явище Лікар (Дмитро Безвербний) у діалозі з Професором (Ярослав Пшенічний). Він не зупиняє природного процесу боже-

вілля, бо рано чи пізно хворий втомиться і сам заспокоїться. Та чи припиниться коли-небудь це шаленство? Упродовж години актори перемикають увагу глядача від однієї теми на іншу, пронизуючи свої виступи гострими емоціями, що доводять їх до божевілля, відвертості, навіть збочень. Адеже кожен має у своїй голові всього цього потроху.

Після першого прем'єрного показу глядачі почали шукати текст п'єси. Навіть у Наукову бібліотеку ім. Олени Пцилки заходили. Та не вдалося. Самим гармидерівцям у цьому допомогла одна із львівських бібліотек. Щоб адаптувати постановку до театру, потрібно було «порізати» доволі складний текст Януша Корчака. «Усі моменти, які актуальні сьогодні, ми залишили в тексті. Його було важко «кроїти» тільки тому, що в майстра такого рівня немає нічого випадкового, але такий

відкинувши шаблони. Наш глядач зник, аби театральна страва, яку йому пропонують, була традиційною. Йому хочеться переповісти побачену історію, з чіткою сюжетною канвою, комусь посміхнутися, комусь засудити, з когось посміятися.

У «Senacie szaleńców» така схема дає збій і глядач розгублюється. Однак, ця драма не є інтелектуальним викликом - бо насправді дуже проста. Вона є закликом до відкриття чи навіть огolenня своїх відчуттів та активізації мислення».

Вистава «Senat szaleńców» була поставлена вперше в Україні театром «Гарמידер» за підтримки Генерального консульства Республіки Польща. 2012-ий рік Senat Польщі оголосив Роком Януша Корчака.

Марія ДОМАŃСКА,
фото Володимира ЯРОША

Ona badała niebieską mechanikę

W wielokulturowych środowiskach często pojawiają się postacie, które pozostawiają ważny ślad w historii ludzkości. Taką postacią stała się też urodzona na Wołyniu Helena Kazimierzczak-Polońska. W listopadzie minęło 110 lat od dnia urodzin uczonoj.

Małe planety są ciałami Systemu Słonecznego o średnicy w zakresie od 1 do 1 000 kilometrów. Każda z małych planet (asteroid) ma swój numer. Wśród nich są najbardziej znane: Ceres (nr 1), Pallas (nr 2), Vesta (nr 3), Juno, Eros, Amors, Icarus.

W 1978 roku małej planecie nr 2006 nadano imię – «Polońska», a uczonoj Helenie Kazimierzczak-Polońskiej w październiku tegoż roku, wręczono «Honorowe Świadectwo» potwierdzające ten fakt.

Pani Helena Kazimierzczak-Polońska urodziła się 21 listopada 1902 roku we wsi Seleć powiat Włodzimierz Wołyński. Naukę zdobywała w Gimnazjum Warszawskim, Petersburskim, Nowogrod-Siwerskim, przez ostatni rok uczyła się w Żeńskim Gimnazjum Łuckim, które ukończyła w 1919 roku z wyróżnieniem. W 1920 roku zdała egzamin uzupełniający w Męskim Gimnazjum Łuckim i otrzymała świadectwo dojrzałości.

Przez jeden rok (1921) pełniła służbę w Łuckim Sądzie Okręgowym. W 1922 roku dostała się na Wydział Fizyczno-Matematyczny Uniwersytetu Lwowskiego, po ukończeniu którego, od 1928 do 1929 roku, pracowała jako adiunkt na Katedrze Astronomii. W latach 1930 – 1934 była pozaetatowym adiunktem w Obserwatorium Astronomicznym Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie z powodzeniem obroniła doktorat i otrzymała stopień naukowy doktora filozofii.

W latach 1935 – 1939 z powodów rodzinnych, zarządziła majątek matki (ojciec zmarł w 1926 r.). Pod koniec 1939 roku, wraz z nadzieją na władzę radzieckich, rodzina dobrowolnie oddała Seleć komitetowi wiejskiemu. W tych latach uczonoj nie przestaje pracować – zwiedza Warszawę i kontynuuje opracowanie wycieczek o ruchu komet. W Polsce odnajduje swoją miłość – młodego uczonoego w dziedzinie ichtiologii Leona Kazimierzczaka, który również pracował na Uniwersytecie Warszawskim. W 1936 roku młodzi ludzie pobrali się, a w 1937 roku urodził się ich syn – Sergiusz.

Na początku 1940 roku Helena Kazimierzczak-Polońska wraca do Lwowa, gdzie pracuje jako starszy pracownik naukowy w Akademii Astronomicznej. W czerwcu 1941 roku, po zmasowanych bombardowaniach, Lwów został okupowany przez Niemców. Czas wojennej zawieruchy stał się kolejnym trudnym etapem dla rodziny Polońskich. Na początku 1944 roku, ulegając prośbom męża Leona Polaka, wraz z

matką, rodzina przeprowadza się do Warszawy. Ale nie byli sobie przeznaczeni, wojna rozdzieliła Helenę i jej męża na zawsze.

W kwietniu 1945 roku razem z matką i synem, Heleną Kazimierzczak-Polońską dobrowolnie przeprowadziła się do Chersonia, gdzie od jesieni 1948 roku pracowała jako starszy wykładowca Katedry Matematyki Chersońskiej Akademii Pedagogicznej. W Chersoniu syn Sergiusz zachorował na zapalenie opon mózgowych i zmarł.

Rozłąka z mężem i utrata jedynego syna nie złamały duchowo tej dzielnej kobiety. Pod koniec 1948 roku, pani Helena przeprowadziła się do Leningradu, gdzie pracowała jako pracownik naukowy. W 1950 roku obroniła doktorat w Głównym Obserwatorium Astronomicznym Akademii Nauk ZRRS w Pułkowie. W listopadzie tegoż roku, w czasie «stalinowskiej» czystki, zwolniono ją z pracy, a zimą 1951 roku, uczonoj została aresztowana i osadzona na osiem długich miesięcy w Więzieniu Butyryńskim.

W 1952 roku Polońska znowu wróciła do Chersonia i uczyła matematyki w Technikum Matematycznym. W tym czasie w szpitalu dla chorych psychicznie zmarła jej matka.

Od 1953 roku pani Helena była docentem Katedry Matematyki w Odesskiej Akademii Pedagogicznej, gdzie uczyła matematyki i astronomii.

Od jesieni 1956 do stycznia 1979 roku, Helena Kazimierzczak-Polońska mieszkała i pracowała w Leningradzie – jako starszy pracownik naukowy Instytutu Astronomii Teoretycznej Akademii Nauk ZRRS. W tym okresie obroniła habilitacyjną pracę naukową w Głównym Obserwatorium Astronomicznym Akademii Nauk ZRRS w Pułkowie.

W styczniu 1979 roku przeszła na emeryturę, jednak kontynuowała działalność naukową. Główne jej prace są poświęcone astronomii komety, meteorologicznej z pozycji niebieskiej mechaniki.

W okresie od 1961 do 1984 roku, uczonoj opublikowała w Związku Radzieckim i za granicą około 70 artykułów. Na początku 1985 roku pani Helena wysłała dwa artykuły do Rzymu na konferencję międzynarodową. Jeden z tych artykułów jest przechowywany w zbiorach Wołyńskiego Muzeum Krajoznawczego z dedykacją: «Z okazji 900. rocznicy miasta Łucka od autorki H. Kazimierzczak-Polońskiej. 19.08.1985».

Pod koniec lat osiemdziesiątych, pani Helena wstąpiła do klasztoru. Z zezwolenia

patriarchy Aleksiego pozostawiono jej imię Helena. Siostra Helena nadal prowadziła działalność naukową – zajmowała się tłumaczeniami, wygłaszała wykłady słuchaczom Akademii, studentom szkół duchownych, pisała artykuły o księciu Aleksandrze Niewskim i o swoim mistrzu duchowym, teologu Siergieju Bulhakowie.

Niedługo przed śmiercią siostra Helena straciła wzrok, a przez ostatni rok nie mogła samodzielnie chodzić; mimo to współpracowała z lekarzami, którzy zakładali szpital diecezjalny Ksenii Błogosławionej, dla samotnych i starszych ludzi.

O swoich doświadczeniach, na drodze duchowego odkrycia świata, siostra Helena opowiedziała w pracy «O działaniu łaski Bożej we współczesnym świecie».

30 sierpnia 1992 roku siostra Helena, niegdyś w życiu laickim Helena Kazimierzczak-Polońska, zmarła. Pochowano ją na cmentarzu wybitnych astronomów w terenie Obserwatorium w Pułkowie.

Wśród 22 imion profesorów i nauczycieli Chersońskiej Akademii Pedagogicznej, zamieszczonych na znaku pamiątkowym, postawionym z okazji 90. rocznicy akademii, jest również imię Heleny Kazimierzczak-Polońskiej – słynnej Wołyniaczki, astronomki, doktora habilitowanego nauk fizyczno-matematycznych.

Dosлідниця небесної механіки

У багатокультурних середовищах часто з'являються постаті, які залишають важливий слід в історії людства. Такою постаттю стала й уродженка Волині Олена Казимірчак-Полонська. У листопаді минуло 110 років від дня народження вченої.

У 1935 – 1939 рр., за сімейними обставинами, жила і працювала управителем в маєтку матері (батько помер у 1926 р.). У кінці 1939-го, з приходом радянської влади, родина добровільно віддала Селець сільському комітету. В ці роки вчена не полишає роботу – відвідує Варшаву і продовжує опрацювання даних про рух комет. У Польщі знаходить своє кохання – молодого вченого-історіогра Леона Казимірчак, котрий теж працював у Варшавському університеті. У 1936 році молоді люди одружуються, в 1937 році в подружжя народжується син Сергій.

На початку 1940-х Олена Казимірчак-Полонська повертається до Львова, де працює старшим науковим співробітником Астрономічного інституту. В червні 1941 р., після активних бомбардувань, Львів був окупований німцями. Почалися роки воєнного лихоліття, які стали червоним важким випробуванням для сім'ї Полонських. На початку 1944 року, на прохання чоловіка Леона, поляка за національністю, разом з матір'ю сім'я переїздить до Варшави. Але їм не судилося бути разом, війна розлучила Олену з чоловіком назавжди.

У квітні 1945 р., разом з матір'ю і сином, виїхали добровільними переселенцями до Херсону, де до осені 1948-го Олена Казимірчак-Полонська працювала старшим викладачем кафедри математики Херсонського педагогічного інституту. В Херсоні від менінгіту помер син Сергійко.

Розлука з чоловіком і втрата єдиного сина не зламали духу цієї жінки. Наприкінці 1948 року Олена Іванівна переїздить до Ленінграду, де працює науковим співробітником. У 1950 році захищає кандидатську дисертацію в Головній академічній обсерваторії Академії наук СРСР у Пулкові. В листопаді того ж року, під час «сталінської» чистки, її звільняють з роботи, а зимку 1951 р. вчену арештовують і довіж вісім місяців вона проводить у Бутирський в'язниці.

У 1952 р. знову повернулася до Херсону, викладала математику в Суднобудівному технікумі. В цей час у лікарні для душевнохворих помирає мама Полонської.

З 1953 року Олена Іванівна – доцент на кафедрі математики в Одеському педагогічному інституті, де викладає вищу математику і астрономію.

З осені 1956 по січень 1979 року Олена Казимірчак-Полонська знову проживає і працює в Ленінграді – старшим науковим співробітником Інституту теоретичної астрономії Академії наук СРСР. У цей період захистила дисертацію в Головній астрономічній обсерваторії Академії наук СРСР у Пулкові.

У січні 1979 року виїхала на пенсію, проте продовжувала наукову роботу. Основні її праці присвячені кометній, метеоритній астрономії з позиції небесної механіки.

У період з 1961 по 1984 рр. вчена опублікувала в СРСР і за кордоном приблизно 70 статей. На початку 1985 року Олена Іванівна вислала дві статті до Риму на міжнародну конференцію. Одна з цих статей зберігається у фондах Волинського краєзнавчого музею з автографом: «К 900-летньому Юбилею города Луцка от автора Е.И.Казимирчак-Полонской. 19.08.1985».

У кінці 1980-х Олена Іванівна прийняла постріл. За благословенням Патріарха Олексія їй залишили ім'я Олена. Матушка Олена і надалі займалася науковою роботою – виконувала перекладацьку роботу, читала лекції слухачам Академії, студентам духовних шкіл, працювала над статтями про святого благовірного князя Олександра Невського та свого духовного наставника, богослова Сергія Булгакова.

Незадовго до смерті Олена Іванівна втратила зір, а в останній рік – можливість самостійно ходити; попри все, вона співпрацювала з лікарями, що створювали епархіальну лікарню Ксенії Блаженної для одиноких і людей похилого віку.

Про свій досвід на шляху духовного пізнання світу монахиня Олена розповіла в праці «Про дію благодаті Божої в сучасному світі».

30 серпня 1992 року монахиня Олена, в миру Олена Іванівна Казимірчак-Полонська, померла. Її поховали на цвинтарі видатних астрономів на території Пулківської обсерваторії.

Серед 22 імен професорів і викладачів Херсонського педагогічного університету, занесених на меморіальний знак, що встановлений на честь 90-річчя закладу, є також ім'я Казимірчак-Полонської – славної волинянки, вченого-астронома, доктора фізико-математичних наук.

Польська преса про Схід Polska prasa o Wschodzie

Rosyjskie ultimatum dla Gruzji

Rosja chce podjąć współpracę z Gruzją, ale stawia warunki trudne do przyjęcia. W opinii premiera Dmitrija Miedwiediewa współpraca Moskwy z Tbilisi jest możliwa tylko wtedy, gdy gruzińskie władze wezmą pod uwagę decyzję Rosji o uznaniu niepodległości Abchazji i Osetii Południowej.

Na takie warunki może nie zgodzić się Gruzja. Mówił o tym w wywiadzie dla Polskiego Radia specjalny pełnomocnik gruzińskiego rządu do spraw kontaktów z Rosją Zurab Abaszidze. Nazwał on kwestie Abchazji i Osetii Południowej «czerwonymi liniami», których Tbilisi nie pozwoli przekroczyć. Tymczasem premier Dmitrij Miedwiediew nie ma nic przeciwko rozpoczęciu rozmów z szefem gruzińskiego rządu Bidzią Iwaniszwilim: «Mówiłem, że taka współpraca jest niemożliwa tylko z jednym człowiekiem Micheilem Saakaszwilim». Gruzja i Rosja zerwały stosunki dyplomatyczne w sierpniu 2008 roku po wojnie o Osetię Południową.

Kresy.pl, 29 listopada 2012 roku

Російський ультиматум Грузії

Росія хоче співпрацювати із Грузією, проте ставить умови, які важко прийняти. На думку Прем'єр-міністра Росії Дмитрія Медведєва, співпраця Москви із Тбілісі можлива лише тоді, коли грузинська влада візьме до уваги рішення Росії про визнання незалежності Абхазії та Південної Осетії.

На такі умови може не погодитися Грузія. Про це говорив у інтерв'ю «Польському радіо» спеціальний уповноважений грузинського уряду в справах контактів із Росією Зураб Абашідзе. Питання Абхазії та Південної Осетії він назвав «червоними лініями», які Тбілісі не дозволить перейти. У цей час Дмитрій Медведєв не має нічого проти початку переговорів із керівником грузинського уряду Бідзіною Іванішвілі: «Така співпраця є неможливою лише з одним людиною – Міхаїлом Саакашвілі». Грузія та Росія розірвали дипломатичні відносини у серпні 2008 року після війни за Південну Осетію.

Kresy.pl, 29 listopada 2012 roku

Białoruś: nowa ekspertyza tekstów Poczubota

Będzie dodatkowa ekspertyza językowa tekstów Andrzeja Poczubota, w których jakoby znieważa prezydenta Aleksandra Łukaszenkę. Taka jest decyzja śledczych w sprawie karnej polskiego działacza i aktywisty na Białorusi.

Andrzej Poczubot podczas spotkania ze śledczym dowiedział się, że nową ekspertyzę ma wykonać Uniwersytet Państwowy imienia Janki Kupaly w jego rodzinnym Grodnie. Dotychczas badania lingwistyczne tekstów Poczubota wykonywały trzy instytucje: Akademia Nauk Białorusi, Białoruski Uniwersytet Państwowy w Mińsku i Akademia Zarządzania przy Prezydencji Białorusi. «Wszystkie zgodnie wskazują, że popełniłem przestępstwo polegające na zniesławieniu i znieważeniu prezydenta oraz dyskredytacji Republiki Białoruś», - mówi Poczubot.

Polaki działacz został aresztowany 21 czerwca i po 9 dniach wypuszczony na wolność z zakazem opuszczania rodzinnego Grodna. Postawiono mu zarzut zniesławienia prezydenta Białorusi w artykułach internetowych, za co grozi do 5 lat więzienia.

www.tvn24.pl, 30 listopada 2012 roku

Білорусь: Нова експертиза текстів Почубота

Буде проведено додаткову мовну експертизу текстів Андрєя Почубота, в яких, начебто, він знєважає Олександр Лукашенку. Таке рішення прийняли слідчі у кримінальній справі проти польського діяча та активіста в Білорусі.

Андрєй Почубот під час зустрічі зі слідчими довідався, що нову експертизу має провести державний університет ім. Янка Купали в його рідному Гродні. Донині лінгвістичні дослідження текстів Почубота виконали три інституції: Академія наук Білорусі, Білоруський державний університет у Мінську, Академія управління при Президенті Білорусі. «Усі однак вказують на те, що я вчинив злочин, який полягає на знєславленні та знєважанні президента і дискредитації Рєспубліки Білорусь», - говорить Почубот.

Польський діяч був арештований 21 червня і після 9 днів ув'язнення був випущений на волю із забороною залишити рідне Гродно. Його звинуватили у знєславленні Президента Білорусі в Інтернет-статтях, за що йому загрожує 5 років в'язниці.

www.tvn24.pl, 30 listopada 2012 roku

Rosja oskarża Polskę o profanację

Moskwa domaga się od Warszawy wyjaśnień w sprawie sprofanowania zwłok czerwonoarmistów. Chodzi o ekshumację i ponowny pochówek żołnierzy radzieckich poległych w Kostrzynie nad Odrą. Niekompletne szkielety wykopalni archeologicznej z międzynarodowej grupy poszukiwawczej.

Jak tłumaczy przedstawiciele muzeum w Kostrzynie, podczas działań wojennych poległych żołnierzy pogrzebano na miejscowym cmentarzu. W 8 lat po wojnie prawie 1200 ciał wykopano i przewieziono na cmentarze wojenne do Gorzowa Wielkopolskiego i Cybinki. Zdaniem ekspertów uszkodzenia szkieletów powstały w trakcie pospiesznej ekshumacji.

Profesor Andrzej Zagórski z Rosyjskiej Akademii Nauk przypomina, że statystycznie większość Rosjan nie ma poczucia winy wobec Polaków. Natomiast uważają oni, że Polska ma za co przeproszać. W materiałach opublikowanych przez «Komsomolską Prawdę» i rosyjską telewizję państwową autorzy nie zwrócili uwagi w jakiej sytuacji politycznej była Polska w 1953 roku. Nie wspomnieli, że gdy przeprowadzano krytykowaną przez nich ekshumację: wojsko, milicję i władze cywilne kontrolowały służby Związku Radzieckiego.

Kresy.pl, 29 listopada 2012 roku

Росія звинувачує Польщу в оскверненні

Москва домагається від Варшави пояснень у справі осквернення решток червоноармійців. Йдеться про екстамацію та повторне захоронення радянських солдатів, котрі полягли у Костшині над Одрою. Часткові скелети викопали археологи міжнародної пошукової групи. Згідно зі свідченнями представників музею в Костшині, під час військових операцій полеглих воїнів було поховано на місцевому кладовищі. Через вісім років після закінчення війни майже 1200 тіл було викопано і перевезено на військове кладовище до Гожова Вєлькєпольського та Цибінки. На думку експертів, скелети зазнали пошкодження під час поспішної екстамації.

Професор Андрєй Загорський із Російської академії наук нагадує, що статистично більшість росіян не відчуває вини щодо поляків. У свою чергу, вони вважають, що Польща має за що просити вибачення. В оприлюднених матеріалах автори «Комсомольської Правди» і Російського державного телебачення не звернули уваги на політичну ситуацію, яка була в Польщі у 1953 році. Не згадали, що коли проводилася екстамація, яку вони критикують, то військ, міліція і цивільна влада контролювалися службами Радянського Союзу.

Kresy.pl, 29 listopada 2012 roku

Польська преса про Україну Polska prasa o Ukrainie

Janukowycz sugeruje zmianę premiera

Prezydent Ukrainy Wiktor Janukowycz zasugerował, że premier Mykoła Azarow opuści wkrótce stanowisko i przejdzie do pracy w parlamencie, dokąd trafił jako numer jeden z listy rządzącej Partii Regionów w październikowych wyborach.

«Gdy tylko ostatecznie zostanie ustalona kandydatura na premiera Ukrainy, rozpocznie się proces tworzenia nowego składu rządu» - oświadczył Janukowycz dziennikarzom podczas wizyty w Zjednoczonych Emiratach Arabskich. Prezydent zaznaczył, że na razie nie można mówić o konkretnych w sprawie personalnego składu nowej Rady Ministrów, ponieważ w ukraińskim parlamencie wciąż trwają rozmowy nad formowaniem większości.

Ukraińska konstytucja nie wymaga zmiany rządu po wyborach parlamentarnych, jednak w ich wyniku do Rady Najwyższej dostał się nie tylko obecny premier Azarow, ale i część członków jego gabinetu.

Polska Agencja Prasowa, 26 listopada 2012 roku

Янукович говорить про зміну прем'єр-міністра

Президент України Віктор Янукович розповів, що прем'єр-міністр Микола Азаров незабаром залишить посаду і перейде на роботу в парламент, куди потрапив під першим номером за списком правлячої Партії регіонів під час жовтневих виборів.

«Як тільки буде остаточно визначена кандидатура Прем'єр-міністра України, розпочнеться процес творення нового уряду», - заявив журналістам Янукович під час візиту в Об'єднані Арабські Емірати. Президент зазначив, що поки не можна говорити про конкретику в справі персонального складу нового Кабінету Міністрів, оскільки в українському парламенті надалі тривають переговори щодо формування більшості.

Українська конституція не вимагає зміни уряду після парламентських виборів, однак в їх результаті до Верховної Ради потрапили не лише нинішній прем'єр-міністр Азаров, але також частина членів його кабінету.

Polska Agencja Prasowa, 26 listopada 2012 roku

Na imigranta chuchać i dmuchać

Gdy Polskę dotyka niż demograficzny, ratunkiem są obcokrajowcy. Ale trzeba o nich zadbać. Więcej osób wyjeżdża z Polski, niż się tu przeprowadza - alarmują demografowie. I dodają: nasz kraj nie zachęca imigrantów do zapuszczania tu korzeni. Trafiają na wiele barier.

Z najnowszych danych GUS wynika, że w 2011 r. w Polsce na stałe zdecydowało się zamieszkać 15 524 obcokrajowców, a około 100 tys. przebywało czasowo. W tym samym okresie się zamieszkało 19 858 Polaków, a dodatkowo 2 mln osób przebywało za granicą czasowo.

Sposoby na rozwiązanie tej sytuacji są dwa - albo urodzimy więcej dzieci, albo zaprosimy imigrantów. Dzieci jednak się nie rodzą. Dlatego jedynym ratunkiem są imigranci.

Jednak Polska nadal robi za mało. Z roku na rok cudzoziemcem żyje się w Polsce łatwiej, ale jeżeli chcą się tu osiedlić na stałe, muszą pokonać wiele biurokratycznych barier.

Przed wszystkim są to problemy z uzyskaniem i częstym odnowieniem pozwoleń na pracę (tylko pracownicy z Ukrainy, Białorusi, Moldawii, Gruzji i Federacji Rosyjskiej mogą pracować bez pozwolenia przez sześć miesięcy w czasie kolejnych 12 miesięcy). Dodatkowo trzeba mieć jeszcze pozwolenie na pobyt. A to, czy się je dostanie i jak szybko, często zależy od dobrej woli urzędnika. Najłatwiej w opinii obcokrajowców dostać je w Warszawie i Krakowie.

Rzeczpospolita, 29 listopada 2012 roku

На іммігранта «хукати і дмухати»

Коли Польщі торкається демографічний спад, порятунком стають іноземці. Проте необхідно про них подбати.

З Польщі більше осіб виїжджає, аніж приїжджає - сигналізують демографи. І додають: «Наша держава не заохочує іммігрантів для того, щоб тут вони «пускали» свої корені. Напряляють тут на багато бар'єрів».

Згідно із найновішими даними Головного статистичного управління (GUS), у 2011 р. в Польщі вирішили постійно оселитися 15 524 іноземців, а близько 100 тис. перебувало тимчасово. За цей же період нашу країну залишили 19 858 поляків, додатково 2 млн осіб перебувало за кордоном тимчасово.

Є два способи розв'язати цю ситуацію: народжувати більше дітей або запрошувати іммігрантів. Проте діти не народжуються. Тому єдиним порятунком є іммігранти.

Однак Польща надалі робить замало. Із кожним роком іноземцям легше живеться у Польщі, проте, якщо вони хочуть тут оселитися на постійно, змушені подолати багато бюрократичних бар'єрів.

Передусім, це проблеми з отриманням і частим оновленням дозволів на роботу (лише працівники з України, Білорусі, Молдови, Грузії та Російської Федерації можуть працювати без дозволів шість місяців упродовж чергових 12 місяців). Додатково треба ще мати дозвіл на проживання. А те, чи можна отримати його швидко, часто залежить від доброї волі чиновника. Найлегше, на думку іноземців, здобути їх у Варшаві та Кракові.

Rzeczpospolita, 29 listopada 2012 roku

Ukraina: rząd ustala z kim podpisał umowę

Ukraińskie władze ustalają, z kim podpisywały umowę dotyczącą budowy terminalu do odbioru gazu skroplonego pod Odessą. Okazało się, że przedstawiciel hiszpańskiej firmy nie był tym, za którego się podawał, a sama firma w ogóle nie jest zainteresowana tym projektem.

Podpisanie dokumentu odbywało się uroczysto i w świetle kamer telewizyjnych. Później hiszpańska firma Gas Natural Fenosa oświadczyła, że jej przedstawiciele nie zawierali żadnej umowy z Ukrainą. Kierujący Państwową Agencją Inwestycji Władysław Kaskiw twierdzi, że Hiszpanie po prostu wycofali się z projektu, ale nie wpłynęło na przebieg jego realizacji.

Oprócz podpisania umowy, rozpoczęto także budowę gazociągu, który ma połączyć przyszły terminal z głównymi rurociągami Ukrainy. W przyszłym roku ma nim popłynąć gaz, który będzie odbierany z tankowców, na razie dzięki specjalnej platformie zacumowanej u brzegów Odessy.

Kresy.pl, 28 listopada 2012 roku

Україна: уряд з'ясовує із ким підписав договір

Українська влада визначає з ким підписала договір щодо будівництва терміналу для отримання скрапленого газу під Одесою. Виявилось, що представник іспанської фірми не був тим, за кого себе видавав, а сама фірма взагалі не зацікавлена проектом.

Підписання документів пройшло урочисто і в світлі телекамер. Пізніше іспанська фірма «Gas Natural Fenosa» заявила, що її представники не укладали жодного договору із Україною. Голова Державного агентства з інвестицій Владислав Касків твердить, що іспанці просто відмовилися від проекту, але це не вплине на процес його реалізації.

Окрім підписання договору, розпочато будівництво газопроводу, який має об'єднати майбутній термінал із головними газопроводами України. У майбутньому році ним піде газ, який отримають, завдяки танкерам, що пришартовуватимуться до спеціальної платформи, розміщеної поблизу берегів Одеси.

Kresy.pl, 28 listopada 2012 roku

Kazimierz Dolny – «Mekka» artystów

«Тільки там життя стає формою мистецтва...». Так описує Rilke Kazimierz nad Wisłą – miasteczko artystów, gdzie malarstwo jest stylem życia i codziennością.

Prawdziwy „wiek sztuki” rozpoczął się tutaj na początku XX wieku, gdy w Warszawie powstała Szkoła Sztuk Pięknych, a profesorów oczarował Kazimierz. Miasto powoli przeobraziło się w kolonię artystyczną.

Warto zobaczyć:

- Stara Chata (XVII/XVIII wiek), historia której sięga czasów średniowiecza
- Kościół św. Anny, zwany też szpitalnym
- Zabytkowe kamienie: Biała (XVII wiek), św. Mikołaja i Krzysztofa, Celejowska, do Muzeum malarstwa
- Baszta (tak zwany górny zamek z XIII i XIV wieku) z ruinami zamku z czasów Kazimierza Wielkiego
- Kościół Fary
- Góra Trzech Krzyży, z której rozpościera się panorama na Kazimierz Dolny i Wisłę
- Dawne Spichlerze: Kobałki – hotel, Feuersteina (Krzysztofa Przybyły), hotel «Król Kazimierz», Ulanowskich (Mikołaja Przybyły z XVI wieku) – główny budynek Muzeum Przyrodniczego
- Dzwonnica z XVIII wieku, gdzie mieści się jedyne w Polsce Muzeum Złotnictwa
- Galeria Letnia – miejsce organizacji wystaw czasowych Muzeum Nadwiślańskiego
- Nabrzeże Nadwiślańskie

Nad Kazimierzem dominuje masywna bryła kościoła farnego wraz z Górą Trzech Krzyży – symboliczną Golgotą. Kilka razy w roku Kazimierska Fara wypełnia się dźwiękami muzyki klasycznej.

Obok wznosi się Wzgórze Zamkowe z ruinami Zamku. Obiekt ten ufundował król Kazimierz Wielki. Najstarszym zabytkiem miasta jest Baszta strażnicza z XIII wieku.

Z poziomu Wzgórza Zamkowego oraz Góry Trzech Krzyży, podziwiamy panoramę Kazimierza (właśnie dlatego zwanego „Dolnym”) nad Wisłą. Renesansowy zespół architektoniczny Rynku Głównego, jest schowany wśród pagórków i wzgórz z jednej strony oraz wodami Wisły – z drugiej.

Warto wiedzieć:

- Znak graficzny miasta wpisany jest w kwadrat, symbolicznie odnoszący się do ramy obrazu i tym samym malarskich tradycji miasta. Nie jest ilustracją, ale syntezą architektonicznych form charakterystycznych dla miasta.
- Organy Kazimierskiej Fary (1620 r.) – unikatowy działający instrument muzyczny z gdańskiego warsztatu Szymona Liliusza, najstarszy w Polsce, jeden z najstarszych w Europie
- w Kazimierzu Dolnym jest największe w Europie wąwozów lessowych
- w mieście jest największa w kraju prywatna flotylla rzeczna
- na trasie Janowiec – Kazimierz Dolny jest przeprawa promowa, czynna od kwietnia do listopada, w zależności od stanu Wisły. Drugi prom Serokomla kursuje pomiędzy miejscowościami: Bochnica – Nasiłów od 1 maja do 30 października
- w zimie funkcjonuje stok narciarski ze szkołą narciarską
- w okolicach miasta mieszka wielu znanych ludzi, jak na przykład w Mięczynie polski aktor Daniel Olbrychski

Wszystkie budowle zostały wzniesione z miękkiego, łatwego w obróbce miejscowego wapienia, co pozwalało bogato i z pełną fantazją ozdobić fasady. Najcenniejszą zabytkową budowlą jest Kamienica Celejowska, która jest doskonałym przykładem pełni rozkwitu architektury mieszczańskiej. Fasady budynków braci Mikołaja i Krzysztofa Przybyłów, zostały ozdobione wizerunkami świętych patronów. Atrakcją

W mieście odbywa się:

- Festiwal Kapel i Śpiewaków Ludowych (czerwiec)
- Festiwal Muzyki i Tradycji Klezmerskiej
- Festiwal „Kazimierskie Inspiracje” (lipiec-sierpień)
- Majowy Festiwal Muzyczny
- Festiwal Filmu i Sztuki Dwa Brzegi
- Jarmark Świąteczny (grudzień)
- Dni Wisły
- Święto Jesieni

Baza noclegowa:

- Hotel «Król Kazimierz» – nowoczesny czterogwiazdkowy hotel ze SPA w budynku dawnego spichlerza z XVII wieku, który jest jednocześnie centrum konferencyjnym
- Hotel «Zajazd Piastowski» z kortem tenisowym, letnim basenem oraz SPA
- Vincent Hotel & Cafe
- Pensjonaty, prywatne wille i kwatery, obiekty agroturystyczne

turystyczną Rynku jest Studnia w drewnianej obudowie, która była niegdyś źródłem ulicznym.

Rynek w Kazimierzu Dolnym w sezonie letnim, przyciąga tłumy ludzi. Oprócz typowych sklepów z pamiątkami, wszędzie widać turystów stragany, a wielbiciele antyków wręcz zagubią się na Małym Rynku. Potem zanurzamy się w świat przytulnych kawiarenek, z których każda ma swoje tradycje. Ogień płonący w kominku kawiarni „U Radka” pobudza artystów do zostawienia na płótnie magii niezapomnianego miejsca. Ściany są ozdobione freskami, wykonanymi przez malarzy, zakochanych w Kazimierzu Dolnym. Wyjeżdżając z miasteczka, obowiązkowo należy zaopatrzyć się w tę smaczną „pamiątkę”.

Symboliem Kazimierza Dolnego, nie tylko w Polsce, ale i poza jej granicami, stała się słodka bułka w kształcie koguta, której tradycje zapoczątkowała piekarnia „Sarzyński”. Wyjeżdżając z miasteczka, obowiązkowo należy zaopatrzyć się w tę smaczną „pamiątkę”.

http://WWW...

- http://www.wkazimierzu.pl
- http://www.kazimierzdolny.pl
- http://www.kazimierz-news.com.pl
- http://www.sarzyński.com.pl

Wiktorja ORZEŁ

Казімеж Дольний – «Мекка» митців

«Тільки там життя стає формою мистецтва...». Так описує Рільке Казімеж над Віслою – містечко художників, де мalarство є стилем життя і щоденністю.

Справжній «вік мистецтва» розпочався тут на поч. XX ст., коли у Варшаві з'явилася Художня школа і професорів зачарував Казімеж. Місто поволі перетворилося на мистецький табір.

Над Казімежем возвеличується масивна брила Фарного костелу разом з Горою Трьох Хрестів – символічною Голгофою. Кілька разів на рік Фара в Казімежі Дольному наповнюється звуками класичної музики.

Поряд височить Замковий пагорб із руїнами Замку, що був побудований за кошти

Варто знати:

- Графічний знак міста вписаний у квадрат, що символізує рамку картини і, тим самим, художні традиції міста. Це не ілюстрація, а синтез архітектурних форм, характерних для міста
- Орґан Казімежської Фари (1620 р.) – унікальний діючий музичний інструмент з гданської майстерні Шимона Ліліуша, найстаріший у Польщі, один з найдревніших в Європі
- у Казімежі Дольному найбільше в Європі лесових ярів
- у місті найбільша в країні приватна річкова флотилія
- на трасі Яновець – Казімеж Дольний є паромна переправа, яка діє від квітня до листопада, в залежності від рівня води у Віслі. Другий паром, «Serokomla», курсує між населеними пунктами Вохотніца – Nasiłów від 1 травня до 30 жовтня
- взимку в Казімежі Дольному діє лижний підйомник і лижна школа
- в околицях міста проживає багато відомих людей, як наприклад, в Мечмежу – польський актор Даніель Ольбрихський

тазією оздобити фасади. Найцінніша будівля – пам'ятка – Целейовський будинок, що є виразом повного розквіту міщанської архітектури. Візерунками святих патронів прикрашені фасади будинків братів Миколи і Кшиштофа Пшибили. Оздоба Ринку – оздоблена деревом криниця, що була колись вуличним джерелом.

У місті відбувається:

- Фестиваль капел і народних співаків (червень)
- Фестиваль клезмерської музики і традиції
- Фестиваль «Казімежські інспірації» (липень-серпень)
- Травневий музичний фестиваль
- Фестиваль фільму і мистецтва «Два Береги»
- Святковий ярмарок (грудень)
- Дні Вісли
- Свято Осені

У літній сезон Ринок у Казімежі Дольному нагадує вулицю. Окрім типових крамниць із сувенірами туристів, повсюдно гостей вітають ремісничі лавки. Шанувальники раритетних речей загубляться на Малому Ринку. Поміряти можна у численних мистецьких кав'ярнях, кожна з яких має свої таємниці. Стіни закладів прикрашені фресками, які виконали художники, закохані в Казімеж Дольний. Знайдемо тут автографи багатьох відомих людей, таких як Чеслав Мілош, Анджей Голота та ін.

База для проживання:

- Готель «Король Казімеж» – сучасний 4-зірковий готель зі SPA у будинку колишнього амбару з XVII ст., що, водночас, є конференційним центром
- Готель «Zajazd Piastowski» з тенісним kortом, літнім басейном і SPA
- Vincent Hotel & Cafe
- Пансіонати, приватні вилли і квартири, агротуристичні об'єкти

Варто побачити:

- Стара Хата (XVII/XVIII ст.), історія якої сягає часів Середньовіччя
- Костел Св. Анни, який називають лікарняним
- Будинки-пам'ятки архітектури: Білий (XVII ст.), Св. Миколая і Кшиштофа, Целейовський з художнім музеєм
- Башта (так званий верхній замок з XIII і XIV ст.) з руїнами замку часів Казімежа Великого
- Фарний костел
- Гора Трьох Хрестів, з якої відкривається panorama на Казімеж Дольний і р. Віслу
- Колишні амбари: Кобаляки – готель, Феєрштайна (Кшиштофа Пшибили), готель «Король Казімеж», Улянських (Миколая Пшибили з XVI ст.) – головний будинок Музею природи
- Дзвінниця з XVIII ст., де міститься Музей виробів із золота – єдиний у Польщі
- Літня галерея тимчасових виставок Надвіслянського музею.
- Надвіслянська набережна

короля Казімежа Великого. Старшою від замку є сторожова Башта XIII ст.

З висоти Замкового пагорба чи Гори Трьох Хрестів, затамувавши подих, милуємося панорамою Казімежа («Дольного», тобто нижнього, тому що лежить внизу) над Віслою. Прекрасний ренесансний архітектурний ансамбль Ринкової площі містечка, ніби заховався між пагорбами й узгір'ями з одного боку та водами річки Вісли – з іншого.

Усі будівлі споруджені з м'якого, легкого в обробці, місцевого вапняку, що дозволяло багато і з великою фан-

Вікторія ОЖЕЛ

Śpiewajcie Osiecką Співайте Осецьку

Культурę і języк народу najłatwiej poznać poprzez jego piosenki.

1 grudnia w Kowlu odbył się konkurs piosenki Agnieszki Osieckiej „Śpiewajcie Osiecką” zorganizowany przez Towarzystwo Kultury Polskiej i Szkołę Polską w Kowlu pod patronatem Konsulatu Generalnego RP w Łucku. Do konkursu zgłosiło się wielu artystów z Łucka, Kowla, Saren, Tomaszgróda, Zdobunowa, Korca i Dubna. Występujący zaprezentowali wspaniałą i różnorodny program. Na scenie zabrzmiały znane utwory polskiej poeci. Można było usłyszeć różne interpretacje przebojów Osieckiej, np.: „Niech żyje bal”, „Kiedy mnie już nie będzie” czy „Sama chciała”, a kilka piosenek dedykowano samej autorce.

Do jury zostali zaproszeni: doradca burmistrza, znany pisarz i działacz społeczny Kowelszczyzna Anatolij Semeniuk, dyrektor Pałacu Młodzieży, gdzie odbywał się konkurs, Tetiana Serediuk, inni artyści i szefowie instytucji edukacyjnych Kowla: Sergiusz Oniszczuk, Ludmiła Kopczenko i Switłana Rychluk. Honorowymi gośćmi byli: konsul Konsulatu Generalnego RP w Łucku p. Karolina Golubiewska, burmistrz Kowla Łuczej Diecezji ks. Jan Buras i naczelnik Wydziału Edukacji miasta Wiktor Byczkowski.

Uczestnicy występowali w różnych kategoriach – solo i zespoły. Jury zdecydowało o rozdaniu dyplomów i nagród w następujący sposób. Pierwsze miejsce w kategorii występów solowych otrzymała Larisa Sawicka z miasta Sarny, drugie miejsce podzieliła Wiktorija Tyć z Tomaszgródu i Anastasija Mirkowець, wspólnie z Oleną Pinczuk z Sarn. Na trzecim miejscu znaleźli się Anna Lukianowa z Korca i Aleksander

Należy życzyć organizatorom, aby ten konkurs stał się dobrą tradycją.

Agnieszka Osiecka to postać niuzinkowa w polskiej kulturze. Urodziła się w Warszawie w 1936 roku, jako córka pianisty i kompozytora Wiktor Osieckiego oraz polonistki Marii Osieckiej. Pierwsze lata dzieciństwa spędziła w Zakopanem, gdzie koncertował jej ojciec. Po wojnie rodzina Osieckich zamieszkała w Warszawie.

Podczas studiów Agnieszka Osiecka rozpoczęła współpracę z prasą literacką i młodzieżową, publikując reportaże i eseje. W roku 1954 zawiązała się ze Studenckim Teatrem Satyryków, pisząc dla niego teksty piosenek.

Культуру та мову народу найкраще пізнати через його пісні.

із Луцька. Олександр Хмилевський, представляючи Товариство польської культури на Волині ім. Еви Фелінської, виконав відому пісню Агнешки Осецької та Северина Краєвського «Коли мене вже не буде» із оригінальним акомпанементом на гітарі. Луцьк представляла також студентка Волинського технікуму Національного університету харчових технологій Ольга Сатіна, котра була відзначена за сольний виступ.

У категорії «гурти» переміг гурт Центру культури та освіти ім. Т.Чацького в Здобунові, друге місце завоювали господарі фестивалю – «Ковель-Бенд». Гурт Товариства польської культури у Ковелі також підготував багату програму поза конкурсом для глядачів і учасників, котрі чекали на вердикт журі. Організатори поділи і про почастунок гостей. Велику подяку потрібно висловити головному ініціатору та організатору конкурсу «Співайте Осецьку» Веславові Пісарському – вчителю польської мови у Ковелі. Бажаємо організаторам, щоб цей конкурс став доброю традицією.

Агнешка Осецька – надзвичайна постать у польській культурі. Народилася у Варшаві у 1936 році як донька піаніста і композитора Віктора Осецького та полоністки Марії Осецької. Перші дитячі роки провела у Zakopanem, де проводив концерти її батько. Після війни сім'я Осецьких прожила у Варшаві.

Під час навчання Осецька почала свою співпрацю із літературною та молодіжною пресою, публікувати репортажі та есеї. У 1954 році була пов'язана зі студентським театром сатири, пишучи для нього тексти пісень.

У 1962 році дебютувала на Польському радіо пісню «Мій перший бал». Раніше її тексти використовувалися у радіо-театрику малих форм «Дзеркало». На Першому фестивалі польської пісні в Ополі у 1963 році вона здобула великий успіх, отримавши індивідуальну нагороду та шість відзнак. Була визнана провідним творцем нової генерації пісень.

Здобула успіх у різних мистецьких жанрах: музичних виставах, колажах, монодрамах, повістях, віршах, повістях для дітей та молоді, радіопостановках та навіть рекламі.

Для свого покоління була кимось більше, ніж тільки поетесою та авторкою пісень. Стала музою для людей, котрі виривалися із цензурної дійсності і мріяли про волю, частинку шаленства і поезії. Агнешка Осецька подорожувала Польщею та світом, була надзвичайно чутлива і вразлива до людини та всього, що було увіпнуте у соціалізм. Померла у 1997 році.

Олександра РОГОЗА

Hmielewski z Łucka. Aleksander Hmielewski występując od Stowarzyszenia Kultury Polskiej na Wołyniu im. Ewy Felińskiej, wykonał znaną piosenkę Agnieszki Osieckiej i Seweryna Krajevskiego «Kiedy mnie już nie będzie» z oryginalnym aкомпанієнтом на гітарі. Kolejnym przedstawicielem Łucka była studentka Wołyńskiego Technikum Narodowego Uniwersytetu Technologii Spożywczych Olga Satina, która otrzymała wyróżnienie za występ solo.

W kategorii «zespoły» wygrał Zespół Centrum Kultury i Edukacji im. T.Czackiego w Zdobunowie, drugie miejsce otrzymali gospodarze festiwalu – «Kowel Band». Zespół Towarzystwa Kultury Polskiej w Kowlu przygotował również bogaty program poza konkursem, dla widzów i uczestników, którzy czekali na werdykt jury. Organizatorzy przygotowali także poczęstunek dla gości. Wielkie podziękowania należy złożyć na ręce głównego sprawcy i organizatora konkursu „Śpiewajcie Osiecką”, Pana Wiesława Pisarskiego – nauczyciela języka polskiego w Kowlu.

W 1962 roku zadebiutowała w Polskim Radiu piosenką «Mój pierwszy bal». Wezniej jej teksty wykorzystywano w radiowym Teatryku Małych Form «Zwierciadło». Na pierwszym Festiwalu Polskiej Piosenki w Opolu w 1963 roku odniosła wielki sukces, otrzymując nagrodę indywidualną oraz sześć wyróżnień. Uznana została za czołową przedstawicielkę nowej generacji twórców piosenek.

Sprawdzała się w różnych gatunkach literackich: widowiskach muzycznych, collage'ach, monodramach, powieściach, wierszach, powiastkach dla dzieci i młodzieży, słuchowiskach radiowych, a nawet w reklamie.

Dla swojego pokolenia była kimś więcej niż tylko poetką i autorką piosenek. Była Muzą ludzi, którzy wyrwali się z cenzurowanej rzeczywistości i marzyli o wolności, odrobinie szalenstwa i poezji. Kręciła się po Polsce i po świecie, niezwykła wyczulona i wrażliwa na człowieka i na to wszystko, co było wtłoczone w realizm socjalistyczny. Zmarła w 1997 roku.

Oleksa ROGOZA

Informacja wołyńska Волинська інформація

Футбольна команда «Волинь» та польський клуб ГКС «Богданка» підписали угоду про співпрацю.

Дружина пілкарська „Wołyń” i polski klub GKS Bogdanka S.A. podpisały umowę o współpracy.

30 листопада 2012 року у Володимирі-Волинському переохоронили останки 382 українців, поляків та євреїв, котрі загинули у роки Другої світової війни. Їх виявили під час археологічних розкопок на території старого городища.

30 listopada 2012 roku we Włodzimierzu Wołyńskim zostały pochowane ponownie szczątki ciał 382 Ukraińców, Polaków i Żydów, którzy ponieśli śmierć w czasie II wojny światowej. Szczątki zostały znalezione przez archeologów podczas prac na terenie dawnego grodziska.

Луцька міська рада прийняла рішення створити комунальне підприємство «Ласка», яке, зокрема, доглядатиме за безпритульними тваринами, займатиметься їх відловом та стерилізацією.

Łucka Rada Miejska podjęła decyzję o utworzeniu komunalnego przedsiębiorstwa „Laska”, które m.in. będzie dbało o bezdomne zwierzęta, będzie je łowić i sterylizować.

27 листопада 2012 року в рамках проекту „Поєднання через важку пам'ять. Волинь – 1943” відбувся семінар „Способи вшанування історії. Волинь – 1943”.

27 listopada 2012 roku w ramach projektu „Pojednanie przez trudną pamięć. Wołyń 1943” odbyło się seminarium naukowe „Sposoby poszanowania historii. Wołyń 1943”.

Міжнародний автомобільний пункт пропуску Устилуґ-Зосін планують розширити та збільшити пропускну спроможність до 7000 громадян, 2700 легковиків, 278 вантажівок на добу.

Міжнародове Дроґове Прістїє Границне Зосін-Усциґ zostanie poszerzone. Zostanie także powiększona liczba odpraw – do 7000 osób, 2700 samochodów osobowych i 278 ciężarówek w ciągu doby.

Депутати Луцької міської ради прийняли Програму розвитку конкурентоспроможної туристичної галузі у місті Луцьку на 2013-2014 роки.

Deputowani Łuckiej Rady Miejskiej przegłosowali Program Rozwoju Konkurencyjnej Turystyki w mieście Łucku na lata 2013-2014.

Josyp Struciuk: «Jeszcze w młodości zgubiłem tę skalę, według której mógłbym wymierzać swój talent»

Йосип Струцюк: «Ще в юності згубив ту шкалу, якою міг би вимірювати свій талант»

68 lat temu, w listopadzie, Josyp Struciuk z rodziną, został deportowany z ojczyzny wsi Strzelce na Chełmszczyźnie na Ukrainę radziecką. Od tego czasu dużo wody upłynęło, jednak on nie zapomniał swojej ziemi ojczystej, tak bliskiej jego sercu. Utracony dom pojawia się w smutnych wspomnieniach i licznych utworach wygnańca.

68 років тому, у листопаді, Йосип Струцюк із сім'єю був депортований із рідного села Стрільці, що на Холмщині у радянську Україну. Багато води сплило відтоді, проте так і не вдалося забути рідної сторони, милої його серцю. Втрачена домівка озивається щемливими спогадами і численними творами людини-вигнанця.

Już ponad sześćdziesiąt lat Josyp Struciuk jest Wołyniakiem. W jego dorobku twórczym znajduje się kilkadziesiąt zbiorów poetyckich i 12 księzek pisanych prozą. Jest także autorem wielu dramatów, licznych zbiorów dla dzieci, redaktorem antologii, autorem filmów i pieśni... Znany pisarz sześćdziesiątnik, jest pierwszym laureatem Nagrody Literacko-Artystycznej imienia Agatangel Krymskiego, Honorowym Działaczem Sztuk Ukrainy i honorowym obywatelem Łucka. Jednak wielką pracą Josypa Struciuka, dotychczas nie została należycie doceniona przez współczesnych.

«Jestem dumny ze wszystkich członków studium literackiego»

– Proszę Pana, dużo wody już upłynęło, czy pamięta Pan swój debiut literacki?

– Gdzieś tak w klasie szóstej, po przeczytaniu «Tarasa Bulby» Gogola, postanowiłem «zamienić» powieść na wiersze. Był jak stworzywszy około 400 wersów byłem przekonany, że jestem zdolniejszy od samego Mikołaja Gogola. Bo co to jest proza, jeśli ja proponuję czytelnikowi wiersze! Jednak ciężko było mi się wyrazić, bo postanowiłem pokazać swoje dzieło nauczycielowi, którego bardzo szanowałem. I stało się to, czego oczywiście się nie spodziewałem. Ten, gniotąc rękoma mój zeszyt, powiedział: «Młody człowieku, nigdy nie pisz o tym, o czym inni już pisali». Zamyśliłem się: «A o czym ci inni nie pisali?». Mijały lata, nie chciałem wspierać elokwentnej, wszechobecnej koniunktury, a później w ogóle nie było pragnienia pisania, ponieważ nie zaobserwowałem pocieszającej perspektywy. Nie wiem, czy pisaliśmy, gdyby mnie nie wspierała tacy znani mistrzowie słowa, jak Mykoła Bażan, Mychajło Stelmach, Lina Kostenko, czasem dobre słowo słyshałem od Mykoły Wyrnawowskiego, Dmytra Pawlyczka, Wołodymyra Łuczuka, Grygora Oliynyka...
– Wołyn stał się dla Pana drugim domem, tutaj Pan spędził większość swego życia. Chyba nie bez powodu, właśnie temat wołyński, w Pana twórczości zajmuje jedną z podstawowych ról.

– Inaczej nie mogło się złożyć. Tutaj między pociskami enkawudystów i powstańców, szybko, czając się, przeleciało moje dzieciństwo. Tutaj uczyłem się w szkole podstawowej, siedmioklasowej i wieczorowej. Ponadto jeszcze musiałem pracować w brigadzie ciągników, a następnie skończyć Łucką Państwową Akademię Pedagogiczną imienia Lesi

Ukrainki. A później – jeszcze pracować w Muzeum Lesi Ukrainki na wsi Kołodiażne, błądzić po lasach wołyńskich z kamerą. Jednym słowem, jest o czym wspominać. Ponadto, zawsze się uważam za rdzennego Wołyniaka, bo miasto Wołyn (Welyń) było położone nad rzeką Guczwa, która płynie kilkanaście kilometrów od mojego gniazda rodowego.

– Jest Pan uważany za jednego z najbardziej utalentowanych pisarzy sześćdziesiątników. Jak Pan sam ocenia swoją twórczość? Jaki okres dla Pana był najbardziej znaczący: twórczość lat sześćdziesiątych, osiemdziesiątych, dziewięćdziesiątych czy jednak dwutysięcznych?

– Jeszcze w młodości zgubiłem skalę, według której mógłbym wymierzać swój talent. Jednak w obliczu trudności literackich, najbardziej znaczącym dla mnie, był okres lat sześćdziesiątych. Wtedy «uksztaltowałem się» twórczo. Zaczęłam myśleć wyłącznie o tym, o czym pisać i jak pisać. Zaczęłam uparcie poszukiwać formy, zwłaszcza rytmu i – wraz z nielicznymi pisarzami na Ukrainie – wiersza wolnego, co nie było pozytywne odbierane w ówczesnych (niejednokrotnie i obecnych) kręgach literackich. Bardzo owoconymi dla mnie (jak sam uważam) były lata dwutysięczne.

«To nie jest prawo językowe, a oszustwo językowe Janukowycza-Łytwyna»

– Pan był jednym z inicjatorów założenia na Wołyniu społeczno-kulturalnego stowarzyszenia «Chełmszczyzna», stał na czele organizacji obwodowej Ogólnoukraińskiego Stowarzyszenia «Proswita» imienia Tarasa Szewczenki. Czy Pana zdaniem, współcześni pisarze powinni odgrywać bardziej znaczącą rolę w życiu społecznym?

– Wtedy, pod koniec osiemdziesiątych i na początku lat dziewięćdziesiątych, nie miałem prawa stać opodal wydarzeń, które już zaczęły się rozwijać. Ja też do nich dołączyłem. Jeśli odpowiadać na pytanie, czy pisarze powinni odgrywać bardziej aktywną rolę w życiu społecznym – uważam, że powinni. Ale nie wszyscy. Bo zawsze pojawiają się tacy, którzy będą pragnęli wyrwać komuś z rąk jeśli nie buławę, to chociażby piernacz i będą machać nim w niewłaściwy sposób.

– Co Pan myśli o procesach politycznych na Ukrainie? Szczególnie ukraińską inteligencję poruszyło prawo językowe, nazwane przez większość intelektualistów antyukraińskim. Czy pa-

stowości ukraińskiej nadal coś zagraża?

– Niestety, zagraża. Mielimy szansę na Majdanie, ale tę szansę zniszczył swoją demagogią i sprytnie ukrytym awansowaniem w obóz obcych, pozorny potomek ostatniego, Koszowego. Chcę tu przypomnieć słowa Tarasa: «Słynnych przadków wielkich, żli prawukowiec». On, natchniony walką przeciw najbliższej towarzyszce i w końcu «przeciw wszystkim», główny moderator naszej porażki, starał się odgrywać rolę haftowanego mejszaka ukraińskiego. Po takim otwartym kłamstwie na Ukrainie, w najbliższym czasie, nikt nie uwierzy, nawet najbardziej uczciwym politykom.

– Jeśli chodzi o mowę – to jej nie odróżżasz żadnym prawem czy postanowieniem, podobno jak nie zniszczyłeś. To nie jest prawo językowe, a oszustwo językowe Janukowycza-Łytwyna, podżurcone przez otwarte go mankarta Koleśniczenkę i ukrytego ukrainofoba Kwiłowa, podzielone i zburzonemu naszemu społeczeństwu. Ostatni, nawiasem mówiąc, za prezydencką kampanię wyborczą, skierowaną przeciw bohaterowi Majdanu, dostał od niego nagrodę.

– Jestem przekonany, że Ukraińcy przeżyli już ponad setki podobnych uchwał i pozostali Ukraincami, a chochoły, nawet jeśli każdy z nich otrzyma wszystkie cztery tomy Grinwenzki, nadal pozostaną chochołami. Czyli nieowocnymi.

– Pan jest honorowym obywatelem Łucka, laureatem licznych wyróżnień i nagród. Którą nagrodę uważa Pan za znaczącą? Jak pisarz ma traktować obchody swojego talentu?

– Jeśli jakiś mój utwór, po 50 latach komuś spodoba, albo zostanie zamieszczony w czytanicy dla najmłodszych – proszę mi wierzyć, będą się cieszyć. Jeśli chodzi o drugie pytanie, nigdy o tym nie myślałem i uważam, że mam jeszcze dużo czasu, aby się nad tym zastanowić.

Rozmawiał Wiktor JARUCZYK

meni kazali Mikołaja Wyrnawowskiego, Дмитро Павличко, Володимир Лучук, Григор Тютюнник, Борис Олійник...
– Волинь стала Вам другим домом, тут прожили більшість свого життя. Мабуть, недаремно саме волинська тема у Вашій творчості займає одну з вишарпальних ролей.

– А по-іншому і не могло бути. Тут, поміж енкаведистськими й повстанськими кулаками, так швидко, притнувшись, пробігло дитинство, тут я вчився в початковій, семирічній і вечірній середній школі. До того ж доводилося ще в тракторній бригаді працювати, а потім – Луцький державний педагогічний інститут ім. Лесі Українки закінчувати. А потому – ще працювати в музеї-садибі Лесі Українки в селі Колодажне, блукати по волинських лісах із кінокамерою. Одне слово, е ще згадати. Опріч того, я себе завжди вважаю кориним «волинською», бо місто Волинь (Велинь) знаходилося над річкою Гучвою, що протікає в кільканадцяти верстах од мого родового гніздя.

– Вас називають одним із найталановитіших письменників-шістдесятників. Як самі оцінюєте свою творчість? Який період є більш знакомим для Вас особисто: творчість 60-х, 80-х, 90-х чи все ж 2000-х років?

– Я ще в юності згубив ту шкалу, якою міг би вимірювати свій талант. На нелегкому літературному фарватері все-таки знакоми для мене були 60-ті роки. Тоді відбувся мій «творчий зріз». Я почав думати не лише над тим, про що писати, а і як писати. Почав уперто освоювати форму, особливо ритм і порядок із небагатма в Україні – верлібр, чим не викликав схвалення в тодішньому (ніколи й теперішньому) літературному середовищі. Велими продуктивними для мене (як сам вважаю) були й 2000-і роки.

«Це – не мовний запис, а мовна афера Януковича-Литвина»

– Ви були одним із ініціаторів створення на Волині громадсько-культурного товариства «Холмщина», очолювали обласну організацію Всеукраїнського товариства «Провсвіта» імені Тараса Шевченка. На Вашу думку, сучасні письменники повинні займати більш активну роль у громадському житті?

– Тоді, в кінці 80-х і на початку 90-х, ми не мали права стояти осторожно подій, що вже почали розгортатися. І

я долучився до них. Що ж до того, чи повинні займати письменники більш активну роль у громадському житті – думаю, що повинні. Але не всі. Бо обов'язково знайдуться такі, які намагатимуться вихопити комусь якщо не булаву, то пернац з рук, і махатимуть не в той бік.

– Як ставитися до політичних процесів в Україні? Особливо українську інтелектуальну обурив мовний закон, який більшість інтелектуалів називає антиукраїнським. Українська державність досі під загрозою?

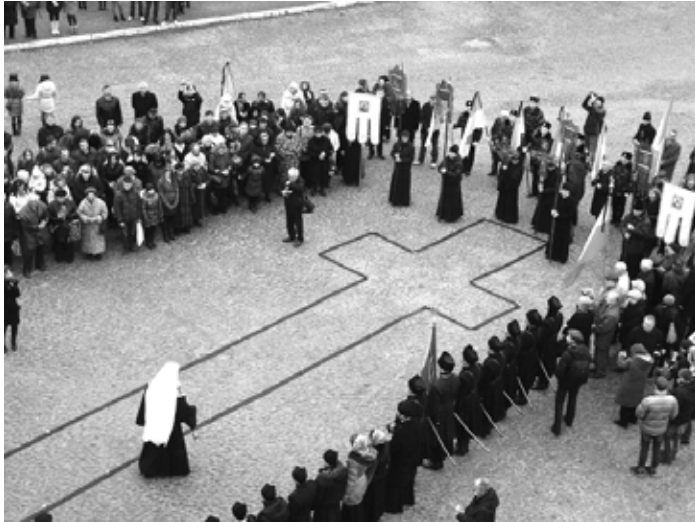
– На жаль, під загрозою. У нас був шанс на Майдані, але цей шанс, в першу чергу, знищив своєю демагогією і хитро прихованими підтанцюваннями на чужому майданчику удаваний нащадок останнього кошового. Так і хочеться повторити за Тарасом: «Славних прадців великих правнуки погані». Цей, одухотворений боротьбою супроти найближчої соратниці і, врешті-решт, «проти всіх», головний модератор нашої поразки намагався зіграти ще й роль вишиваного українського месії. Після такої відвертої інфамії в Україні не скоро повірять навіть чесним політикам.

– А що ж до мови – то її жодними законами чи постановами як не відрощиш, так і не знищиш. Це – не мовний закон, а мовна афера Януковича-Литвина, підкинуто відвертим манкуртом Колесніченком і прихованим українофобом Ківаловим розчленованому і збуреному нашому суспільству. Останній, до речі, за президентську виборчу кампанію, спрямовану проти героя Майдану, був ним же і нагороджений.
– Переконаний, українці пережили вже понад сотню таких злочинних циркулярів і залишилися українцями, а хохли, хоч ті кожному з них вручи по чотиритомнику Грінченка, залишаться хохлами. Чи бузиною.

– Ви – почесний громадянин Луцька, лауреат численних премій і нагород. Як відзначення власної творчості вважаєте особливим? Як письменник має ставитися до вшанування його талантів?

– Якщо якийсь мій твір через 50 років сподобається комусь, або ж появиться у читанці для наймолодших – повірте, буду радий. Що ж до другого запитання, то я над тим ніколи не задумувався і вважаю, що маю ще достатньо часу, аби тим перейнятися.

Розмовляв Віктор ЯРУЧИК

Їдучачане учцалі пам'яті офіар глуду і репресіі політлчнлх

Їдучк дотлчлз сіє до оголнукрлініскієй акціі „Запал сівчкє“.

W Łucku 24 listopada odbył się pochód ku pamięci ofiar głodu i represji politycznych. Uczestnicy pochodu zebraли się na placu Teatralnym i przeszli ulicami Łesi Ukrainki i Daniły Bratkowskiego na plac Zamkowy, gdzie odbył się wiec pamięci. Zgromadzeni na placu wspólnie odczytali modlitwę „Ojcie Nasz”.
Na wiecu obecni byli mieszkańcy miasta, przedstawiciele władz miejskich, duchowieństwa i organizacji pozarządowych. Po odczytaniu modlitwy i chwili ciszy, uczestnicy pochodu uczcili pamięć ofiar głodu oraz represji politycznych, ustawiając na placu znicze w postaci symbolicznych krzyży.

Andrij GERASYMCZUK

Їдучані вшанувалі пам'яті жертьв голодоморів та політлчнлх репресіі

Їдучк долучлвсіє до всеукрлініскієй акціі „Запал сівчкє“.

У Їдучку 24 листопада відбулася хресна хода на знак пам'яті про жертви голодоморів та політлчнлх репресіі.
Учасники ходи зібралися на Театральному майдані та пройшли разом вулицями Їдучк Українкі та Даніла Братковського на Замкову площу, де відбувся мітлнг-реквієм. Прлсутні прочлталл також моллтуву „Отче наш”.
На мітлнгу-реквієм булі прлсутні мешканці міста, прлставнлкі міської влади, духовенства, громадських організації. Пліся моллтвл та хвллннл мовчаннл учаснлкі ходл вшанувалл пам'яті жертьв голодоморів та політлчнлх репресіі, вкллवलл сімволічннл хрест із запаленлх лампадок.

Андрій ГЕРАСИМЧУК

Українська преса о Polsce

«Стосунки між Польщею та Україною погіршилися»

Польський політолог та фахівець із питань безпеки та міжнародних відносин Пшемислав Журавський вель Граєвський сказав в ефірі «Польського радіо», що стосунки між Україною та Польщею погіршилися.

«Можна багато говорити про те, чого Польща не зробила, а повинна була зробити у взаєминах з Україною», - говорить польський експерт.

Пшемислав Журавський вель Граєвський стверджує, що Варшава занедбала взаємини з Києвом.

«Після 2008 року, коли в Польщі змінився уряд, змінилися і пріоритети. Влада Польщі вирішила зробити ставку на потепління відносин із Москвою, в результаті, під час газової війни, Україна не отримала достатньої підтримки», - вважає політолог.

За його словами, інший невикористаний шанс - це спільне проведення чемпіонату Євро-2012. На погляд експерта, захід перетворився на арену суперництва.

«Основним став спортивний вимір Євро-2012, тим часом найважливішим повинен був стати політичний, культурний вимір цієї події, співпраця урядів і спільноти», - сказав Пшемислав Журавський вель Граєвський.

На запитання про підписання угоди про асоційоване членство між ЄС та Україною, польський експерт відповів, що справа Юлії Тимошенко є приводом для «стратегічної паузи» у стосунках з ЄС.

Українські новини, 30 листопада 2012 року

«Stosunki między Polską a Ukrainą pogorszyły się»

Polski politolog i ekspert do spraw bezpieczeństwa i stosunków międzynarodowych Przemysław Żurawski vel Grajewski, powiedział w audycji Radia Polskiego, że stosunki między Ukrainą i Polską pogorszyły się.

«Dużo można mówić o tym, czego Polska nie zrobiła, a powinna była zrobić w relacjach z Ukrainą» - mówi polski ekspert.

Przemysław Żurawski vel Grajewski uważa, że Warszawa zaniedbała stosunki z Kijowem.

«Po 2008 roku, gdy w Polsce zmienił się Rząd, zmieniły się też priorytety. „Rząd Polski zadecydował postawić na ocieplenie stosunków z Moskwą, w rezultacie w czasie wojny gazowej Ukraina nie otrzymała odpowiedniego wsparcia” - powiedział politolog.

Według niego, inną niewykorzystaną szansą jest wspólna organizacja mistrzostw piłkarskich Euro-2012. Zdaniem eksperta, akcja stała się sceną dla rywalizacji.

«Głównym stał się wymiar sportowy Euro-2012, jednak najważniejszym miał być polityczny, kulturalny wymiar tego wydarzenia, współpraca rządów i społeczności» - uważa Przemysław Żurawski vel Grajewski.

Na pytanie o podpisanie Umowy o Stowarzyszeniu między UE i Ukrainą, odpowiedział, że sprawa Julii Tymoszenko jest powodem do «strategicznej przerwy» w stosunkach z UE.

Українські Новини, 30 листопада 2012 року

Посол Польщі не бачить проблем з безвізовим режимом між ЄС і Україною

Надзвичайний і Повноважний Посол Польщі в Україні Генрик Літвін не бачить проблем з підписанням угоди про безвізовий режим між Європейським Союзом і Україною, коли наш уряд виконає «дорожню карту». Про це він сказав в ефірі «5 каналу».

На запитання ведучого, чи є можливість в Україні підписати перед угодою про асоціацію договір про безвізовий режим з ЄС і чи буде у 2013 році безвізовий режим, посол Польщі в Україні відповів: «Польща підтримує швидке вирішення цього питання. Але тут якраз є відповідні технічні умови. Є «дорожня карта» і ми чітко знаємо, що треба зробити. Якщо буде зроблено те, що записано в «дорожній карті», я не бачу проблем. Треба доходити якнайшвидше до того».

У свою чергу, посол Великобританії в Україні зазначив, що британський уряд підтримує Україну в намірах приєднатися до Європейського Союзу. «Ми ніколи не мали сумнівів з приводу цієї мети, і її можна досягти. Але поки що нам треба зрозуміти, що є певні технічні проблеми, і потрібно подолати їх. Це повертає нас до питання впевненості, що спрацює безвізовий режим і треба вибудовувати цю певність».

«5 канал», 29 листопада 2012 року

Ambasador Polski nie widzi problemu we wprowadzeniu bezwizowego systemu między UE i Ukrainą

Nadzwyczajny i Pełnomocny Ambasador Polski na Ukrainie Henryk Litwin, nie widzi przeszkód w podpisaniu umowy o systemie bezwizowym między Unią Europejską a Ukrainą, gdy nasz rząd wypełni «kartę drogową». Powiedział on o tym w czasie wystąpienia na «5 Kanale».

Na pytanie prezentera, czy istnieje dla Ukrainy możliwość przed zawarciem Umowy o Stowarzyszeniu, podpisanie Umowy o Wprowadzeniu Systemu Bezwizowego z UE i czy w 2013 roku system bezwizowy zostanie wprowadzony, Ambasador Polski na Ukrainie powiedział: «Polska wspiera szybkie rozwiązanie tego pytania. Ale tutaj akurat są odpowiednie warunki techniczne. Jest «karta drogową» i dokładnie wiemy, co trzeba zrobić. Kiedy zostanie wykonane to wszystko, co zostało wpisane do «karty drogowej», nie widzę żadnych problemów. Trzeba jak najszybciej do tego dojść».

Z kolei, Ambasador Wielkiej Brytanii na Ukrainie zauważył, że Rząd Wielkiej Brytanii wspiera Ukrainę w jej zamierzeniu dołączenia do Unii Europejskiej. «Nigdy nie mieliśmy wątpliwości z powodu jej celów i da się je osiągnąć. Ale na razie musimy zdać sobie sprawę, że są pewne problemy techniczne i należy je rozwiązać. To zwraca nas ku pytaniu o pewność, czy system bezwizowy będzie działał sprawnie, więc należy tę pewność budować».

«5 Kanale», 29 listopada 2012 roku

Польща має намір втричі зменшити закупівлі російського газу

«Польща планує знизити залежність від російського газу, скоротивши загальний обсяг імпорту цього палива приблизно до 20% споживаного обсягу з нинішніх двох третин, завдяки інвестиціям в нетрадиційні джерела газу», - повідомив міністр фінансів Миколай Будзановський.

«Румунська модель, де 80% газу надходить із власних джерел, а 20% імпортується, - це наша шілково конкретна мета», - наголосив міністр.

Він поклав відповідальність за реалізацію цього завдання, терміни якого не назвав, на компанії, у яких є ліцензії на пошук газу: держмонополію «PGNiG» і нафтопереробників «PKN Orlen» і «Lotos».

www.korrespondent.net, 28 листопада 2012 року

Polska zamierza trzykrotnie zmniejszyć zakup gazu rosyjskiego

«Polska planuje obniżyć zależność od gazu rosyjskiego poprzez zmniejszenie objętości łącznej importu tego paliwa do około 20% jego spożycia w porównaniu z obecnymi dwoma trzecimi, dzięki inwestycjom w nietradycyjne źródła gazowe» - powiedział Minister Finansów Mikołaj Budzanowski.

«Model rumuński, w którym 80% gazu otrzymywano ze źródeł własnych, a 20% importowano, jest to nasz bardzo osiągalny cel» - zauważył Minister.

Odpowiedzialnymi za realizację tego zadania i terminy, są firmy posiadające licencje na poszukiwanie gazu: monopolie krajową «PGNiG» oraz rafinerie «PKN Orlen» i «Lotos».

www.korrespondent.net, 28 listopada 2012 року

Інформація Lubelskie

17 грудня bieżącego roku z lotniska „Lublin”, mieszczącego się w Świdniku, odleci pierwszy samolot rejsowy. Tym samym „ruszy” nowy port lotniczy. Port lotniczy w Świdniku już robi karierę. Już przyznano mu tytuł „Ulubieńca Polski”. W ogólnopolskim głosowaniu świdnicki terminal pokonał 120 innych obiektów lotniczych w całym kraju.

Przed świdnickim terminalem są jeszcze dalsze możliwości wielkich wyróżnień. Portal bowiem znalazł się wśród 12-stu najciekawszych obiektów, spośród których zostanie wyłoniony „Najlepszy Obiekt Architektury XXI wieku”.

Tymczasem w dniu 1 grudnia kilkadziesiąt tysięcy ludzi, głównie z lubelskiego, zwiedzało terminal podczas „Dnia Otwartego” na lotnisku. Zwiedzaniu towarzyszyły występy zespołów artystycznych, koncerty orkiestr dętych, zabawy dzieci, wystawy o tematyce lotniczej. Z Lublina do Świdnika kursowała bezpłatna komunikacja miejska, a z Zamościa, Chelma i kilku innych miast regionu, chętnych zwiedzenia terminalu, przewoziły i odwoziły specjalne autobusy.

Niektórzy ludzie mają „węza w kieszeni”, a to wówczas gdy żałują pieniędzy na częstokroć ciekawe zakupy. Okazuje się, że niektórzy ludzie mogą mieć węza... w rękawie. W taki sposób 26-letni mieszkaniec Lublina ukradł węza w jednym z lubelskich sklepów zoologicznych. Łupem złodzieja padł wąż kalifornijski. Za kradzież odpowie przed sądem, w dodatku jako recydywista, bo za podobny „występek” był już karany.

Bożena Kazanowska prezes lubelskiej fundacji „Jasne strony” oraz twórczyni I-sej Ogólnopolskiej Wypożyczalni Książek Dotykowych dla dzieci niewidzących lub słabo widzących została nagrodzona w plebiscycie „Perły Polskiej Gospodarki” w kategorii Krzewienia Wartości Społecznych. Pani Bożena pracuje w specjalnym ośrodku szkolno-wychowawczym dla dzieci i młodzieży słabo widzącej im. Zofii Sękowskiej.

Mamy Gładzień – ostatni miesiąc 2012 roku. Miesiąc, w którym jest 6-ty – Dzień św. Mikołaja. Łączy się to z licznymi prezentami. Ruch w sklepach widoczny, a wokół są już bogato udekorowane choinki. Jarzą się kolorowe lampki, błyszczą długie, barwne łańcuchy. W tym roku w Lubelskiem bardzo modne, zamiast łańcuchów, są szerokie pasy organianty, obowiązkowo złote. Wciąż modne kolory to bordo i czerwień. Modne są również ozdoby ze słomy.

Profilaktyczne patrole antytytoniowe wyszły na ulice Lublina. Zachęcają przechodniów do rzucenia palenia. Akcja została zorganizowana przez Oddział Oświaty Zdrowotnej i Promocji Zdrowia Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Lublinie. W akcji biorą aktywny udział studenci i uczniowie starszych klas liceów. Patrole przypominają o zakazie palenia papierosów w miejscach publicznych. Rozdawane są ulotki, w których lekarze przypominają o szkodliwości palenia.

Ciekawe, że w Polsce modne stało się nauczanie języka chińskiego. W listopadzie kurs nauki tego języka zorganizowano na Politechnice Lubelskiej. Frekwencja przeszła najniżej oczekiwaną. Chętnych nauki trzeba było podzielić na kilka kilkunastoosobowych grup.

Bądź bezpieczny. A więc i widoczny, na drodze! Pod takim hasłem lubelska policja drogowa wspólnie z Wojewódzkim Ośrodkiem Ruchu Drogowego rozpoczęła akcję rozdawania, zwłaszcza dzieciom w przedszkolach, „Świeczek Misiaćków”. Misie mają przylepki toteż można je przyklejać do tornistrów. Widać je z daleka, np. z odległości 150-ciu metrów. Pieszego bez odznaku kierowca zauważy dopiero z odległości 30 lub 35-ciu metrów. To może być już za późno!

Okazuje się, że granica nie pomoże uciekinierom przed karą. Przekonała się o tym 23-letnia studentka lubelska, która przemyciła z Holandii do Polski narkotyki. Udało się jej przemycić 5 kg, marihuany i pół kilograma amfetaminy wartości 80-ciu tysięcy złotych. Była poszukiwana Europejskim Nakazem Aresztowania. Sprawę prowadzi policja holenderska. I jak się okazuje ucieczka za granicę studentki nie chroni i kary nie uniknie.

Rozpoczęto już 20-stą doroczną zbiórkę, zainicjowaną przez dziennikarkę Radia Lublin Ewę Dadas, pod hasłem „Pomóż dzieciom przetrwać zimą”. W dniu 2 grudnia przeprowadzono pierwszą w tej edycji zbiórkę darów dla dzieci. Zbiera się wyłącznie dary rzeczowe. W Lublinie wolontariusze zbierali dary w 60-ciu punktach miasta. Zebrano kilkanaście ton środków czystości, artykułów spożywczych, odzieży. Podobne zbiórki były także w Zamościu, Chelmie, Białej Podlaskiej.

Milion złotych otrzymali lubelscy naukowcy na dalsze poszukiwania „skarbów”. Jak już podawałem, naukowcy z Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie w ubiegłym roku znaleźli „Skarb” w Czerninie koło Tomaszowa Lubelskiego. Była to biżuteria ze srebra, kamieni szlachetnych. Precjoza należała do rządzonych w Czerninie od XI do XIV wieku. Skarbem zainteresowali się naukowcy nie tylko Polski, także z Niemiec, Włoch i Skandynawii. Głośno mówi się, że odkryto „Skarb Roku”.

W niedzielę, w dniu 2-gim grudnia b.r. w Jakubowicach Konińskich koło Lublina, w dworku „Anna” odbyły się już 9-te doroczne Wojewódzkie Dożynki Rybackie. Podsumowano wyniki tegorocznej hodowli ryb słodkowodnych w województwie lubelskim, które ma najwyższą hodowlę ryb słodkowodnych w Polsce. Kilka tysięcy hektarów lustra wody, przeszło 2 tysiące ton ryb, głównie karp, szczupaków, tołpygi, amura, lina, suma. Są tu również stawy hodowlane z pstrągiem i sandaczem. Ten rok zaliczono do przeciętnych, tu i ówdzie brakowało w stawach wody, a to z powodu suszy. Podczas dożynek degustowano wiele smakowitości rybnych. Zwycięzyl sandacz faszerowany przygotowany przez „Pensjonat Kazimierski” w Kazimierzu Dolnym nad Wisłą oraz sum ze śliwką suszoną Gospodarstwa Rybackiego w Samokleskach. Impreza przyczyniała się do popularyzacji konsumpcji ryb słodkowodnych. Przeciętnie Polak je rocznie 7 kg. ryb podczas gdy np. Niemiec 10-krotnie więcej, a Portugalczyk zjada ok. 90-ciu kg. ryb. W Polsce teraz w grudniu jest duże zainteresowanie karpem, bowiem tradycja nakazuje, by na każdym stole w wigilię Bożego Narodzenia obowiązkowo był właśnie karp.

Adam TOMANEK

Люблінська інформація

17 грудня нинішнього року із аеродрому «Люблін», що знаходиться у Свіднику, відлетить перший рейсовий літак. Тим самим, почне діяти аеропорт. Летовище у Свіднику вже робить кар'єру. Його навіть називають «Улюбленець Польщі». У загальнопольському голосуванні термінал у Свіднику переміг серед 120 інших авіаційних об'єктів з усього світу.

Свідницький термінал має шанси здобути наступні високі відзнаки. Портал є серед 12-ти найцікавіших об'єктів, серед яких буде вибрано «Найкращий архітектурний об'єкт XXI століття».

Тим часом, 1 грудня кілька десятків тисяч людей, переважно із Люблінщини, відвідало термінал під час «Дня відкритих дверей», що пройшов на аеродромі. Тоді можна було побувати на виступах артистів, концертах духових оркестрів, дитячих іграх, виставках на авіаційну тематику. Із Любліна до Свідника курсував безкоштовний міський транспорт, а із Замостя, Холма та кількох інших міст регіону бажаних відвідати термінал привозили та відвозили спеціальні автобуси.

Деякі люди мають «вуза в кишені», коли часто шкодують гроші на цікаві покупки. Виявляється, що інші можуть мати вуза... в рукаві. Таким чином, 26-річний люблінянин украв вуза в одному із люблінських зоологічних магазинів. Жертвою злочинця став каліфорнійський вуз. За крадіжку чоловік відповість у суді, причому як рецидивіст, оскільки за подібний вчинок він уже був покараний.

Bożena Kazanowska, голова Люблінської фундації «Ясні сторони», а також засновники І Загальнопольської бібліотеки книжок, які можна «читати» дотиком, для незрячих дітей або із поганим зором, була нагороджена під час підсумку конкурсу «Перлини польської економії» в категорії «Популяризація суспільних цінностей». Пани Боżена працює у спеціалізованому навчально-виховному закладі для дітей і молоді з вадами зору ім. Зофї Сенковської.

Маємо грудень – останній місяць 2012 року. Місяць, шостий день якого – є Днем Святого Миколая. Свято пов'язане із численними подарунками. Рух у магазинах особливо помітний, а навколо знаходяться багато прикрашених ялинок. Мигають кольорові лампочки, блищать довгі, барвисті ланцюжки. У нинішньому році на Люблінщині замість ланцюжків дуже модними є широкі стрічки із органзи, обов'язково золоті. Надалі залишаються модними бордови та червоні кольори. Також популярними є оздоблення зі соломи.

Профілактичні антитютюнові патрулі вийшли на вулиці Любліна. Вони заохочують кинути паління. Акція організована Відділенням здорової освіти та популяризації здоров'я Воевоцького санітарно-епідеміологічного служби у Любліні. У ній беруть активну участь студенти й учні старших класів ліцеїв. Патрулі нагадують про заборону паління цигарок у публічних місцях. Роздають також листівки, в яких лікарі нагадують про шкідливість паління.

Цікаво, що у Польщі стало модним вивчати китайську мову. У листопаді курси навчання цієї мови організовано у Люблінській політехніці. Кількість охочих навчатися перевищила найоптимістичніші прогнози. Бажаних необхідно було поділити на групи по кількохнадцять осіб.

«Почувайся безпечним. Отже, будь видимим на дорозі!». Під таким гаслом Люблінська дорожня поліція разом із Воевоцьким осередком дорожнього руху розпочала акцію роздавання, особливо дітям у садочках, «Мігаючих ведмедиків». Ведмедики мають наліпки, за допомогою яких їх можна приліпити до рюкзаків. Їх видно здалеку, наприклад, з відстані 150 метрів. Пішохода без маячків водій помітить лише на відстані 30-35 метрів. Це може врятувати занадто пізно.

Виявляється, що кордон не допоможе утікачам unikнути покарання. У цьому переконалася 23-річна люблінська студентка, котра перевозила контрабандні наркотики із Голландії до Польщі. Їй вдалося перевезти 5 кг марихуани і півкілограма амфетаміну вартістю 80 тисяч злотих. Її розшукували згідно з Європейським наказом про арешт. Справу веде голландська поліція. Як виявилось, втеча студентки за кордон її не захистить і покарання unikнути не вдасться.

Уже розпочато 20-у щорічну благодійну акцію, ініційовану журналісткою «Радіо Люблін» Евою Дадос. Акція має назву «Допоможи дітям перенести зиму». 2 грудня провели перший збір подарунків для дітей. Збирають виключно матеріальні дарунки. У Любліні волонтери збирали речі у 60-и пунктах міста. Зібрано кільканадцять тонн гігієнічних засобів, продовольчих товарів, одягу. Подібні акції проводилися також у Замості, Холмі, Білій Підлязці.

Мільйон злотих отримали люблінські науковці на подальші пошуки скарбів. Як я вже згадував, науковці із Люблінського університету Марії Кюрі-Скłodовської у минулому році знайшли скарб у Черніні біля Томашова Любельського. Це були срібна біжутерія і шляхетне каміння. Цінності належали урядовцям Черніна у період з XI до XIV століття. Скарбом зацікавилися не лише польські науковці, а також німецькі, італійські та скандинавські. Голосно говорилося, що було відкрито «Скарб року».

У неділю, 2 грудня нинішнього року, в Якубовіцах Кони́нських біля Любліна, в садибі «Анна» відбулося 9-е щорічне Воевоцьке закриття рибацького сезону. Було підсумовано щорічне вирощування прісноводних риб у Люблінському воеводстві, яке славиться найвищим рівнем вирощування прісноводних риб у Польщі. Кілька тисяч гектарів водної площі виростили 2 тисячі тонн риб, переважно коропів, шук, товстолобів, білих амурів, линів та сомів. Є тут також ставки із фореллю та судаком. Нинішній рік вважається середнім за показниками, адже всюди в ставках бракувало води і зв'язку із посухою. Під час закриття сезону відбулася дегустація багатьох рибних страв. Переміг фарширований судак, приготований «Казимієжським пансіонатом» у Казимієжі Долньому над Віслою та сом із чорносливом від Рибного господарства у Самоклесках. Свято популяризує вживання страв із прісноводної риби. Середньостатистичний поляк щорічно споживає 7 кг риби, тоді як німець удаеться більше, а португалець – близько 90 кілограмів риби. Нині у Польщі відбувається особливе зацікавлення коропом, оскільки традиція наказує, щоб на кожному столі в Святвечір обов'язково був саме короп.

Adam TOMANEK

W NATO wydano 1,7 mln euro do utylizacji ukraińskiej amunicji

W tym roku w ramach drugiego etapu projektu Funduszy Trustowych NATO, Sojusz wydał na utylizację ukraińskiej amunicji 1,7 mln euro.

O tym zawiadomił kierownik projektu NSPA (wcześniej NAMSА – Agencja NATO do spraw zabezpieczenia materiałno-technicznego) na Ukrainie Wasyl Litywczuk.

Łącznie w ramach projektów Funduszy Trustowych przeprowadza się utylizację amunicji, min przeciwlotniczych i broni w krajach, które zgłosiły się na istnienie takiego niepotrzebnego nadmiaru.

Ukraina zaczęła współpracować z NSPA w 2002 roku. Na razie trwa drugi etap projektu Funduszy Trustowych NATO, w czasie którego została zaplanowana utylizacja 76 tysięcy ton amunicji, 366 tysięcy broni strzeleckiej i złożonych płynowych min przeciwlotniczych.

Należy zauważyć, że w ramach Funduszy Trustowych, oprócz utylizacji niepotrzebnej amunicji, są tworzone obiekty produkcyjne i modernizowane już istniejące przedsiębiorstwa, które pomagają w dostarczeniu sprzętu. Tak, w latach 2006-2011 udzielono pomocy w tworzeniu obiektów produkcyjnych na Ukrainie Zachodniej, w zakładzie w Doniecku został zainstalowany specjalny sprzęt o wartości 2,8 mln dolarów.

Ukraiński Nowiny, 27 listopada 2012 roku

Były Minister Polski: «Ukraina nie zna swojego miejsca»

Były Minister Spraw Zagranicznych Polski Adam Daniel Rotfeld jest przekonany, że Ukraina nie rozumie w pełni, jakie jest jej w społeczności międzynarodowej.

«Mam wrażenie, że na Ukrainie przeważa sytuacja, którą można określić w języku socjologów jako «dysonans poznawczy», który oznacza brak rozumienia wiedzy tego, gdzie i jakie ma być miejsce Ukrainy w społeczności międzynarodowej» - uważa Rotfeld.

oddelegowania. «Czyli w każdej jednostce wojskowej na zajęcia przychodzi nauczyciel. We wtorek-czwartek trwa nauka języka po 2 godziny. I tak w całych Siłach Zbrojnych» - wyjaśnił on.

G. Kowalenko również dodał, że w strukturach Sztabu Generalnego, które zajmują się współpracą euroatlantycką, poziom wiedzy angielskiego już teraz «wynosi prawie 100%».

Ukrinform, 19 listopada 2012 roku

Ukraina i NATO aktywizują współpracę

Ukraina i Sojusz Północnoatlantycki planują bardziej aktywną współpracę w dziedzinie wspólnego przeciwdziałania się nowym zagrożeniom bezpieczeństwa. O tym poinformował dziennikarzy zastępca Ministra Spraw Zagranicznych Ukrainy Pawło Klimkin w komentarzu o wynikach posiedzenia Komisji Ukraina-NATO, które odbyło się w Brukseli.

«Rozmawialiśmy na temat znaczenia współpracy z NATO w dziedzinie nowych wyzwań. Oczekuje się, że w drugiej połowie przyszłego roku na Ukrainie, wspólnie z Sojuszem, zostanie zorganizowana akcja w postaci konferencji z wielu tych problemów. Celem akcji jest określenie obszarów, w których istnieje dodatkowe możliwości współpracy w przeciwdziałaniu nowym wyzwaniom» - powiedział Klimkin.

Zauważył on, że taka współpraca będzie ważna również dla Ukrainy w czasie jej przewodnictwa w OBWE w 2013 roku. «Ponieważ niektóre z tych nowych wyzwań będą priorytetowymi w naszej prezydencji, zwłaszcza bezpieczeństwo energetyczne. Ale to nie znaczy, że cała reszta będzie mniej ważna» - powiedział dyplomata dodając, że strony są wzajemnie zainteresowane współpracą w dziedzinie bezpieczeństwa cybernetycznego.

Zastępca Ministra zauważył, że podczas posiedzenia Komisji Ukraina-NATO została pozytywnie oceniona współpraca instytucji ukraińskich z delegacją NATO, która przebywała w naszym kraju w celu omówienia współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa podczas Euro-2012. Według pana Klimkina, wtedy odbyły się konsultacje wstępne, wymiana idei i opinii.

U NATO wyczerpali 1,7 mln euro na utylizację ukraińskich boeprypasów

U niniejszymu році w ramach drugiego etapu projektu Trustowego fundu NATO, Альянс витратив на утилізацію українських боєприпасів 1,7 млн євро.

Про це повідомив керівник проекту NSPA (раніше NAMSА – Агентство НАТО з матеріально-технічного забезпечення) в Україні Василь Литвинчук.

Загалом у рамках проектів Trustового фонду виконується утилізація боєприпасів, протипіхотних мін та зброї у країнах, які заявили про існування таких непридатних надлишків.

Україна почала співпрацювати з NSPA у 2002 році. Наразі триває другий етап проекту Trustового фонду НАТО, під час якого планується утилізація 76 тисяч тонн боєприпасів, 366 тисяч одиниць стрілецької зброї та складних рідинних протипіхотних мін.

Слід зазначити, у рамках Trustового фонду, крім знищення непридатних боєприпасів, є створення виробничих потужностей та модернізація вже існуючих підприємств, надання допомоги в поставках обладнання. Так, упродовж 2006-2011 років, було надано допомогу у створенні виробничих потужностей в Західній Україні, на заводі в Донецьку було встановлено спеціальну техніку вартістю 2,8 млн доларів.

Ukraiński noviny, 27 listopada 2012 roku

Екс-міністр Польщі: «Україна не знає свого місця»

Колишній міністр закордонних справ Польщі Адам Даниель Ротфельд переконаний, що Україна не до кінця розуміє своє місце в міжнародному співтоваристві.

«У мене враження, що в Україні переважає ситуація, яку можна визначити мовою вчених соціологів - це «когнітивний дисонанс», що означає нерозуміння пізнання того, де і яке місце України в міжнародному співтоваристві», - вважає Ротфельд.

того, організоване викладання у підрозділах постійної дислокації. «Тобто в окремі військовий частині на заняття приходять викладачі. У вівторок-четвер відбувається вивчення мови по 2 години. І так в усіх Збройних Силах», - роз'яснив він.

Г.Коваленко також додав, що у структурах Генштабу, які займаються питаннями євроатлантичного співробітництва, рівень володіння англійською вже зараз «становить майже 100%».

Ukrinform, 19 listopada 2012 roku

Україна та НАТО активізують співпрацю

Україна й Організація Північноатлантичного договору планують активніше співпрацювати у сфері спільної протидії новим викликам безпеці. Про це заявив журналістам заступник міністра закордонних справ України Павло Клімкін, коментуючи підсумки засідання Комісії Україна – НАТО, яке відбулося у Брюсселі.

«Ми говорили про важливість співпраці з НАТО у сфері нових викликів. Планується, що у другому півріччі наступного року в Україні, спільно з Альянсом, буде організовано захід у форматі конференції з багатьох питань цієї проблематики. Мета заходу – визначитися, в яких сферах існує додатковий потенціал співпраці щодо протидії новим викликам», - зазначив Клімкін.

Він наголосив, що така співпраця матиме важливе значення й для голівування України в ОБСЄ 2013 року. «Оскільки деякі з цих нових викликів будуть пріоритетами нашого голівування, зокрема енергетична безпека. Але це не означає, що все інше можна тлумачити як менш важливе», - зауважив дипломат, додавши, що спільний інтерес сторін становить й взаємодія у сфері кібербезпеки.

Заступник міністра наголосив, що під час засідання Комісії Україна – НАТО було позитивно оцінено співпрацю українських установ з делегацією НАТО, яка перебувала в нашій країні з метою обговорення співпраці у сфері безпеки на Євро-

NATO SCOPE 2012

Політик зауважив, що нейтральний статус України obecnie nie ma żadnego sensu.

«Chodzi o to, że pojęcie «polityki neutralnej» miało sens, gdy istniały bloki. Czyli na Wschodzie było Porozumienie Warszawskie, na Zachodzie - NATO. I wtedy można było mówić, że są kraje, np. Finlandia, Szwecja, Szwajcaria, Austria, które pozostawały neutralnymi. Ale dzisiaj polityka neutralna dotyczy tego, co już minęło» - powiedział.

Były Minister zwrócił uwagę na to, że Ukraina błędnie uważa, iż Zachód czy Rosja, chcą przeciągnąć ją na swoją stronę. Jest przekonany, że każdy kraj rozwiązuje swoje własne problemy.

Kanał Telewizyjny «24», 26 listopada 2012 roku

Za 2 lata ukraińscy oficerowie będą płynnie mówić po angielsku

Do końca 2014 roku wszyscy wojskowi wyższego szczebla oficerskiego Ministerstwa Obrony i Sił Zbrojnych Ukrainy, będą płynnie rozmawiać po angielsku.

Powiedział o tym przedstawiciel Głównego Biura Współpracy Wojskowej i Operacji Pokojowych Sztabu Generalnego Sił Zbrojnych Ukrainy, pułkownik Gennadij Kowalenko, podczas 9. Zgromadzenia Ligi Obywatelskiej Ukraina-NATO w Kijowie.

«Dowódca Sztabu Generalnego wydał zarządzenie pod koniec czerwca bieżącego roku, w którym jest przewidziane wymaganie wolnego posługiwania się językiem angielskim według standardów CMP-2 (STANAG 6001) przez zarząd Sił Zbrojnych Ukrainy, czyli wyższych oficerów (powyżej majora). A do końca 2014 roku 100% personelu Sił Zbrojnych, Sztabu Generalnego i Ministerstwa Obrony ma płynnie mówić po angielsku» - powiedział G. Kowalenko.

Powiedział, że do nauki angielskiego są stworzone regularne kursy, ponadto nauka jest zorganizowana w jednostkach stałego

«W grudniu przedstawiciele Sojuszu, wspólnie ze stroną ukraińską, omówią dokładne polecenia i propozycje w zakresie tych problemów. To będzie merytoryczna dyskusja na temat kwestii bezpieczeństwa. Dzisiaj jesteśmy w sytuacji, gdy trzeba rozmawiać na poziomie praktycznym, a nie abstrakcyjnym» - podsumował P. Klimkin.

Liwowska Gazeta, 24 listopada 2012 roku

Rosja zagraża NATO z powodu aktywności w Gruzji

Dołączenie Gruzji do NATO będzie miało poważne konsekwencje dla stosunków Rosji z NATO i bezpieczeństwa europejskiego.

O tym w piątek poinformował rosyjskich dziennikarzy w Brukseli, stały przedstawiciel Federacji Rosyjskiej w NATO Aleksander Gruszko. «Jeśli chodzi o Gruzję, jestem przekonany, że w NATO zdają sobie sprawę z całej powagi i konsekwencji dla rosyjsko-natowskich stosunków i bezpieczeństwa europejskiego z powodu jakichkolwiek kroków w celu dalszego zaangażowania Gruzji w Sojusz. Nie mogą tego nie rozumieć» - cytuje go RIA «Wiadomości». Co do rozszerzenia NATO, strona rosyjska powołuje się na ten fakt, że ono jest sprzeczne z samą logiką tworzenia kooperatywnego systemu bezpieczeństwa w Europie i tylko geograficznie posuwa linie podziałów, oznajmił Gruszko.

«Byłoby całkiem nierealnie oczekiwać od NATO, że polityka zbliżenia Gruzji z Sojuszem, może w jakiś sposób wpłynąć na nasze stosunki z Osetią Południową i Abchazją i na nasze zobowiązania w sprawie ich obrony» - dodał. Lokalizacja systemów «Patriot» NATO na granicy syryjsko-tureckiej, jest widocznym krokiem w kierunku zaangażowania Sojuszu w wydarzenia syryjskie, powiedział również Aleksander Gruszko.

RIA-Nowiny, 30 listopada 2012 roku

Politik naголосив, що позаблоковий статус України зараз не має ніякого сенсу.

«Справа в тому, що поняття «позаблоковий політики» мало сенс, коли існували блоки. Тобто був Варшавський договір на сході, НАТО - на заході. І тоді можна було говорити, що є країни, такі як Фінляндія, Швеція, Швейцарія, Австрія, які були позаблоковими. Але сьогодні позаблокова політика стосується того, що вже пройшло», - сказав він.

Екс-міністр наголосив, що Україна помилково вважає, що Захід чи Росія хочуть перетягнути її на свій бік. Він переконує, що кожна країна вирішує свої власні проблеми.

Телеканал «24», 26 listopada 2012 року

За 2 роки українські офіцери вільно розмовлятимуть англійською

До кінця 2014 року усі військовослужбовці старшого офіцерського складу Міністерства оборони та Збройних Сил України мають вільно розмовляти англійською.

Про це заявив представник Головного управління військового співробітництва та миротворчих операцій Генерального штабу ЗСУ полковник Геннадій Коваленко під час 9-ої Асамблеї Громадської ліги Україна – НАТО у Києві.

«Начальник Генерального штабу видав директиву наприкінці червня нинішнього року, яку передбачається вимога володіння англійською мовою за стандартами CMP-2 (STANAG 6001) керівним складом ЗСУ, тобто старшими офіцерами (починаючи від майора і вище). А до кінця 2014 року 100% особового складу ЗСУ, Генштабу та Мінобороны повинні вільно розмовляти англійською мовою», - сказав Г.Коваленко.

Він розповів, що для вивчення англійської створені постійно діючі курси, крім

2012. За словами pana Клімкіна, тоді відбулися первинні консультації, обмін ідеями та думками.

«У грудні представники Альянсу, разом з українською стороною, розглянуть детальні рекомендації та пропозиції з цієї проблематики. Це вже буде предметна розмова з питань безпеки. Сьогодні ми перебуваємо в ситуації, коли потрібно розмовляти на практичному, а не абстрактному рівні», - підсумував П. Клімкін.

Львівська газета, 24 listopada 2012 roku

Росія погрожує НАТО за активність у Грузії

Залучення Грузії в НАТО матиме серйозні наслідки для відносин РФ і НАТО та європейської безпеки.

Так заявив у Брюсселі постійний представник РФ при Північноатлантичному альянсі Олександр Грушко. «Шо стосується Грузії, я впевнений, що в НАТО розуміють всю серйозність наслідків для російсько-натовських відносин і європейської безпеки будь-яких кроків з подальшого залучення Грузії в альянс. Не можуть не розуміти цього», - цитує РІА «Новості». Щодо розширення НАТО, російська сторона виходить з того, що воно суперечить самій логіці створення кооперативної системи безпеки в Європі і лише географічно переміщує розділові лінії, заявив Грушко.

«Було б абсолютно нереалістично з боку НАТО очікувати, що політика зближення Грузії з Альянсом може якимось чином вплинути на наші відносини з Південною Осетією і Абхазією та на наші зобов'язання щодо їх захисту», - додав він. Розміщення систем «Patriot» НАТО на сирийсько-турецькому кордоні – це очевидний крок у бік втягнення Альянсу в сирийські події, заявив також Олександр Грушко.

RIA-Новини, 30 listopada 2012 roku

Улица з загадковою назвою – Глущезь

Кiedyś przepływała tu rzeka, a nawet pływano na łodziach.

Od początku Starego Miasta, a dokładniej mówiąc od Brackiego Mostu, wzdłuż Centralnego Rynku, malowniczego parku i równiny zalawowej Styru, biegnie długa łucka ulica, o zagadkowej nazwie - Głuszec. Jest ona równoległa do głównej ulicy miasta - ulicy Woli. Można pomyśleć, że Głuszec prowadzi do jakiegoś zakątka miasta. Ale jest odwrotnie - wokół niej przestrzeń: z jednej strony - park, z drugiej - skwery i budynki. Długość ulicy wynosi prawie 4 kilometry. Na końcu wychodzi ona na drogę w kierunku Dubna, a jeżeli skrócić w prawo przez most, to trafimy do wsi Rowańce. Skąd więc się wzięła nazwa Głuszec?

Jeszcze niedawno - w pierwszej połowie minionego wieku w tych miejscowościach, gdzie obecnie biegnie wyłożona asfaltem ulica, przepływała rzeka. Nazywana była Głuszec. Odchodziła od Styru: zaczynała się od niego niedaleko tuż pod miastem, w górnej części nurtu rzeki, gdzie obecnie znajduje się ulica Teszczyń Jazyk (Język Teściowej) i za obecnym placem Bracki Most, bliżej ulicy Kowelskiej, wpływała do Styru. Podobno w dawnych czasach tym korytem przepływała szeroka i pełna wody rzeka Styru. Świadczą o tym strome pagórki, położone wzdłuż całej ulicy od strony północnej.

Mozna sobie wyobrazić, jak się rozlewała kiedyś woda od

obecnej ulicy Woli, aż do Gnidawy i Krasnego, omywając Ostrow, na którym były dawne osiedla, a następnie - zamek i Stare Miasto. Powoli rzeka Styru zmieniła swoje koryto. W miejscu poprzedniego pozostała woda. W taki sposób utworzył się kanał Głuszec, który przez mieszkańców Łucka został nazwany rzeką.

Głuszec się zaczynał niedaleko wsi Dworec i swoją wodą omywał brzozy łuckich przedmieść - Wołycki (Wólki) i Chmielnika. Długość Głuszca wynosiła prawie 2 kilometry, szerokość - 10-17 metrów, a głębokość tylko 30-50 centymetrów. Tylko w niektórych miejscach głębokość wynosiła 1,5 metra. Latem, podczas upałów, kiedy rzadko padał deszcz, rzeczka-kanał w wielu miejscach wysychała, tworząc wielkie kałuże i błotniste łąki. Wiosną, kiedy Styru się rozlewał, znowu się odnawiała. Były też lata, np. 1913, 1924, 1932, kiedy Styru bardzo się rozlewał, wtedy łączył się z Głuszcem.

Woda w Głuszczu była mętna i brudna, pachniała zgnitym błotem. Nie można było jej pić. Mieszkańcy przedmieść Wołycki nad Głuszcem i Chmielnika, domy których znajdowały się nad rzeką, wynosili na brzeg śmieci i różne odpady. Wszystko to podczas deszczu trafiało do wody, a podczas powodzi zabierała te śmieci rzeka Styru. Dlatego władze miejskie

miały problem z Głuszcem. Jak świadczą dokumenty, pod koniec XIX - na początku XX wieku władze miasta kilkakrotnie opracowywały plany zasypania Głuszca. Ale nie doprowadziły do tego ze względu na brak środków. Problem polegał także na tym, że niedaleko Wasylińskiego Mostu, gdzie obecnie jest Bracki Most, Głuszec nigdy nie wysychał. Polacy zbudowali przez rzekę betonowy most, któremu nadali imię Kazimierza Wielkiego. Został on otwarty w 1928 roku. Po kilku latach most został udekorowany rzeźbami wybitnych polskich działaczy kultury i literatury - Juliusza Słowackiego, Tadeusza Czackiego, Jó-

Вулиця із дивною назвою Глушець

Колись тут протікала річка і навіть плавали на човнах.

Не так давно, ще в першій половині минулого століття, у цих місцях, де «біжить» гарна асфальтована вулиця, протікала річка. Називалася вона Глушець. Тому, що була відгалуженням Стиру: брала від нього початок, недалеко за містом, вище за течією ріки, де тепер вулиця Тещин Язык, і впадала у Стир, за нинішнім майданом Братський міст, поблизу вулиці Ковельської. Мабуть, у далеку давнину цим руслом протікала широка і повновода річка Стир. Про це свідчать круті пагорби, які простягнулися вздовж усієї вулиці з її північної сторони.

Можна пофантазувати, як розливалася колись вода від нинішнього проспекту Волі аж до Гнідави і Кrasного, омиваючи острів, на якому були древні поселення, а потім - замок і Старе місто. Поволі річка Стир змінила своє русло. На місці попереднього залишилася стояти вода. Так і утворився канал Глушець, який лучани називали річкою.

Будівництво дороги на місці замкненої річки.
Фото Ігоря Шевченківського, 1950-і рр.

Волі. Можна подумати, що Глушець веде у глухий закуток міста. Проте навпаки - навколо простір: з одного боку - паркова зона, з іншого - сквери, будинки. І довжина вулиці майже чотири кілометри. На кінці вона виходить на дорогу в напрямку Дубра, а, якщо звернути праворуч через міст, то потрапимо у село Роваńці. Звідки ж тоді назва Глушець?

Глушець починався біля села Дворець і своїми водами омивав береги луцьких передмість Волички (Воляки) та Хмельника. Довжина Глушця була майже два кілометри, ширина - 10-17 метрів, а глибина була, всього-на-всього, 30-50 сантиметрів. Лише в окремих місцях сягала півтора метра. Влітку, коли була спека і рідко випадали дощі, річка-канал у багатьох місцях

не висихав. Поляки побудували через річку бетонний міст, який назвали іменем короля Казимира Великого. Відкриття мосту відбулося у 1929 році. Через кілька років міст був прикрашений скульптурами видатних польських діячів культури і літератури: Юліуша Словацького, Тадеуша Чацького, Юзефа Ігнація Крашевського і Генрика Сенкевича, імена яких були пов'язані з

Розлив Глушця. 1920-і рр.

zefa Ignacego Kraszewskiego i Henryka Sienkiewicza, imiona których były związane z Wołyniem. Autorem popiersi był warszawski rzeźbiarz Apolina-ry Glowicki.

W latach 30-tych, po tym jak wzdłuż Styru wybudowano tamę, co uniemożliwiło rozlewanie się rzeki na prawy brzeg, znowu pojawił się pomysł wysuszenia Głuszca, żeby na jego miejscu urządzić objazd i rozładować centralną ulicę – Jagiellońską (obecnie – Lesi Ukrainki). Potrzeba wysuszenia związana była także z tym, że na miejscu ogrodzonej tamą równiny zalewowej rzeki, gdzie obecnie znajduje się park im. Lesi Ukrainki, magistrat planował założyć nowe osiedla miasta. Architekci opracowali nawet kilka projektów i podali ich na konkurs. Ziemię na wysuszonej równinie zalewowej Styru chcieli sprzedać dla budownictwa i w taki sposób napelnili budżet miasta.

Urząd miasta postanowił skierować do rur wody martwego dopływu Styru – kanału Głuszc, który od czasu do czasu był pełny wskutek trafiania do niego wody gruntowej, deszczowej i wody z topniejącego śniegu. Prace zaczęły się w 1937 roku. Żelbetonowe rury o średnicy 1 metr zostały położone od stacji pompowania w pobliżu ulicy Muczna do ulicy Trynitarńskiej na Starym Mieście. Długość rurociągu wynosiła 748 m. Ze względu na jakość gruntu, który zawałał się w wielu miejscach, rury układane były na specjalną „poduzkę”: nasypywano żwir, na

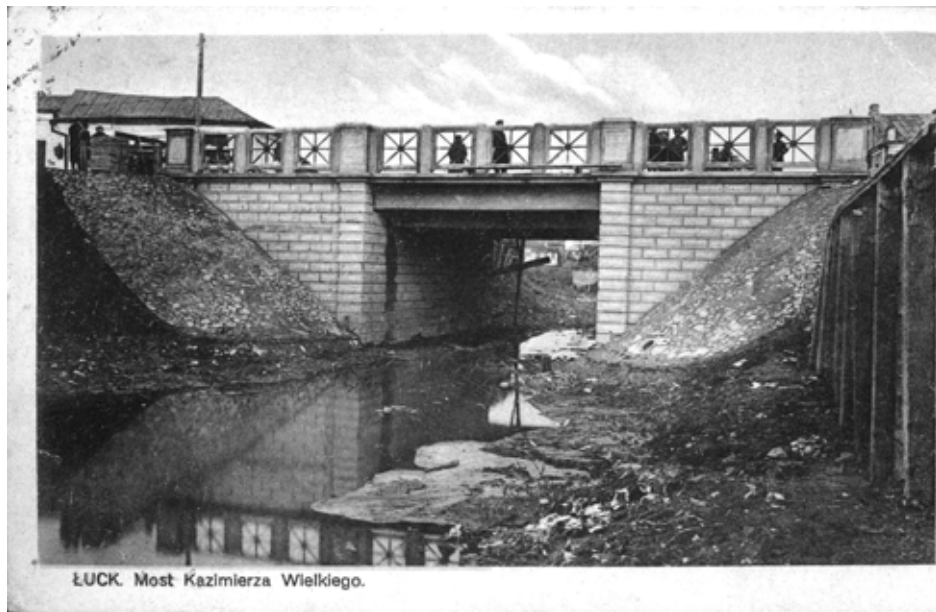
który kładziono drewniane belki, a na nie – betonowe płyty. To wszystko zalewano betonem i następnie układano rurociągi.

Tak pokonano Głuszc, a w jego miejscu powstała droga, którą po wojnie wyłożono brukiem. Na odcinku od ulicy Parkowej do Kowelskiej, naprzeciwko dzisiejszego targowiska, została z jednej strony zabudowana.

Obecnie Głuszecka droga jest drogą magistralną. Miło

jest przejechać się tą ulicą. Nie jest ona tak przeciętna transportem, jak centralne ulice. Z jednej strony piękne widoki parku, a z drugiej – na stromych pagórkach, między gęstymi drzewami – budynki mieszkalne i administracyjne. Trudno sobie wyobrazić, że jeździemy korytem rzeki, w którym sto lat temu była woda, a nawet pływano na łodziach.

Феодосій МАНДИУК

Бетонний міст через Глушець, який віс у Старе місто. Фото 1920-х рр.

канал Глушець, який час від часу наповнювався ґрунтовими водами і стоками від дощів і танення снігу, у труби. Роботи почалися у 1937 році. Заливобетонні труби діаметром один метр було прокладено від станції помпування поблизу вулиці Мучної до вулиці Тринітарської у Старому місті. Довжина трубопроводу становила 748 метрів. Через поганий ґрунт, який провалювався у багатьох місцях, труби укладали на спеціальну подушку: засипали щєбін, на який клали дерев'яні балки, а зверху – бетонні плити, основу заливали бетоном, а тоді прокладали трубопровід.

Так було приборкано Глушець, а на його місці утворилася дорога. Уже в післявоєнні роки дорога була викладена бруківкою. А від вулиці Паркової до Ковельської, навпроти теперішнього ринку, була з одного боку забудована.

Нині Глушецька дорога стала магістральною. Приємно проїхатися цією вулицею. Вона не настільки перевантажена транспортом, як центральні. З одного боку мальовничі краєвиди парку, а з іншого – на крутих пагорбах, між густими деревами, житлові і адміністративні будинки. Важко уявити, що ми їдемо колишнім руслом річки, де сто років тому стояла вода і навіть плавали на човнах.

Феодосій МАНДИУК

Здjęcie Kraszewskiego – najstarsze w kolekcji muzeum krajoznawczego

28 lipca bieżącego roku minęło 200 lat od dnia urodzin wybitnego polskiego pisarza, historyka, artysty, etnografa, wędrownika, działacza politycznego i społecznego Józefa Ignacego Kraszewskiego.

Ponad dwadzieścia lat pisarz spędził na Wołyniu: z jego imieniem są związane miejscowości Omelno, Hubyn, Horodyszcze, niejednokrotnie też był w Łucku. Jego dzieła «Ostap Bondarczuk», «Ułana», «Historia kolka w płocie», «Chata za wsią» i inne, zostały stworzone na Wołyniu i poświęcone jego mieszkańcom.

Jesienią tego roku, zaplanowano konferencję poświęconą „polskiemu Balzakowi”, jak nazywano Kraszewskiego w Polsce, ze względu na jego bogatą twórczość i różnorodną działalność. Wołyńskie Muzeum Krajoznawcze ciągle gromadzi materiały o pisarzu.

Wiktor Litewczuk, kolekcjoner i miłośnik pocztówek, autor albumu «Łuck na starożytnych pocztówce, rycinie i fotografiach», niezastąpiony i hojny mecenas muzealny, подарował kilka wydań prac Kraszewskiego opublikowanych za jego życia, w tym poznańskie wydanie 1867 roku humorystycznego dramatu «Panie Kochanku». Podobnie jak większość utworów historycznych pisarza, ta «aneddotka dramatyczna» została poświęcona konkretnej osobie – księżu Karolowi Radziwiłłowi, wojewodzie wileńskiemu, który został tak nazwany z powodu częstego używania wyrazu «panie kochanku» w stosunku do współżonki. Nawiasem mówiąc, w zasobach Wołyńskiego Muzeum Krajoznawczego, jest przechowywany portret Karola Radziwiłła.

Polacy zawsze oddawali hold najlepszym symom swojej ojczyzny. O tym świadczą widokówki: «Kolomyja. Ulica Kraszewskiego» (wydanie 1915 r., Kolomyja), «Studnia

Zakątek Kraszewskiego [w lokalnym parku]» (wyd. 1920 r., m. Kraków); liczne portrety pisarza na kartkach wydanych nie tylko w Polsce, lecz również poza jej granicami – na Ukrainie, w Austrii.

W 1937 roku, kiedy obchodzono potrójny jubileusz pisarza – z okazji urodzin, pobytu na Wołyniu i śmierci – część ulicy Bankowej została nazwana ulicą Kraszewskiego; w 1939 roku nazwano ją ulicą Suworowa.

Dzięki Wiktorowi Litewczukowi, muzeum zostało wzbogacone o bardzo cenny dar – zdjęcie Józefa Ignacego Kraszewskiego. Fotografia z pewnością może być datowana 1859 rokiem; właśnie wtedy Kraszewski był redaktorem «Gazety Codziennej» w Warszawie.

To zdjęcie stało się drugim w osobistym zbiorze pisarza i najstarszym zdjęciem w zasobach Wołyńskiego Muzeum Krajoznawczego.

Natalia PUŠKAR

Під час відеопорта конференції

Фотографія Крашевського – найдавніша у фондах краєзнавчого музею

28 липня нинішнього року минуло 200 років від дня народження видатного польського письменника, історика, художника, етнографа, мандрівника, політичного та громадського діяча Юзефа Ігнація Крашевського.

Понад 20 років письменник прожив на Волині: з його ім'ям пов'язані населені пункти Омельно, Губин, Городище, не раз бував у Луцьку. Його твори «Остap Бондarczuk», «Улана», «Історія колка в плоті», «Хата за селом» та інші створені на Волині і присвячені її мешканцям.

Восени нинішнього року планується конференція, присвячена «польському Балзакові», як називають Крашевського на його Батьківщині за плідну і багатогранну діяльність. А поки що Волинський краєзнавчий музей накопичує матеріали про письменника.

Віктор Літєвчук, колекціонер-філокартист, автор альбому «Луцьк у старовинній листівці, гравюрі та фотографії», незмінний і щедрий музейний меценат, подарував кілька прижиттєвих видань творів Крашевського, серед них – познанське видання 1867 року гумористичної драми «Панє Коханку». Як більшість історичних творів письменника, цей «драматичний анекдот» присвячений конкретній особі – князеві Каролу Радзивілу, воєводі Віленському, котрий отримав таке прізвисько за часте використання словосполучення «панє коханку» при звертанні до співрозмовника. До речі, у фондах Волинського краєзнавчого музею зберігається живописний портрет Кароля Радзивілла.

Поляки завжди уміли шанувати кращих синів своєї Вітчизни. Про це свідчать поштівки: «Kolomyja. Вулиця Крашевського» (видання 1915 р., Коломия), «Криница. Куточок Крашевського [у місцевому парку]» (вид. 1920 р., м. Kraków); численні портретні зображення письменника на поштівках, виданих не лише в Польщі, а й за її межами – в Україні, в Австрії.

У 1937 році, в рік, коли відзначався третій ювілей письменника – народження,

перебування на Волині і смерті – частина Банкової вулиці була перейменована у вулицю Крашевського. У 1939 році її назвали вулицею Суворова.

Завдяки Вікторові Літєвчуку, музей збагатився надзвичайно цінним дарунком – фотознімком Юзефа Ігнація Крашевського. Світлина з певністю можна датувати 1859 роком. Саме тоді Крашевський був редактором «Gazety Codziennej» у Варшаві.

Цей знімок став другим у персональній збірці письменника і найдавнішим у фондах Волинського краєзнавчого музею.

Natalia PUŠKAR

Bez liderów się nie da! Без лідерів не вдасться!

W 2012 roku Szkoła Liderów poprzez projekt „Bez Liderów się nie da! Uwalnianie energii w społecznościach lokalnych”, znalazła i bezpośrednio wsparła w różnych liderkich dziedzinach 425 osób. Skutkiem takiego wsparcia było 365 zmian dokonanych w Polsce.

W dniach 17 – 19 listopada 2012 roku, w centrum Konferencyjno-Rekreacyjnym Promenada w Białobrzegach, pod hasłem „Bez liderów się nie da!”, odbywał się Zjazd Absolwentów Szkoły Liderów różnych edycji.

Program Zjazdu Absolwentów był bardzo intensywny, a jego głównym celem miało być kreowanie wizji zmian i angażowanie ludzi do działania oraz wpływu na otaczającą rzeczywistość. W ciągu 3 dni uczestnicy Zjazdu, mieli możliwość wzięcia udziału w sesjach absolwentkich, których tematem były innowacje w edukacji, praktyczna wiedza o składaniu słaży do prezentacji wszelakich, partycypacja obywatelska młodzieży, zawodowa i społeczna aktywność Polek-emigrantek, działalność Polonii w Kanadzie, budowanie sił lokalnych NGO, historia szkolnictwa specjalnego w Hajnowce i wiele innych.

Debatą Oxfordzka na temat „Ta strona uważa, że Polacy nie są skutecznymi liderami” jeszcze raz potwierdziła, że kreatywność myślenia i wizji problemu dla liderów nie ma granic. To było jednocześnie kształcenie umiejętności występu publicznego, argumentacji i uzasadnienia swoich opinii, demonstracja kreatywności myślenia.

Mieliśmy też możliwość „uratować świat” w ciągu gry „Liderska misja”. Jej integracyjny charakter i potrzeba we wspólnym działaniu między uczestnikami jednego zespołu oraz między różnymi zespołami, udowodnił możliwość

działań poprzez współpracę i wzajemną pomoc.

Sesja wymiany dobrych praktyk i planowanie wspólnych projektów, moderowanej wymiany doświadczeń poszerzyły naszą wiedzę o tym, jak działają liderzy w polonijnych środowiskach całego świata oraz pomogły sformować własną wizję o działalności Polonii na rzecz promowania Polski za granicą.

Na zakończenie Zjazdu Absolwentów mieliśmy spotkanie w Senacie RP z Senatorami z Komisji Spraw Emigracji i Łączności z Polakami za Granicą, prowadzone przez Przewodniczącą Komisji Pana Senatora Andrzeja Persona na temat „Rola Senatu RP we współpracy z Polonią i Polakami za granicą” oraz spotkanie na temat „Rola młodych Liderów Polonijnych w budowaniu pozycji i obrazu Polski za granicą”.

W trakcie tej konferencji uczestnicy otrzymali odpowiedzi na pytania, jak Polonia może przysłużyć się interesom Polski, jak promować Polskę i polską kulturę za granicą, jak zainteresować nią i przybliżyć ją mieszkańcom innych krajów. Gościem spotkania byli też Paweł Potoroczyn, dyrektor instytutu Adama Mickiewicza, Janusz Cisek, podsekretarz stanu ds. konsularnych, Polonii i informacji europejskiej Ministerstwa Spraw Zagranicznych, Regina Jurkowska, radca w Departamencie Współpracy z Polonią MSZ.

Fundamentem Szkoły Liderów jest przeświadcze-

nie o tym, że społeczeństwo obywatelskie charakteryzuje się otwartością na różne środowiska i przekonywanie, że obywatel powinien aktywnie budować swoje państwo na wszystkich szczeblach. Jestem pewna, że inspiracje, wiedza i doświadczenia, które uczestnicy Zjazdu otrzymali na spotkaniu w Białobrzegach, będzie w całości skierowane na aktywne działanie i rozwój środowisk polonijnych i tworzenie wizerunku Polski w całym świecie.

Natalia BALECKA, Kowel

У 2012 році Школа лідерів, завдяки проекту „Bez лідерів не вдасться! Вивільнення енергії в місцевих спільнотах” відшукала і безпосередньо підтримала у різних лідерських сферах 425 осіб. Результатом такої підтримки стало 365 змін, проведених у Польщі.

дзяńska участь молоді, професійна та суспільна активність польок-емігранток, діяльність Полонії в Канаді, створення сил місцевих органів самоврядування, історія спеціалізованого шкільництва у Гайнівці і багато інших.

Оксфордські дебати на тему „Ця сторона вважає, що поляки не є результативними лідерами” вкотре підтвердила, що креативність мислення і бачення проблеми для лідерів не має кордонів. Це було одночасне формування вмінь публічного виступу, аргументації та обґрунтування своїх думок, демонстрування креативності мислення.

Ми також мали можливість „врятувати світ” упродовж гри „Лідерська місія”. Її інтеграційний характер і потреба

у спільній діяльності, між учасниками однієї групи та між різними колективами, довели можливість співпраці та взаємодопомоги.

Сесія обміну добрих практик і планування спільних проектів, модерування обміну досвідом поширили наші знання про те, як діють лідери в поліонійному середовищі усього світу, та допомогли сформувати власне розуміння діяльності Полонії на користь популяризації Польщі за кордоном.

На закінчення з'їзду випускників ми мали зустріч у Сенаті РП із сенаторами Комісії у справах еміграції та зв'язків з по-

ляками за кордоном, яку вів голова Комісії сенатор Анджей Персон. Теми зустрічі – «Роль Сенату РП у співпраці із Полонією та поляками за кордоном» і «Роль молодих полонійних лідерів у будівничій позиції та образі Польщі за кордоном».

Під час конференції учасники отримали відповіді на запитання про те, як Полонія може служити інтересам Польщі, як популяризувати Польщу та її культуру за кордоном, як зацікавити нею і наблизити її мешканцям інших держав. Гостями зустрічі були також директор Інституту Адама Міцкевича Павел Поторочин, заступник секретаря у консульських справах, Полонії та європейської інформації Міністерства закордонних справ Януш Цісек, радник Департаменту співпраці з Полонією МЗС Регіна Юрковська.

Школа лідерів опирається на переконання у тому, що громадянське суспільство характеризується відкритістю на різні середовища і що громадянин повинен активно будувати свою державу на усіх шаблях. Ї переконана, що інспірації, знання та досвід, які отримали учасники з'їзду на зустрічі в Бялобжегах, будуть повністю скеровані на активну діяльність і розвиток поліонійного середовища та творення обличчя Польщі в усьому світі.

Наталія БАЛЕЦЬКА, м. Ковель

Bezdomne zwierzęta na pograniczu Безпритульні тварини на прикордонні

W sali sesyjnej Łuckiej Rady Miejskiej odbyła się pod koniec listopada międzynarodowa konferencja «Aktualne problemy i doświadczenie europejskie w sferze ochrony bezdomnych zwierząt».

Konferencja została zorganizowana w ramach projektu «S.O.S. – bezpieczeństwo współzycia ludzi i zwierząt na pograniczu polsko-ukraińskim: Lwów, Lublin, Łuck i Iwano-Frankowsk», sfinansowanego z kosztów UE w ramach Programu Współpracy Transgranicznej Polska-Białoruś-Ukraina 2007-2013.

Tematy spotkania międzynarodowego były różnorodne: zasady prawne funkcjonowania schronisk dla zwierząt, walka ze wściekłością i jej zapobieganie, optymalne żywienie zwierząt w warunkach schroniska, sterylizacja psów i kotów, odławianie zwierząt i ich pobyt w schronisku, program ochrony bezdomnych zwierząt i zapobieganie bezdomności zwierząt na terenie Lublina, program rachunkowości i rejestracji zwierząt na przykładzie systemu «Klinika XP 2012».

Po każdym z występow trwały ożywione dyskusje. Największe zainteresowanie wzbudziło wystąpienie dyrektora Lubelskiego Schroniska dla Zwierząt pani Bożeny Kiedrowskiej oraz przedstawiona w formie nagrania wideo, prezentacja znanego polskiego kynologa i zo-

opsychologa Dariusza Ornala «Od wolności do schroniska», w której podzielił się własnym doświadczeniem zachowania ze zwierzętami w czasie ich szkolenia czy odławiania w celu transportowania do schroniska.

Na konferencję przybyli uczestnicy z wielu zakątków Ukrainy i ponad 60 gości z Polski, którym nie jest obojętny los bezdomnych zwierząt. Moderatorem spotkania był wiceprezes Łuckiej Rady Miejskiej Wasyl Bajcym, który poprzednio przeprowadził krótką, ale bardzo konstruktywną konferencję prasową dla przedstawicieli lokalnych mediów na temat wspólnych projektów ukraińsko-polskich. Końcowym akordem konferencji w Łucku stały się odwiedziny lokalnego schroniska dla zwierząt.

Można mieć nadzieję, że projekt wspólnie realizowany przez Łucką Radę Miejską i Urząd Lubelski, będzie znaczącym krokiem w kierunku ochrony bezdomnych zwierząt i wyeliminuje nieuzasadnioną politykę ich eutanazji.

Switłana SUCHARIEWA

Нещодавно у сесійній залі Луцької міської ради відбулася міжнародна конференція «Актуальні проблеми та європейський досвід у сфері охорони безпритульних тварин».

Конференція була організована в рамках проекту «S.O.S. – безпека співжиття людей та тварин на польсько-українському прикордонні: Львів, Люблін, Луцьк та Івано-Франківськ», фінансованого з коштів ЄС у межах Програми транскордонного співробітництва Польща-Білорусь-Україна 2007-2013. Тематика міжнародної зустрічі була різноманітною: правові засади функціонування притулків для тварин, боротьба зі сказом та його профілактика, оптимальне харчування тварин в умовах притулку, стерилізація собак і котів, відлов тварин та їх перебування у притулку, програма охорони безпритульних тварин і запобігання безпритульності тварин на території Любліна, програма обліку та реєстрації тварин на прикладі системи «Клініка XP 2012».

Навколо кожного з виступів велася жвава дискусія. Найбільше зацікавлення викликали виступ директора Люблінського притулку для тварин пані Божені Кедровської та представлена у формі відеороликів презентація відомого польського кінолога та

зоопсихолога Даріуша Орнала «Від свободи до притулку», у якій фахівець поділився власним досвідом поведінки з тваринами під час їх дресировання чи відлову для перевезення у притулок.

На конференцію прибули учасники з багатьох куточків України та понад 60 гостей з Польщі, яких хвилює доля безпритульних тварин. Модератором зустрічі був заступник голови Луцької міської ради Василь Байчим, котрий попередньо провів коротку, але конструктивну прес-конференцію для представників місцевих ЗМІ на тему спільних українсько-польських проектів. Завершальним акордом конференції у Луцьку стало відвідання місцевого притулку для тварин.

Залишається надіятися, що проект, спільно реалізований Луцькою міською радою та Люблінським муніципалітетом, стане значним кроком до захисту безпритульних тварин та ліквідує нічим не виправдану політику їх евтаназії.

Switłana SUCHARIEWA

ПРАСА // РОБОТА

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги	Посада	З/П	Вимоги	Посада	З/П	Вимоги
агент торговельний	1 200	реалізація кави та чаю	завідувач господарства	1 500		Монтажник з монтажу сталевих та залізобетонних конструкцій	1 400	робота на будівництві житлового будинку в межах міста
бармен	1 200	порядність, охайність, кафе «Космос»	закрійник	1 200	Закрійник легкого жіночого одягу (на самозакрій)	монтажник зв'язку-кабельник	1 134	встановлення та обслуговування інтернету
бармен	1 200	робота в кафе «Луцьк», вул.Гордіюк	закрійник	1 300	Пошиття та ремонт жіночого і чоловічого одягу	монтажник систем вентиляції, кондиціювання повітря, пневмотранспорту й аспірації	1 200	Допуск до роботи на висоті, вміння працювати з електроінструментами
бармен	1 134	робота в ресторані «Ортеол»	інженер з охорони навколишнього середовища	850	обов'язки інженера з охорони навколишнього середовища	муляр	1 134	будівництво житлових будівель та культурних споруд
бармен	1 200	робота у барі «Квартал» по пр. Волі	інженер з проектно-кошторисної роботи	2 400	досвід роботи в будівельній галузі	муляр	1 300	виконання будівельних робіт на будівництві житлового будинку в межах міста
бармен	1 134	робота у барі «Фламінго» по пр. Молоді	інженер з ремонту	1 520	обов'язки інженера (електромеханіка) з ремонту офісної техніки	Налагоджувальник машин і автоматичних ліній для виробництва виробів із пластмас	1 300	налагодження машин і автоматичних ліній для виробництва виробів із пластмас
бармен	1 500	робота в барі «Агдаш» с.Маяки	інженер-будівельник	1 400	знання програм «АВК-5», «AutoCad»	налагоджувальник технологічного устаткування (електронна техніка)	2 086	вміння ремонтувати та налагоджувати електронну техніку
бетоняр	1 134	вміння працювати з бетономішувальними установками	інженер-конструктор (механіка)	3 000	знання програм «Автокад», «Компас»	начальник відділення зв'язку	1 810	можливе навчання
бухгалтер	1 500	досвід роботи на виробництві, знання 1С-бухгалтерії (7-а версія).	інженер-програміст	2 000	знання основ програмування, комп'ютерних систем, бухгалтерія 1С, версія 8.2	начальник команди пожежної охорони	1 680	робота на підприємстві паперопереробної галузі
бухгалтер	1 200	робота у сфері харчування, знання 1-С Бухгалтерії	касір торговельного залу	1 134	робота в супермаркеті «Пакко» за адресою вул. Кліма Савури	начальник технічного відділу	6 330	контроль і обслуговування, ремонт тепломереж і водопостачання
вальцювальник сировини та напівфабрикатів	1 207	обов'язки вальцювальника сировини і напівфабрикатів	касір торговельного залу	1 200	робота в магазині («7-23») по вул. Гордіюк	оператор верстатів з програмним керуванням	2 000	Працювати на токарному станку-16К20Ф3С32 і фрезерувальному станку -ГДВ400ПМ1Ф4.
вантажник	1 796	вантажник сміттєвоза	касір торговельного залу	1 300	супермаркет «Салют» на пр.Соборності	опоряджувальник виробів з деревини	1 200	Роботи по левкасенно виробів з деревини, покриття фольгою
вантажник	1 200	навантаження та розвантаження вантажів та кондитерських виробів	Кюскер	1 134	Продаж книг, газет та канцелярського приладдя.	офіціант	1 150	Робота в кафе «Гільдія» по вул.Л.Українки
верстатник деревообробних верстатів	2 000	робота на пилорами	комплектувальник меблів	1 500	робота на складі «МЕБЛІ-НОВА», вул.Рівненська,44, знання складових частин меблів	офіціант	1 200	робота в кафе «Космос»
верстатник деревообробних верстатів	1 500	розпилювання дуба-кругляка на ламель	кондитер	1 200	Оформлення кондитерської продукції, приготування різних видів тіста, начинок, кремів	офіціант	1 200	робота в кафе «Маяк»
виконавець робіт	1 600	контроль за будівництвом житлових будинків у межах міста	Кондуктор громадського транспорту	1 270	матеріальна відповідальність	офіціант	1 250	Робота в кафе «Фарт» вул. Ковельська
виконавець робіт	2 000	нагляд та контроль за будівництвом в межах області	кравець	1 134	вміння кроїти та шити, виготовлення ортопедичних виробів(робота з тканиною та шкірою)	офіціант	1 400	робота в міні-маркеті за адресою пр-т Вол
Вишивальник	2 000	вишивальниця на машинці	кравець	1 150	Пошиття верхнього та легкого жіночого одягу, промислове обладнання	перукар (перукар - модельєр)	1 134	робота в перукарні «Любава» за адресою пр. Соборності
водій автотранспортних засобів	1 134	автомобіль «Газель»	кухар	1 200	обов'язки кухаря, знання калькуляції	підсобний робітник	1 134	виконання підсобних робіт в структурних підрозділах підприємства
водій автотранспортних засобів	1 200	здійснення пасажирських перевезень автобусом «Богдан» в межах міста	кухар	1 134	помічник кухаря, (підготовка овочів до готування страв)	Покрівельник будівельний	1 600	покрівельник металевих покрівель
водій автотранспортних засобів	1 700	робота на автомобілі «Валдай» та «Камаз», трактор	кухар	1 134	робота у кафе «Базилік» по вул. Кравчука	полірувальник (механічне оброблення металів)	1 300	Полірування виробів з латуні, церковних частин меблів
водій автотранспортних засобів	2 500	Робота на автомобілі «Вольво» (бензовоз)	кухар	2 300	робота у ресторани «Брама-світ»(пр. Соборності, гіпермаркет «Там-Там»)	прасувальник	1 400	обов'язки прасувальника білизни
водій автотранспортних засобів	1 600	робота на вантажному автомобілі DAF XF95 рефрежиратор	кухар	1 500	робота в барі «Агдаш» с.Маяки	прибиральник виробничих приміщень	1 134	прибирання виробничих приміщень
водій автотранспортних засобів	1 500	робота на маршрутному автобусі Луцьк-Заболотці(автостанція №1)	кухонний робітник	1 200	обов'язки кухонного працівника	прибиральник службових приміщень	1 134	обов'язки прибиральника службових приміщень, 0,6 ставки
водій автотранспортних засобів	1 134	робота на молоковозах	лакувальник	1 600	поліграфічне виробництво	прибиральник території	1 134	прибирання автостанції, виробничих приміщень та туалетів по вул. Наливайка
водій автотранспортних засобів	1 134	Перевезення вантажів за кордон	Листоноша (поштар)	559	відділення поштового зв'язку Піддубці	прибиральник території	1 200	прибирання прибудинкової території та тротуарів в районі пр.Грушевського
водій навантажувача	2 000	робота водія навантажувача в лісопилному цеху	майстер цеху	1 353	Майстер-кондитер, досвід роботи кондитером	провізор	2 160	Проведення оцінки якості лікарських препаратів, оформлення рецептів та порядку продажу ліків
водій тролейбуса	2 018	тролейбуси «Богдан», «ЗІУ», «ЮМЗ»	Малляр	1 134	виконувати роботу фарбувальника-акрилувальника автомобілів в автосалоні «Максімум-Престиж»	продавець непродовольчих товарів	1 134	продаж книг в магазині «Лідер Плюс» по вул. Генерала Шухевича
головний бухгалтер	1 800	знання 1-С Бухгалтерії, ведення обліку у сфері роздрібної торгівлі	Малляр	2 000	покраска автобусів, тролейбусів та їх складових, робота в малйорному цеху	продавець непродовольчих товарів	1 800	робота в butik торгового центру «Буратіно»
головний інженер	1 500	Знання програмного забезпечення «Allplan», «Lira»	Малляр	1 134	роботи по завершенню будівництва	продавець непродовольчих товарів	1 500	торгівля меблями, знання складових частин меблів
двірник	1 134	прибирання території, спецодяг видається	Манікюрник	1 800	мережа манікюрних студій «Експрес Манікюр»	продавець непродовольчих товарів	1 200	продаж засобів захисту рослин, садових знаряддя, насіння
Друкар флексографічного друкування	1 700	нанесення малюнку на поліетиленову плівку	машиніст (кочегар) котельної	1 800	робота машиніста автоматизованої котельні на твердому паливі	продавець продовольчих товарів	1 500	магазин «Атопродукти» по вулиці Горішня
економіст з планування	2 120	знання 1-С бухгалтерії(версія8.2), досвід роботи на виробництві(плановий відділ)	машиніст екскаватора	1 134	навики роботи на імпортному екскаваторі Fiat-Hitachi	продавець продовольчих товарів	1 500	робота в барі «Агдаш» с.Маяки
експедитор	1 700	супровід товару по області, замовлення товару, виписка накладних	машиніст крана (кранівник)	1 300	наявність посвідчення, робота на автомобільному крані-8332.1	рамник	2 000	робота на стрічковій пилорамі
Експедитор транспортний	2 300	доставка товару по області, збір замовлень	машиніст крана (кранівник)	1 500	робота на будівництві в межах міста (крани-МКГ-25БВ, КФ-45-62)	різальник паперу, картону та целюлози	2 000	можливе навчання роботі на різальному обладнанні
електрик дільниці	1 600	роботи по заміні електропроводки на будівництві школах	машиніст машини для виробництва виробів з паперу	2 000	виробництво сільськогосподарської продукції	Різьбар по дереву та бересті	1 200	Виготовлення декоративних прикрас з дерева, церковного начиння
електрик цеху	2 000	Поточний та капітальний ремонт електрообладнання цеху	машиніст різальних машин	1 500	підняття рулонів з поліетиленовою плівкою	робітник з комплексного обслуговування й ремонту будинків	1 134	Обрізання дерев, ремонтні роботи в приміщенні та на подвір'ї, сантехнічні роботи
Електрогазоварник	1 741	дугове електрозварювання труб	машиніст холодильних установок	1 515,33	Обслуговування Автоматизованих холодильних установок (АХУ)	робітник з комплексного обслуговування й ремонту будинків	2 000	поточний ремонт та обслуговування будівель
Електрогазоварник	1 300	робота на будівництві супермаркетів	менеджер (управитель) із збуту	1 500	збут ковбасних виробів	мийник посуду	1 134	з обов'язками прибиральника
Електрогазоварник	1 200	робота на об'єкті у Геріатричному пансіонаті	механік	1 200	ремонт автотракторної техніки с/г призначення	мийник-прибиральник рухомого складу	1 134	мийка автобусів «Богдан», очищення водоканалізаційного зливу
електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	1 120	зварювання металоконструкцій	механік цеху	2 050	обслуговування обладнання картонононої та папероробної галузі			
електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	2 000	робота в механо-складальному цеху						
електромеханік з ліфтів	1 200	Обслуговування житлових будинків в районі 33 кварталу.						
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустановок	1 250	допуск до роботи з напругою до та понад 1000 в						

Крім того є багато інших вакансій, за додатковою інформацією звертатися за адресою: м. Луцьк, вул. Ярошчука, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68

Палац Культури м. Луцька

Під патронатом:
Генерального Консульства
Республіки Польща в м. Луцьку
та Луцької міської ради

XII Міжнародний джазовий фестиваль

Луцький Джазовий
Клуб презентує:

www.jazzclublutsk.org

7 грудня
19.00

Mike Russell Feat. Klos
& Dabrowski Project
(USA-PL)

Vinita Formation
(UA-USA-Canada)

8 грудня
18.00

Sonic Forecast
T. Bakovskiy Project
(UA-Portugal)

Tomek Grochot &
Eddie Henderson
(PL-USA)

9 грудня
18.00

Daktari (PL)
Meeting of sounds
(UA-RU-UK)

Квитки за телефонами: +38 (0332) 24 04 24, +38 (050) 43 858 29

www.dzyga.com

ШТРИХ

Луцьк 107,3 FM

Dofinansowano przez Konsulat Generalny RP w Łucku ze środków Ministerstwa Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej